COLECȚIA

Jubiri de poveste

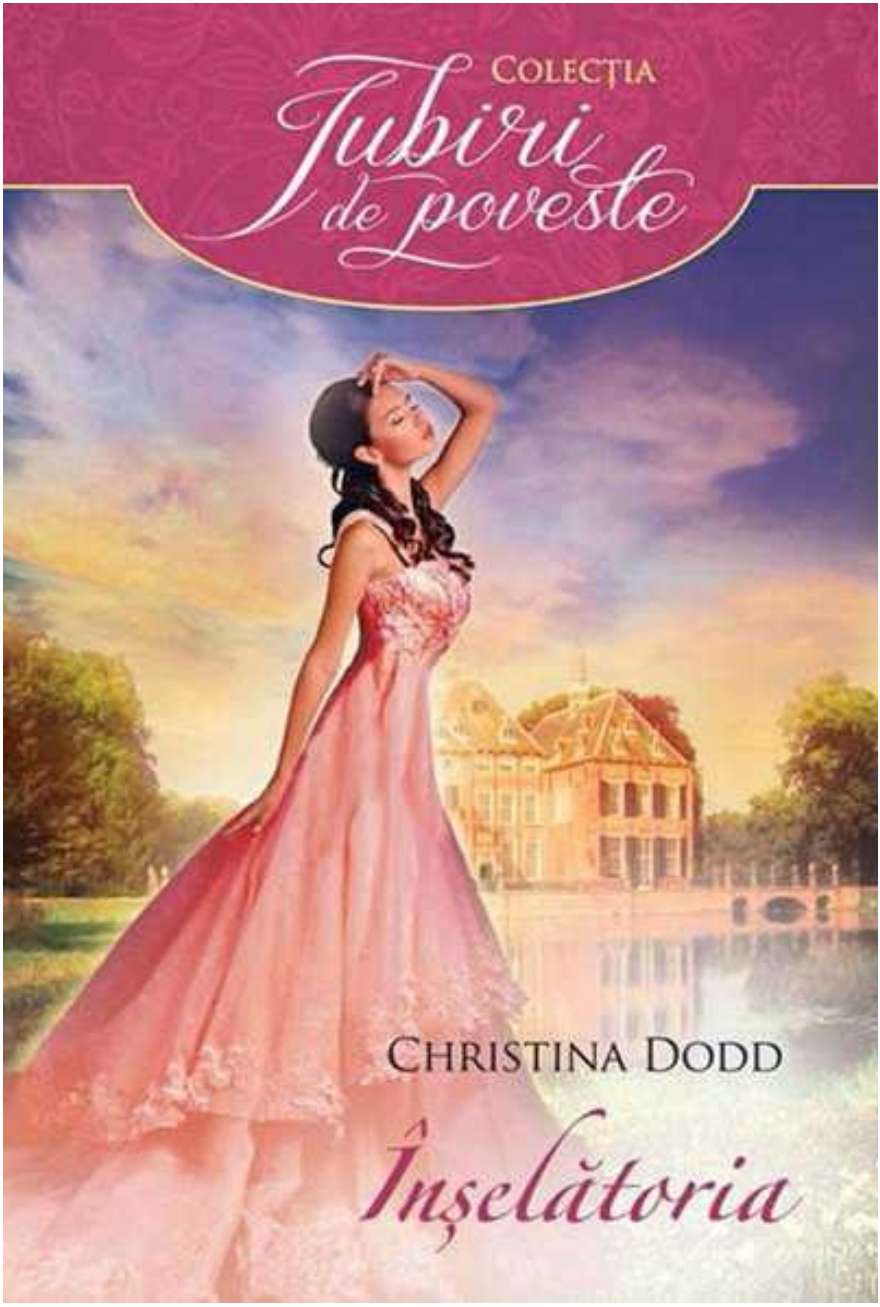

CHRISTINA DODD

Înșelătoria

CHRISTINA DODD
ÎNŞELĂTORIA

Scandalous again by Christina Dodd

Capitolul 1

Suffolk, 1806

— Madeline… îmi dau seama că abia ai ajuns acasă după călătoria ta îndelungată prin străinătate şi că meriţi să te odihneşti, dar mă tem că nu este posibil.

Madeline de Lacy, marchiza de Sheridan, viitoarea ducesă de Magnus, muşcă din prima friptură de vită englezească bună de care avea parte după aproape patru ani, mestecă, înghiţi şi zâmbi încântată, pe deasupra însoritei mese de mic dejun, către englezul cu chip onest, obraji roşii şi aspect de buldog.

— Ce este, tată?

— Te-am jucat la o partidă de pichet şi am pierdut.

Ea îl privi fix. Punându-şi cu grijă cuţitul şi furculiţa de o parte şi de cealaltă a farfuriei, se uită la lacheul năucit, încremenit în timp ce se aplecase pentru a-i turna lui Magnus cafeaua de dimineaţă.

— E suficient, Heaton. Pune carafa pe bufet. O să te chemăm dacă avem nevoie de tine.

După plecarea lui Heaton, ea îşi privi tatăl şi repetă – deoarece nu dorea să se strecoare vreo neînţelegere.

— M-ai jucat la o partidă de pichet şi ai pierdut?

El continuă să mănânce, tacâmurile de argint licărind în aer şi scoţând clinchetul obişnuit.

— Aş zice că n-are rost să îndulcesc lovitura. Nu cu tine, draga mea. Eşti o fată rezistentă. O fată inteligentă. Întotdeauna am spus asta. Mă bucur că e aşa.

Bazându-se pe acea faimoasă inteligenţă, ea zise:

— Ce-ar fi să-mi dai detaliile acestei mize extraordinare.

— Am avut ghinionul să joc fără a şti că el avea deja un pichet, ceea ce m-a făcut să…

Madeline trase aer în piept pentru a se întări.

— Nu, tată. Vreau să spun… de ce m-ai pus drept miză la un joc?

— Ei bine, *el* a sugerat asta.

— El fiind…?

— Domnul Knight.

— Iar tu ai fost de acord pentru că…?

— Tocmai pierdusem toată averea noastră şi toate domeniile. Numai tu mai rămăseseşi.

Era uimitor cât de raţionale îşi făcea să pară propriile acţiuni.

— Deci, din cauza unui şir de ghinioane, ai mizat tot ce aveam… inclusiv pe unicul tău copil?

— Da. La vremea aceea, mi s-a părut o mişcare deşteaptă.

Sprâncenele ei se ridicară. După moartea mamei, cu 17 ani în urmă, când Madeline avea cinci ani, viaţa ei se schimbase, devenind dintr-o fiică protejată o fată care trebuia să facă faţă frecventelor dezastre pricinuite de iubitul ei tată. La 12 ani, ştia deja cum să conducă o gospodărie, cum să plănuiască o petrecere, cum să se descurce cu tot felul de dezastre sociale.

Dar pentru asta *nu* era pregătită. Totuşi, bătăile inimii îi rămaseră regulate, fruntea, netedă, iar mâinile, relaxate în poală. Se mai confruntase cu catastrofe de proporţii olimpiene – aproape toate fiind rezultatul inconştienţei tatălui ei. Atitudinea ei nu avea să fie afectată acum.

— Cum aşa?

— Dacă te câştiga, cel puţin aveai bunurile noastre sub control, sau măcar sub controlul soţului tău. Magnus mestecă gânditor. E aproape ca şi când ţi-aş fi dat domeniile ca zestre.

— Doar că, dacă domeniile ar fi fost oferite ca zestre, aş fi avut avantajul de a-mi cunoaşte soţul şi de a fi de acord cu acea căsătorie.

Era un aspect pe care tatăl ei trebuia să-l accepte, deşi nu-şi punea mari speranţe în asta.

— Aşa este, dar, serios, ce diferenţă ar fi fost dacă îl cunoşteai pe tip. Ai fost logodită o dată. L-ai iubit. Şi s-a dovedit a fi un dezastru! Cum îl chema? Flăcăul ăla cu păr castaniu şi ochi al naibii de tulburători. Ridicându-şi privirea spre tavanul aurit şi decorat cu heruvimi, Magnus îşi mângâie bărbia. Era de o sută de ori mai potrivit decât acest domn Knight, dar l-ai părăsit. Ai lăsat Londra fără cuvinte pentru cel puţin – chicoti – opt secunde. Până atunci, n-am ştiut că îţi poate sări ţandăra. *Cum* îl chema?

O fisură apăru în calmul ei, iar pumnii i se încleştară.

— Gabriel Ansell, conte de Campion.

— Aşa-i. Dumnezeule, n-o să uit niciodată. Ai fost magnifică în mânia ta! Mi-ai amintit de mama ta când se înfuria.

Madeline nu dorea să audă asta. Nu-i plăcea să i se amintească de furia ei sau de pierderea controlului, sau de acea noapte şi de ceea ce urmase. După aceea, pentru prima dată în viaţa ei, lăsase buna-cuviinţă deoparte. Se dusese în străinătate pentru a uita şi nu se întorsese până nu izbutise asta. Nu se mai gândea la Gabriel. Abia dacă îşi

amintea numele lui.

— Mama ta era aidoma ţie. Mereu calmă, doar că, atunci când o lua razna, oceanele se cutremurau. Răsucindu-se spre uşa închisă, Magnus strigă: Mai vreau peşte afumat!

Luând clopoţelul, care se afla lângă cotul ei, Madeline sună. Majordomul răspunse chemării. Fără îndoială, Heaton dăduse fuga la bucătărie pentru a împărtăşi extraordinarele veşti personalului casei. I se adresă cu voce calmă lui Uppington:

— Excelenţa Sa ar mai dori nişte peşte afumat.

Orice era bun ca să-i umple gura şi să-l împiedice să mai vorbească despre Gabriel. Despre Lord Campion.

Uppington făcu o plecăciune. În graba lui de a face faţă unei alte „situaţii" create de Magnus îşi încheiase greşit haina.

— Da, doamnă.

Le umplu din nou farfuriile.

Madeline îşi îndreptă atenţia spre mâncare. Pofta de mâncare a unei femei mai puţin formidabile ar fi fost distrusă de Magnus, dar, dacă Madeline i-ar fi permis tatălui ei să-i strice pofta de mâncare ori de câte ori le punea în primejdie averea, ar fi ajuns să arate ca o fantomă. Iar acesta nu i se părea un lucru înţelept.

— Mai doriţi ceva, doamnă? întrebă Uppington.

— Nu… deocamdată, nu.

Se gândi însă că poate ar trebui să-i ceară o crosă de crichet sau orice obiect contondent cu care să-i bage minţile în cap părintelui ei. De fapt, era mult prea târziu. Ştia asta… altminteri poate că ar fi încercat. Era renumită pentru loviturile ei eficiente.

— Papa, ai pierdut cumva şi diadema reginei?

— Nu! Nu e a mea, ca s-o pierd. Magnus păru cu adevărat alarmat. Este a ta, o vei purta când vei fi ducesă. Mama ta a purtat-o când a fost făcut portretul de la nuntă.

Însăşi Elisabeta s-ar întoarce să mă bântuie dacă aş pierde diadema la cărţi.

Diadema reginei îi fusese dăruită uneia dintre strămoaşele lui Madeline, una dintre doamnele de onoare ale reginei Elisabeta I, pentru că îi salvase viaţa acesteia. Din aur solid şi încrustată cu pietre preţioase, diadema valora o avere în bani şi sentimente, iar regina decretase că, indiferent de sexul său, cel mai mare copil al familiei avea să moştenească titlul. Astfel, în ultimii 222 de ani existaseră duci de Magnus, desigur. Dar existaseră şi trei ducese de Magnus – fete născute primele în familie şi devenite ducese prin propriul drept.

Nu se putea abţine. Trebuia să întrebe.

— Juri că se află în seif?

El se supără.

— Jur că este în seif, iar ducii – şi ducesele – de Magnus îşi respectă întotdeauna cuvântul dat.

Ea nu şi-l respectase.

— Nu ştiu cum m-am descurcat fără tine cât timp ai fost plecată, draga mea. Magnus o bătu uşurel pe braţ. Ce să facem astăzi? Este o zi bună pentru vânătoare. Sau poate că ai dori să te duci călare în sat şi să o vizitezi pe bătrâna ta guvernantă, doamna Watting.

— Watling, îl corectă Madeline. Aş vrea să aflu mai multe despre această mizã.

Sincer uimit, el întrebă:

— Ce altceva ar mai fi de ştiut?

— Poate numele noului meu… soţ? Sau voi fi amantă?

— Amantă? protestă Magnus indignat. Dumnezeule, fetiţo, crezi că îmi lipsesc total înţelepciunea şi prudenţa?

Madeline se abţinu să-i dea un răspuns.

— Fireşte că nu-i vei fi amantă! Individul ori se va însura cu tine, ori nu-i vei fi nimic!

— Ce uşurare! Se minună de nepăsarea tatălui ei faţă de ceea ce era un dezastru economic şi social. Îl cunosc?

— Nu. Este american, sau cel puţin a venit din Colonii.

— Cred că şi-au dobândit independenţa, rosti Madeline pe un ton sec.

Magnus flutură din mână, indiferent.

— N-o să dureze. Nu, familia lui Knight este originară de-acolo, iar el a venit la Londra anul trecut. Şi-a făcut un renume în cluburi. Nu e popular, dar a trebuit să joc cu el. N-am putut rezista.

Exact asta era problema. Magnus nu putea rezista provocării nici unui joc. Bărbatul se încruntă.

— Are un noroc drăcesc la cărţi.

Nu mai spuse nimic altceva, de parcă asta ar fi trebuit să satisfacă orice fel de curiozitate ar fi avut ea.

Cineva care nu-l cunoştea pe Magnus ar fi putut crede că era un monstru de dezinteres părintesc. Dar Madeline ştia care era realitatea. El o iubea atât cât îi îngăduia firea sa superficială, dar îi lipseau atât capacitatea de concentrare, cât şi simţul responsabilităţii. Din fericire, Madeline fusese întotdeauna o femeie cu o voinţă puternică şi de o prudenţă neobişnuită.

— Este bătrân, tânăr, jucător profesionist, negustor?

— Bine, nu e demn de fiica unui duce sau de o ducesă de drept, dar este al naibii de greu să găseşti pe cineva demn de noi, nu-i aşa? Chiar şi mama ta, Dumnezeu să-i odihnească sufletul, era doar fiică de marchiz.

— Atunci, este… gentleman? Sau atât de gentleman cât poate să fie un american?

— Nu este ieşit din comun. Se îmbracă bine, îşi comandă hainele la Worth, are o tabacheră decorată cu email, o casă în Berkeley Square, e frumos şi apreciat de doamne. Magnus îşi şterse puţin gălbenuş de pe mustaţă. Are accentul ăla blestemat, dar bărbaţii îl respectă.

Madeline interpretă corect ultima remarcă.

— Ştie să-şi folosească pumnii.

— Boxează. Are un croşeu de stânga foarte puternic.

L-a bătut măr pe Oldfield, iar Oldfield ştie să se bată.

Madeline îşi termină mâncarea în tăcere, gândindu-se din răsputeri în tot acest timp. Nu avea nicio intenţie să se mărite… cu nimeni. Singura ei aventură pe tărâmul dragostei se sfârşise dezastruos. Ridicându-şi privirea, văzu că Magnus se uita la ea încruntându-se îngrijorat.

— Uite ce e, Mad, dacă tu chiar nu vrei să te măriţi cu individul ăsta, nu trebuie s-o faci. Am un plan…

Familiarizată cu planurile tatălui ei, care de obicei presupuneau să joace cărţi şi să creeze alte dezastre, Madeline exclamă:

— Dumnezeule, nu! Dându-şi seama că fusese complet lipsită de tact şi că probabil îl pusese în gardă pe aiuritul ei tată, adăugă: Şi eu am un plan. O să mă duc la Londra şi o să-i explic domnului Knight că ar fi ridicol să ne căsătorim.

Capitolul 2

— Arată de parcă Red Robin s-ar fi dezintegrat de când am stat ultima dată aici, spuse cu voce tremurătoare Eleanor de Lacy, însoţitoarea şi verişoara lui Madeline în timp ce privea din trăsura luxoasă, cu arcuri solide.

Promisiunea lunii martie de a avea zile mai lungi se pierduse într-un ocean de ceaţă, iar lumina care strălucea la geamurile hanului era estompată de pâclă. Voci de bărbaţi se revărsară puternic pe uşa deschisă. Din câte văzu Madeline, curtea era plină de mizerie. Totuşi, vizitiul ei nu începuse să-i blesteme pe rândaşi, aşa că probabil aceştia făceau treabă bună.

Asta era tot ce conta cu adevărat. Ca bidiviii lor să fie bine îngrijiţi pentru a putea pleca mai departe spre Londra în dimineaţa următoare.

— Dacă n-am fi plecat atât de târziu, am fi putut face drumul într-o singură zi.

— A trebuit să împachetăm haine potrivite, răspunse Eleanor senină în convingerea ei. Domnul Knight va asculta cu mai multă bunăvoinţă o lady elegantă decât o fetişcană emancipată, iar tu aşa ai arăta dacă nu facem ce e de făcut.

— Presupun că da, admise Madeline necăjită.

Eleanor era expertă în toate chestiunile feminine. La 24 de ani, Eleanor era drăguţă, mult mai drăguţă decât Madeline. Cu un păr negru strălucitor, un ten ca de porţelan şi ochi albaştri languroşi, Eleanor arăta ca o prinţesă dintr-un basm. Madeline avea şi ea părul negru, dar chipul îi era bronzat fiindcă nu se ostenise să poarte o bonetă care s-o ferească de soare, iar ochii ei albaştri nu erau languroşi, ci plini de neastâmpăr. Totuşi, cele două verişoare aveau reputaţia de a semăna foarte mult, mai ales când erau îmbrăcate în costume de călătorie negre, precum în seara aceasta.

Din păcate, copilăria petrecută într-o sărăcie lucie, plus pierderea mamei şi căsătoria nereuşită a tatălui ei o făcuseră pe Eleanor să fie timidă şi nesigură pe sine.

Totuşi, Madeline ţinea mult la ea. Mângâindu-i repede umărul lui Eleanor, Madeline spuse:

— Fruntea sus, draga mea! Gândeşte-te la hanul contrabandiştilor din Portugalia.

Madeline întinse mâna spre lacheul ei şi, ajutată de acesta, coborî din trăsură.

— O, Doamne! Eleanor o urmă. Dar noi nu am avut niciun fel de aşteptări de la acel han.

— Şi s-a confirmat că n-am avut de ce să ne aşteptăm la ceva bun.

Vreme de o clipă, în faţa uşii de la intrarea în hanul dărăpănat, cele două verişoare schimbară un zâmbet. Ce altceva puteai face amintindu-ţi de o noapte groaznică

petrecută într-un pat plin cu ploşniţe, ştiind că trupele franceze de la parter se puteau decide oricând să ia prizonieri englezi? Deşi cele două verişoare aveau personalităţi complet diferite, se înţelegeau una pe cealaltă. După ce petrecuseră împreună patru ani în cele mai primejdioase condiţii întâlnite vreodată de vreun englez, indiferent de sex, descoperiseră că legăturile puternice dintre ele deveniseră şi mai trainice.

Dickie Driscoll, îngrijitorul cailor lui Madeline şi omul care le însoţise prin Europa, veni repede lângă ea.

— Condiţiile par foarte proaste, domnişoară Madeline.

— Da, dar ne aflăm prea departe de Londra pentru a ne continua drumul pe întuneric.

Madeline îşi întoarse privirea spre trăsură. Venise în toată splendoarea ducală, cu o trăsură elegantă, cu însoţitori călare, cu doi lachei, cu cel mai bun vizitiu al tatălui ei... şi cu Dickie. Tot acest echipaj avea să o ţină în siguranţă. Asta şi pistolul încărcat ascuns în punguţa ei de catifea neagră. Îl bătu pe Dickie pe umăr.

— Ia-i pe oameni, duceţi-vă la bucătărie şi luaţi-vă ceva cald de mâncare. Mai sunt patru ore până la Londra. O să pornim devreme.

Femeile intrară în sala principală. O explozie de cântec şi o duhoare de trupuri nespălate o făcură pe Eleanor să se sperie, însă Madeline o apucă de braţ şi o trase mai departe prin încăpere.

Domnul Forsyth, hangiul, se grăbi spre ele printr-un nor de fum de ţigară albastru.

— M’lady! Făcu o plecăciune grăbită şi vorbi repede, postându-se între ele şi restul sălii, pentru a le feri de privirile celorlalţi. Ce plăcere să vă revăd după atât de mulţi ani! Pot insista să trecem în salonul privat?

— Da, te rog.

Madeline îşi lungi gâtul şi cercetă mesele aglomerate cu bărbaţi de genul celor întâlniţi în călătoriile ei. Bărbaţi

grosolani, mercenari cărora le plăcea să se bată, să bea, să se culce cu prostituate.

— Pe aici.

Aproape fără nicio pauză, domnul Forsyth înşfăcă o lumânare şi le conduse printr-un coridor îngust. Nu dorea ca ele să zăbovească în sala principală, iar după părerea lui Madeline, asta era o dovadă de bun-simţ din partea lui.

— Să te ocupi, te rog, de oamenii mei.

— Sigur că da, m'lady. Puteţi conta pe mine şi pe nevastă-mea, ca întotdeauna. Aruncă o privire chinuită peste umăr. Au promis că vor pleca dimineaţă, şi abia aştept să se întâmple asta. Am ascuns-o pe fiică-mea în dormitorul nostru şi am încuiat uşa, şi vă rog să mă scuzaţi, m'lady, nu că aş vrea să îi zic unei doamne de calitatea dumneavoastră ce să facă, dar v-aş ruga să rămâneţi în salonaş, iar după ce vă terminaţi cina, să vă duceţi direct în cameră, pe scara din spate, şi să încuiaţi bine uşa.

— Aceştia nu sunt oaspeţi bine-veniţi? îndrăzni Eleanor.

— Nu aş fi putut să-i trimit la plimbare, plus că plătesc foarte bine, dar sunt aici de patru zile şi au făcut o cocină din tot locul.

Deschizând uşa, se dădu îndărăt pentru a le permite femeilor să intre înaintea lui. Un foc vesel ardea în cămin, iar în faţa lui se afla un scaun confortabil şi o banchetă. Dacă doamna Forsyth punea o cină gustoasă pe masă, totul avea să fie perfect.

— Cum adică n-ai fi putut să-i trimiţi la plimbare?

Madeline se îndreptă spre foc, trăgând-o pe Eleanor după ea.

— Au venit să lucreze pentru domnul Thurston Rumbelow, gentlemanul care a închiriat Chalice Hall anul acesta. Treaba lor este să se asigure că nu se va întâmpla nimic neplăcut la Jocul Secolului.

Madeline se răsuci repede spre Forsyth.

— Jocul Secolului? Ce vrei să spui?

— N-aţi auzit, m'lady? Încântat de şansa de a împărtăşi o bârfă atât de suculentă, domnul Forsyth rosti: Numai despre asta se vorbeşte, aşa mi s-a zis.

Madeline spuse cu asprime:

— Am fost plecată din ţară.

— Un joc de cărţi! Magnifice partide de pichet. E ceva exclusivist. Jucătorii sunt admişi doar pe bază de invitaţii, şi trebuie să plătească în avans 10 000 de lire. Vine toată lumea bună care joacă. Ambasadori, comercianţi, nobili exilaţi din Franţa – sunt zvonuri că vor veni şi cei mai de seamă nobili englezi! Bănuiesc că va veni şi prinţul însuşi, deşi unii zic că nu.

Cei mai de seamă nobili englezi? Prinţul făcea parte din familia regală, nu din nobilime. Cel mai înalt titlu al unui nobil englez era cel de duce, iar ducii erau cu adevărat rari. Aceştia erau fraţii lui Prinny, după cum era poreclit prinţul, câteva persoane răspândite prin toată ţara care moşteniseră nişte titluri din vechime... şi tatăl lui Madeline, ducele de Magnus. Inima i se strânse. Cel mai grav era că tatăl ei îi spusese că avea un plan pentru a o salva de domnul Knight...

Remarcând consternarea lui Madeline, Eleanor o ajută să-şi scoată pelerina, pălăria şi mănuşile, apoi rosti:

— Domnule Forsyth, eu nu ştiu cine e acest domn Rumbelow.

Domnul Forsyth aprinse lumânările dintr-un sfeşnic şi răspunse vesel:

— Domnul Rumbelow este un gentleman bogat... E nevoie de o avere ca să închiriezi Chalice Hall. E cea mai mare casă din comitat!

— Dar cine este familia lui? Madeline se aşeză. De unde vine?

— Domnul Rumbelow e un adevărat mister. Domnul Forsyth aţâţă focul. Un gentleman generos cu oamenii

simpli. Nu s-a zgârcit la nicio cheltuială pentru această petrecere – a luat butoaie întregi cu bere şi vin şi le-a cumpărat de la negustorii locali, nu a trimis după ele la Londra. A angajat fete din sat pentru a ajuta personalul casei să se ocupe de curăţenie – au trecut vreo doi ani de când n-a mai fost închiriată – şi, cu toate că nu sunt încântat de oamenii pe care i-a cazat aici, se revanşează chiar mai mult decât e cazul pentru pagubele pe care le pricinuiesc.

— Un gentleman enigmatic, care cere 10 000 de lire pentru participarea la jocul din casa lui, iar jucătorii, fără să-l cunoască, sunt dispuşi să plătească şi chiar au încredere să o facă în avans. Madeline zâmbi cu o superioritate de sfinx. N-o să înţeleg niciodată încrederea unui jucător în onoare.

Domnul Forsyth păru deconcertat. Ca oricare alt bărbat de pe lumea asta, dorea ca mitul banilor câştigaţi uşor să fie adevărat.

— Bine… dar… a invitat şi familii.

Luată prin surprindere, Madeline rosti:

— Serios?

— Da, neveste şi fiice, şi fii. Le-a promis că se vor distra, că vor vâna şi vor dansa. Orchestra soseşte cu poştalionul de mâine. Va fi o adevărată petrecere care va dura câteva zile, una cum nu s-a mai văzut aici de mulţi ani.

Domnul Forsyth le adresă o tentativă de zâmbet. Madeline îl făcuse să se îngrijoreze, dar nu putea fi învinovăţit pentru dificultăţile ei.

— Deci, este un lucru foarte bun. Ce a pregătit doamna Forsyth pentru cină?

În mod evident uşurat, domnul Forsyth rosti:

— Nu e ceva deosebit, pentru că trebuie să hrănim o grămadă de oameni, dar avem o tocană de miel bună, cu pâine albă şi o roată de brânză Stilton. Doriţi şi vin fiert?

— Da, mulţumesc. Madeline aşteptă până când domnul Forsyth făcu o plecăciune şi ieşi din cameră, după care sări în picioare şi începu să se plimbe prin cameră. Nobilul e tata!

În stilul ei liniştitor, Eleanor spuse:

— Haide, Maddie, n-ai de unde să ştii asta.

— Cine altcineva ar putea fi?

— E altcineva. De unde să ia Magnus 10 000 de lire?

— Tata mi-a zis că are un plan pentru a rezolva lucrurile. Tot ce ştie să facă e să joace.

— Şi să-ţi frângă inima, rosti Eleanor cu voce joasă.

Madeline ridică din sprâncene. Eleanor rar spunea ce gândea şi niciodată nu arătase altceva decât un mare respect faţă de Magnus. Pe un ton amuzat, Madeline spuse:

— Cred că e puţin cam melodramatic.

— Poate, dar asta numai pentru că te-a rănit atât de mult în trecut cu indiferenţa lui. Eşti ca o broască ţestoasă care îşi iţeşte capul numai când este în siguranţă.

Împărţită între amuzament şi surprindere, Madeline întrebă:

— Vrei să zici că sunt laşă?

— Doar când vine vorba de iubire, dragă verişoară. Eleanor îşi muşcă buza. N-am avut niciun drept să vorbesc astfel despre tatăl tău. A fost extrem de cumsecade îngăduindu-ţi să mă ţii alături atâţia ani. Însă indignarea i se manifestă din nou. Dar… să te joace la cărţi? E o mare ruşine!

— Nu i-ai spus asta în faţă, nu? Văzând expresia de vinovăţie de pe chipul lui Eleanor, Madeline rosti: O, nu! Va considera că şi asta este o provocare. Fireşte că va participa la Jocul Secolului.

Nici nu ştia ce să creadă în legătură cu acuzaţia de laşitate a lui Eleanor. Nu se gândise că se ferea de iubire. În fond, cu doar patru ani în urmă, se dăruise cu toată inima unui bărbat renumit pentru faptul că era un vânător de

zestre. Cu siguranţă, aceasta era o dovadă de curaj.

Totuşi, Madeline simţi o uşoară jenă, şi de ce ar fi simţit-o dacă acuzaţia lui Eleanor nu ar fi fost adevărată?

— Uită ce-am spus, o rugă Eleanor. N-am avut niciun drept să vorbesc astfel despre tine.

— Am uitat deja.

Sau ar fi uitat dacă n-ar fi ştiut că Eleanor vorbise dintr-o grijă profundă, care depăşea o simplă relaţie de rudenie. Pentru că nu puteau conta decât una pe cealaltă, erau mai apropiate decât două surori. Acum, Madeline îşi dădea seama că nu înţelesese profunzimile minţii lui Eleanor.

Hărmălaia din sala principală se auzea vag.

— Cine este acest domn Rumbelow, şi de ce a trebuit să angajeze oameni atât de grosolani pentru a face de gardă la petrecerea lui? întrebă Madeline.

— Nu ştiu, dar poate că este un om respectabil.

Eleanor întinse amândouă pelerinele în faţa focului.

— Aşa cum sunt mulţi jucători până când pierd totul şi trebuie să fugă de cei cărora le datorează bani. Madeline îşi trecu o mână nervoasă peste păr. Mă întreb dacă nu mă voi număra şi eu printre ei.

Punându-şi mâinile în şolduri, Eleanor spuse:

— Lord Campion ne-ar putea ajuta.

Madeline îşi ţinu respiraţia când îi auzi numele rostit cu voce tare.

— Nu.

Cu o insistenţă rară pentru ea, Eleanor zise:

— Am crezut mereu că o să vină după tine.

— N-a venit.

— N-a putut. Blocada lui Napoleon ne-a izolat…

— Ţie ţi-a plăcut întotdeauna de el.

Cuvintele ei sunaseră ca o acuzaţie.

— Da, mi-a plăcut de el. Era cumsecade. În ochii lui Eleanor licări o furie rară. Dar tu l-ai iubit!

— Nu-l mai iubesc. De ce vorbim despre Gabriel? Cu o undă forţată de veselie, Madeline rosti: E foarte posibil să se fi însurat şi să aibă deja trei copii, plus unul pe drum.

— Nu, replică Eleanor pe un ton foarte sigur.

Nu. Nici Madeline nu credea asta. Poate pentru că nu suporta să-şi imagineze aşa ceva.

Cu o francheţe care nu-i era caracteristică, Eleanor adăugă:

— Ori de câte ori dădeam peste voi, vă sărutaţi şi... Maddie, m-am temut pentru virtutea ta!

Madeline se crispă.

— Ori de câte ori eraţi împreună, îl doreai atât de mult, încât aproape că puteam mirosi – Eleanor îşi flutură o mână, descriind cercuri vagi – pasiunea din aer.

Madeline încercă să facă o glumă slăbuţă.

— Ce ştii tu despre pasiune?

— Ştiu că sunt o proastă şi o mironosiţă, dar am detestat să-ţi fiu însoţitoare atunci. Ţi-am fost însoţitoare, iar tu mă trimiteai mereu să mă ocup de treburi ridicole, astfel încât să te poţi furişa în grădină, ca să... te săruţi. Eleanor îşi ridică sfidătoare bărbia. Şi să te ocupi şi de multe alte activităţi, mă tem.

Plină de remuşcări pentru că Eleanor nu îşi exprimase niciodată aceste nemulţumiri, Madeline spuse:

— Îmi cer scuze, a fost foarte urât din partea mea să mă port cu atâta nepăsare faţă de tine.

— Nu am nevoie de scuze, îţi spun doar de ce cred că ar trebui să-l cauţi pe Lord Campion şi să-l rogi să te ajute.

— Nu. Eleanor nu cunoştea întreg adevărul, altminteri nu ar fi îndemnat-o să facă aşa ceva. Nu-i pot cere nimic. Nu putem decât să-i dorim tot binele.

— Eu i-l doresc.

— Şi să rezolvăm singure situaţia. Să se gândească la Gabriel nu avea să-i folosească la nimic. Sprijinindu-şi mâinile pe masă, Madeline privi flăcările. Tata trebuie să

depună 10 000 de lire sau echivalentul acestei sume, dar nu mai are decât un singur lucru.

Calmul lui Eleanor dispăru.

— Diadema reginei.

— Mama l-a pus să jure că nu o va înstrăina. Madeline duse o mână la inima care o durea. Nu-l pot lăsa s-o pună drept miză. Nu pot.

— Nu. Fireşte că nu. Susţinerea lui Eleanor fu rapidă şi categorică. Se aşează pe banchetă şi declară: O să facem ceva ca să-l împiedicăm.

— Da. Mintea lui Madeline trecu în revistă diverse planuri. Dar domnul Remington Knight aşteaptă şi va stârni un scandal dacă nu apar în curând.

— Vei reuşi să-l convingi că această căsătorie e o prostie?

— Pot fi foarte persuasivă, şi ar fi o laşitate să nu încerc.

— Eu… Aş putea să plec mai departe fără tine şi să-i cer scuze în numele tău.

Madeline ştia cât de mult detesta Eleanor să călătorească singură. Eleanor ura să întâlnească oameni noi. Şi cel mai mult ura situaţiile tensionate, iar ea înţelegea cât de probabil era ca domnul Knight să creeze una. Cu admiraţie sinceră, rosti:

— Este foarte curajos din partea ta, dar s-ar putea să fie necesar ca eu să… Inspiraţia îi veni brusc. Îşi îndreptă trupul atât de repede, încât şnururile corsetului aproape că se rupseră. Nu! Nu, nu asta vei face!

— Cred că trebuie. Eleanor îşi îndreptă umerii. Îţi promit că voi face tot ce pot pentru tine în această misiune. Tu ai făcut atât de multe pentru mine, de-a lungul anilor.

— Sunt pe cale să fac şi mai multe. Madeline abia putea respira de entuziasm. Sunt pe cale să te fac ducesă.

Capitolul 3

Eleanor se ridică încet.

— Po-poftim?

— Te vei duce la Londra în locul meu… te vei da drept ducesă. Eleanor se împletici îndărăt şi aproape că se prăbuşi peste banchetă.

— Voi pretinde că sunt tu – Madeline de Lacy – în faţa omului care se va însura cu tine? E imposibil! Ce-ai obţine cu asta? Nu pot!

— Ba da, poţi. Madeline o îmbrăţişă entuziasmată pe Eleanor. Semănăm foarte mult, iar eu n-am mai frecventat înalta societate de aproape patru ani.

— Iar eu n-am frecventat-o niciodată şi n-am cutezanţa necesară pentru o astfel de mascaradă.

Madeline replică:

— Nu trebuie decât să-l duci cu vorba pe domnul Knight câteva zile, până voi reuşi să-l determin pe tata să renunţe la acest plan nebunesc. Madeline vedea că nu izbutea s-o convingă pe Eleanor, dar trebuia s-o facă. Vei fi o ducesă minunată. Manierele tale sunt impecabile, mult mai rafinate decât ale mele.

— Sunt o laşă îngrozitoare, ripostă Eleanor. Nu sunt în stare să vorbesc cu bărbaţi.

— Aiurea. Tot ce-ţi lipseşte este puţin exerciţiu.

— Exerciţiu? Când trebuie să vorbesc cu un bărbat, mă bâlbâi. Iar fiindcă domnul Knight crede că vă veţi căsători, s-ar putea să… flirteze.

— S-ar putea să facă mult mai multe decât atât. Madeline o prinse de încheietură pe Eleanor, iar aceasta încercă să scape. Te tachinez! Tot ce trebuie să faci e să-ţi fluturi genele peste ochii tăi mari şi albaştri şi o să-l ai la degetul mic.

— Acum, cine e ridicolă? Eleanor suspină. Când o să

vii la Londra, o să anunţi că a fost o glumă? Domnul Knight se va simţi insultat şi se va înfuria.

— Nu la fel de insultat şi de înfuriat ca în cazul în care n-aş apărea. Îţi va prinde bine să ai parte de o aventură.

Eleanor îşi frământă degetele lungi.

— N-aş şti ce să fac.

Madeline o sfătui:

— Ori de câte ori vei avea îndoieli, întreabă-te ce-aş face eu în situaţia respectivă. Şi fă aşa.

— Nu pot… şi dacă te vede cineva de la petrecere, iar apoi pleacă şi vine la Londra, şi mă dă în vileag că sunt o impostoare?

— Adică mă dă *pe mine* în vileag că sunt o impostoare. O să te trimit în trăsură cu Dickie Driscoll şi cu servitorii. Vei fi minunată!

— Dickie Driscoll n-o să facă una ca asta.

— Dickie Driscoll o să facă tot ce i se spune.

— Hainele mele nu sunt potrivite.

Cel puţin în privinţa asta, Eleanor avea dreptate. Purta rochii cu croieli şi din materiale modeste, în culori întunecate, ca de matroană. Nu pentru că Madeline cerea o astfel de modestie de la însoţitoarea ei, o, nu! Ci pentru că Eleanor insista că astfel de veşminte erau „potrivite”.

Văzând ezitarea lui Madeline, Eleanor insistă:

— Trebuie să recunoşti că aşa ceva e imposibil. Cel mai bine ar fi să te strecori discret la Chalice Hall şi să-l convingi să renunţe la miza nebunească, în timp ce eu mă duc la Londra ca să-i explic domnului Knight de ce întârzii.

— Ai dreptate. Este imprudent să risc să spună cineva că m-a văzut în două locuri. E mai probabil ca domnul Knight să ne ierte dezamăgirea provocată dacă nu este făcut de râs în faţa tuturor. Avem aceeaşi conformaţie, Amândouă aveau 1,70 metri, amândouă erau zvelte şi bine făcute. Tu o să iei hainele mele, iar eu, pe ale tale. Şi mă voi duce la Chalice Hall. O să mă angajez ca servitoare.

Este o deghizare perfectă pentru că nimeni nu se uită niciodată la servitori.

Pe un ton răbdător, dar în care se desluşea exasperarea, Eleanor spuse:

Ţi-am fost însoţitoare vreme de cinci ani, iar în aceşti cinci ani, m-ai implicat în multe planuri nebuneşti, dar acesta este cel mai cumplit. Eu *nu pot* fi ducesă, iar tu categoric nu poţi fi servitoare.

— Poftim? Plină de ardoare, Madeline întrebă: Cât de greu poate fi să fii însoţitoare?

— Nu e deloc greu dacă eşti modestă şi discretă. Eleanor se aşeză pe banchetă. Dacă nu eşti genul dornic să-şi dea cu părerea indiferent de subiect. Dacă nu eşti genul care vrea să aranjeze lucrurile şi oamenii după bunul plac, dacă nu ai obiceiul să comanzi!

Madeline veni lângă ea.

— Vrei să spui că sunt băgăreaţă?

— Dragă verişoară, în sfârşit m-ai înţeles!

Partea cea mai proastă era că… Eleanor nu era rea. Făcuse o descriere onestă a caracterului lui Madeline şi se aştepta ca Madeline s-o accepte. Dar Madeline nu dorea s-o facă.

— *Pot* fi servitoare.

Eleanor îşi dădu imediat seama de greşeală.

— Nu încercam să te provoc.

— Dar asta ai făcut. Ştiu că uneori sunt poruncitoare…

Eleanor îşi înclină capul pentru a ascunde – fără succes – un zâmbet plin de amuzament pur.

— Dar nu sunt nesuferită.

— Nici n-am spus că ai fi! Doar că… din cele mai cumsecade motive, uneori… vrei să controlezi totul.

Madeline încremeni. Şi Gabriel zisese asta. O spusese cu o voce joasă, îngrozitoare. Îi zisese că trebuia să respecte opiniile altora, calităţile altora. Spusese că ea nu făcea decât să calce în picioare sentimentele oamenilor,

fără niciun pic de consideraţie. Dar asta nu era adevărat. Nu era!

— Dacă ai avea personalul potrivit, bănuiesc că ai putea organiza întreaga lume. Zărind chipul lui Madeline, Eleanor întrebă: Ce s-a-ntâmplat?

— Nimic. Nu s-a întâmplat nimic.

Numai că Madeline crezuse că inima i se vindecase, iar acum descoperise că o durea să ştie că, fiind în Anglia, Gabriel se afla pe aceeaşi insulă şi că era la distanţă de doar o zi de ea. Îşi aducea aminte de el.

— Eşti palidă şi… Eleanor îşi puse palma pe fruntea lui Madeline. Nu ai febră. Eşti obosită. Ar fi trebuit să te odihneşti mai mult de o zi.

— Nu te agita, Ellie. Mă simt bine.

În ultimii trei ani, ele călătoriseră mai mult şi în condiţii mai grele, dar cumva faptul că stătuseră atât de puţin acasă le stricase echilibrul. Da, probabil că asta era. Din ce alt motiv să-l fi visat Madeline pe Gabriel în prima noapte petrecută acasă?

— Deci, am stabilit. Eu voi fi însoţitoare, iar tu, ducesă.

— Nu, rosti Eleanor într-o negare aproape agonizantă. Nu, te rog, Madeline!

Auziră zgomot de voci de pe coridor. O femeie şi domnul Forsyth vorbeau amândoi odată.

Încântată să încheie discuţia, Madeline se ridică.

— Se pare că şi alţi oaspeţi sunt prea delicaţi pentru sala principală. Ni se va cere să împărţim salonul. O tachină: Mă laşi pe mine să rezolv asta, verişoară?

— Te rog.

Eleanor se ridică.

Domnul Forsyth deschise larg uşa, iar o femeie de vârstă mijlocie elegantă îl împinse la o parte şi se năpusti pe lângă el. Cu o voce şi stridentă, şi poruncitoare, rosti:

— Sunt Lady Tabard, soţia contelui de Tabard. Îmi cer

scuze că vă invadez intimitatea, dar sala comună este prea comună. Vă supăraţi dacă eu şi fiica mea vom împărţi salonul cu dumneavoastră?

Fără să ezite, Madeline făcu o reverenţă.

— Aceasta este marchiza de Sheridan şi viitoarea ducesă de Magnus.

— O… vai!

Lady Tabard făcu ochii mari, iar ea îşi duse mâna la piept.

Satisfăcută, Madeline observă că Lady Tabard era impresionată şi că avea s-o trateze pe Eleanor cu respectul cuvenit.

— Excelenţa Sa va fi încântată de compania dumneavoastră, îndreptă o privire excesiv de inocentă spre Eleanor. Nu-i aşa, Lady Eleanor?

Eleanor se uită cu reproş la Madeline. Lady Tabard făcu un semn spre coridor şi porunci cu o voce ascuţită:

— Haide, fetiţo, vino, lasă-ne să ne uităm la tine!

Fiica păşi înăuntru. Lord Magnus ar fi numit-o un diamant de cea mai mare puritate, şi ar fi avut dreptate. Nu avea mai mult de 18 ani, era minionă, blondă şi binecuvântată cu o frumuseţe extraordinară, care le punea în umbră pe Eleanor şi pe Madeline. Totuşi, umerii îi erau căzuţi, iar chipul, cenuşiu de oboseală.

Eleanor se uită din nou la Madeline, care rosti fără glas: „Ce aş face eu?” În vreme ce Madeline privea cu interes, Eleanor făcu un efort vizibil înainte ca, în cele din urmă, după cum făcea întotdeauna, să cedeze în faţa voinţei mai puternice a lui Madeline.

— Domnul Forsyth ne aduce cina. Eleanor arătă spre masă. Staţi cu noi!

— Domnule Forsyth! Îl chemă Madeline.

Păşind înăuntru, domnul Forsyth se înclină ţeapăn spre Madeline.

— Îmi cer scuze, doamnă.

— Nu e nevoie să-ţi ceri scuze, spuse Madeline pe un ton vesel. Te rog, mai pune două tacâmuri.

— După cum porunciţi.

Aruncând o privire iritată spre spinarea lui Lady Tabard, se grăbi să se întoarcă pentru a termina pregătirea cinei lor.

— Ce om vulgar! Nici n-a aşteptat să mă ajute să-mi dau jos pelerina.

Azvârlind-o pe un scaun, Lady Tabard dezvălui o siluetă durdulie, înveşmântată într-o rochie de muselină brodată cu auriu, cu pieptul acoperit. Părul îi era coafat într-o manieră elegantă, în jurul feţei, iar culoarea neagră într-o nuanţă foarte închisă i se păru suspectă lui Madeline. Era dată cu cremă de pantofi, sau cu funingine? Sau cu nişte chimicale îngrozitoare, care miroseau îngrozitor şi afectau pielea. Nasul drept şi îngust al lui Lady Tabard se strâmbă în timp ce femeia cercetă încăperea, cu nările fremătându-i a dispreţ. Buzele îi erau atât de subţiri, încât parcă nici nu existau, iar tăietura gurii era îngustă şi mică, făcând-o să pară îngâmfată. Lady Tabard arătă spre tânăra doamnă care îşi scotea încet boneta.

— Lady Eleanor… sau să vă spun Excelenţă?

Madeline interveni repede.

— Ducesei i se zice în ambele feluri,

Era adevărat. Ca urmare a situaţiei unice în care se afla Madeline, de a fi ducesă prin naştere, membrii înaltei societăţi i se adresau frecvent cu apelativul „Excelenţă”. Uneori, făceau asta ca s-o flateze, alteori, din respect, iar câteodată, din sarcasm – deşi ea jurase că nu avea să se mai gândească la Gabriel în ziua aceea.

— Ei bine… atunci, Excelenţă… — Lady Tabard era clar una dintre persoanele care doreau să flateze – daţi-mi voie să v-o prezint pe fiica mea vitregă, Lady Thomasin Charlford.

Eleanor tresări, apoi făcu onorurile.

— Încântată să vă cunosc, Lady Thomasin, şi daţi-mi voie să v-o prezint pe însoţitoarea şi verişoara mea…

— Madeline de Lacy.

Madeline nu văzu niciun motiv pentru care să-şi abandoneze numele mic. Abia intrase în primul ei sezon când se făcuse de râs, iar lumea bună, desigur, i se adresase întotdeauna folosindu-i titlul. În plus, putea paria că nimeni n-ar fi recunoscut-o acum, cu coafura ei la modă şi bronzul căpătat în timpul călătoriei.

Lady Tabard dădu scurt din cap, atât în semn de salut, cât şi de nepăsare.

— E atât de greu să găseşti ajutoare bune în zilele noastre.

Madeline avu nevoie de un moment pentru a pricepe că Lady Tabard vorbea despre ea în faţa ei. Oare ce dorise să spună femeia? Cum îndrăznea să discute astfel despre Madeline? Adevărat, Madeline era de vină, dar Lady Tabard nu înţelegea circumstanţele.

Imitând ostentativ vocea lui Madeline, Eleanor fu de acord:

— Este imposibil, dar Madeline e verişoara mea, aşa că, desigur, o ţin lângă mine. Consider că a avea pe cineva din familie care să mă servească îmi conferă distincţie.

Madeline îşi muşcă zdravăn buza pentru a nu râde. De parcă ea avusese vreodată nevoie de ceva care să-i confere distincţie. Da, Eleanor o pedepsea pentru că o pusese într-o situaţie atât de neplăcută.

Eleanor adăugă:

— Vedeţi dumneavoastră, familia de Lacy este cu adevărat nobilă…

— Serios? Lady Tabard străbătu încăperea şi puse stăpânire pe cel mai confortabil scaun aflat aproape de foc. Nu-mi aduc aminte de această familie.

Dacă nu cunoştea familia de Lacy, era clar că femeia obţinuse titlul prin căsătorie. Toată lumea cunoştea familia

de Lacy – după cum toată lumea ştia că nu ai voie să te aşezi în faţa unei marchize şi viitoare ducese.

Cu siguranţă, Lady Thomasin Charlford ştia, căci tresări văzând gafa mamei sale vitrege.

Apropiindu-se de foc, Madeline şterse canapeaua cu batista. Pe un ton supus, care nu-i era deloc caracteristic, întrebă:

— Lady Eleanor, nu doriţi să luaţi loc?

Cu o atitudine semeaţă, Eleanor se aşează cu un gest măreţ, asemănător cu al lui Lady Tabard.

— Familia de Lacy a venit aici odată cu William Cuceritorul.

Plină de sine, Lady Tabard replică:

— Cei din familia soţului meu au fost cancelari pentru diverşi regi.

— Se ocupau de cai, explică Lady Thomasin. Pentru regele Charles al II-lea.

Umflându-se ca o broască, Lady Tabard se răsuci spre fiica sa vitregă, care încă stătea în picioare lângă uşă.

— Te-am întrebat eu, fetiţo? Lui Lady Eleanor nu-i pasă cu ce se ocupa familia noastră.

Tânăra nu se clinti. Nu-şi ridică privirea. Nu-şi ceru scuze.

Madeline se gândi că se lămurise ce hram purta Lady Tabard – şi poate şi fiica ei. Şi mai ştia şi cât de tare detesta Eleanor grosolănia, aşa că nu fu surprinsă când aceasta rosti repede:

— Madeline este o adevărată minune când vine vorba de coafat părul.

— Serios? Lady Tabard aruncă o privire spre coafura îngrijită, cu bucle discrete în jurul chipului şi la eleganta prindere a părului lung la spate. Da, văd.

— Madeline ştie întotdeauna, cu trei luni înainte, care va fi moda anului viitor.

Lady Tabard pufni în timp ce examină făţiş rochia lui

Eleanor.

— Culorile întunecate sunt potrivite pentru tinerele doamne nemăritate?

— Când călătoresc. Lăsând reţinerile deoparte, Eleanor brodă povestea în continuare: Mă tem că sunt o grea încercare pentru Madeline. Ea vrea mereu să mă îmbrace după ultima modă, dar eu prefer hainele confortabile.

Faptul că Madeline prefera confortul în defavoarea stilului era o sursă de disensiune între cele două verişoare, iar Eleanor îi aruncă o privire plină de reproş.

— Lady Tabard nu poate fi de acord cu tine, pentru că se îmbracă după ultima modă, interveni Madeline.

Lady Tabard îşi netezi fusta, în vreme ce buzele subţiri i se arcuiră într-un zâmbet condescendent.

— Da, aşa este. O examină pe Madeline aşa cum ar fi făcut-o cu un cal pe care intenţiona să-l cumpere. Eu aleg şi toate rochiile lui Thomasin, dar le aleg să fie simple. Sărmana copilă n-are stilul potrivit pentru a fi cu adevărat elegantă.

Declaraţia fusese atât de flagrant neadevărată, încât şi Madeline, şi Eleanor se întoarseră spre tânără. Avea pielea ca alabastrul şi obrajii delicat rotunjiţi ca ai unui bebeluş. Gura îi era un delicat arc rozaliu, iar ochii, mari şi căprui ca ai unei creaturi a pădurii. Părul blond îi era coafat ca al mamei sale vitrege, dar în cazul ei avea un aspect diafan. Madeline nu putu citi nimic în privirea ei goală – fata îşi păzea bine gândurile.

Cu mâna grea pe braţul scaunului, Lady Tabard se aşează mai confortabil.

— Ei bine, fetiţo, nu mai sta acolo cu gura căscată. Stai jos!

— Da, mamă.

Thomasin se apropie sfioasă şi se aşează pe banchetă.

Lady Tabard se confesă suficient de tare pentru ca

toată lumea să audă.

— M-am măritat cu tatăl ei, contele de Tabard, cu doar trei ani în urmă, iar ea tot impertinentă este. Încuviinţă, în mod evident încântată că pomenise titlul soţului ei în conversaţie. Ne-a trimis înainte, ca să ne odihnim înainte de începerea petrecerii.

Madeline se aplecă în faţă.

— Petrecerea?

Se duceau la petrecere?

Lady Tabard îi aruncă o privire încruntată, dar i se adresă lui Eleanor:

— Sunteţi tânără, Excelenţă, aşa că poate îmi veţi îngădui să vă dau un sfat. Însoţitoarele, indiferent cât de strâns înrudite ne sunt, ar trebui doar să se vadă, nu să se şi audă.

Nu coborâse vocea, iar Madeline se înroşi. Începu să priceapă de ce Eleanor spusese că nu se va descurca în postura de servitoare, deoarece acum tânjea să-i dea câţiva pumni în urechi lui Lady Tabard. Eleanor se uită la ea.

— Despre ce petrecere e vorba, Lady Tabard?

— Vai, de petrecerea domnului Rumbelow! Lady Tabard pocni uşor din buzele subţiri. Este un gentleman foarte bogat.

— Am fost plecată din ţară, rosti Eleanor.

— Este cel mai generos, cel mai frumos şi celibatarul cel mai dorit. Lady Tabard îşi miji ochii înguşti spre fiica ei. Dă cele mai reuşite petreceri din Londra, iar acum, a închiriat Chalice Hall pentru a face senzaţie.

Madeline tânjea să conducă ea interogatoriul, iar când auzi întrebarea indiferentă a lui Eleanor, aproape că tresări de nerăbdare.

— De unde este? Nu făcea parte din înalta societate când am plecat.

— A sosit la începutul acestui an, din Africa de Sud,

cred. Sau din India. Nu reuşesc niciodată să fac diferenţa între ele. Dar nu asta contează. De când a venit, am avut parte de nişte petreceri colosale. Serate, baluri! Lady Tabard îşi duse mâinile la pieptul generos. A ales-o pe micuţa mea Thomasin drept ţintă pentru atenţiile lui, iar acum, ne ducem la petrecere pentru a consolida relaţia.

Thomasin se uită la uşă de parcă spera că vreun miracol o va scăpa de purgatoriul reprezentat de vocea mamei vitrege.

Şi, într-adevăr, se auziră nişte bubuituri puternice. Fata sări în picioare. Uşa se deschise larg, dându-le la iveală pe doamna Forsyth şi pe servitoarea de la bucătărie, amândouă încărcate cu mâncare, veselă şi tacâmuri. În câteva momente, aranjară masa şi puseră vasul cu tocană, pâinea mare, roata de Stilton şi vinul fiert în mijloc.

Lady Tabard inspectă masa de pe scaunul pe care stătea.

— Trebuie să protestez, este o mâncare nepotrivită pentru nobilime, cu adevărat nepotrivită.

— Dar e un adevărat ospăţ în asemenea circumstanţe, interveni Eleanor. Vă mulţumim, doamnă Forsyth. O să vă chemăm dacă mai avem nevoie de ceva.

Doamna Forsyth îi făcu o plecăciune recunoscătoare lui Madeline, o jumătate de plecăciune lui Lady Tabard, iar în timp ce se retrase rapid, îi aruncă o privire compătimitoare lui Thomasin.

Lady Tabard se ridică de pe scaun. Cele două verişoare schimbară o privire amuzată în vreme ce Lady Tabard încerca să decidă unde era capul unei mese rotunde. În cele din urmă, se instală cel mai aproape de vasul cu mâncare.

Thomasin se aşeză la stânga lui Lady Tabard, ceea ce o surprinse pe Madeline. Crezuse că fata va prefera să stea cât mai departe posibil de mama ei vitregă. Dar poate că era mai bine dacă nu se vedeau una pe cealaltă. Madeline

îşi aminti să-i ţină scaunul lui Eleanor, apoi se aşeză cât mai departe de foc.

— Domnul Forsyth ne-a dat de înţeles că distracţia principală la petrecere va fi un mare joc de pichet.

— Aşa e, Lady Eleanor. Se poate participa doar cu invitaţie şi depunând în avans 10 000 de lire. Doar câteva persoane selecte vor juca. O, este o onoare că noi am fost aleşi. O adevărată onoare. Una de care vom profita, nu-i aşa, Thomasin? Lady Tabard o bătu uşurel pe Thomasin pe mână, dar păru mai degrabă un reproş decât un gest afectuos. Nu am avut noroc să avem însoţitoare, dar în fond nu provenim dintr-o familie la fel de bună ca a dumneavoastră, Lady Eleanor.

— Am avut noroc. Eleanor îi aruncă o privire cu subînţeles lui Madeline. Puţine însoţitoare ar fi rămas alături de mine cât timp am colindat Europa, fiind urmărite de armata lui Napoleon, dormind în hanuri pline de ploşniţe, bând apă sălcie şi aproape murind de febră în Italia.

Madeline urmări surprinsă cum Eleanor se deschidea ca o floare în vreme ce se supunea cerinţelor conversaţiei.

— Da, continuă Eleanor, ducesa de Magnus se poate considera norocoasă să aibă o însoţitoare cu adevărat minunată.

Mai târziu în acea seară, Madeline descoperi cât de convingătoare fusese Eleanor.

*

— Cum adică Lady Tabard te-a angajat să-i fii însoţitoare lui Thomasin?

Tonul lui Eleanor exprimase o panică pură, serioasă – şi fusese puternic.

— Şşşt! Madeline privi prin coridorul îngust de la etaj şi zise cu voce joasă: Tu i-ai dat ideea. Tu i-ai spus ce coafuri minunate fac.

Eleanor şopti înnebunită:

— Singura dată când ai pus mâna pe un drot, ţi-ai ars fruntea.

— Tu ai zis că ştiu totul despre modă.

— Tu nu dai doi bani pe stil. Depinzi total de sfaturile mele.

— Eu ştiu asta. Dar ea nu ştie!

— Dar au o cameristă cu ele!

— Dar Lady Tabard nu vrea să-şi împartă camerista, nu dacă poate să angajeze o însoţitoare dintr-o familie importantă şi s-o aibă pe verişoara ducesei de Magnus la dispoziţia fiică-sii. Madeline rânji văzând disperarea lui Eleanor. Imaginează-ţi cât de impresionaţi vor fi prietenii ei!

— Eşti sortită eşecului! prezise Eleanor.

— Trebuie să mă descurc doar o zi sau două, până apare tata. Vreau să-l iau de-acolo înainte de a apuca să piardă... totul. Ştia că Eleanor avea să înţeleagă asta. Madeline o conduse spre scări. Când eşti obligată să te descurci în societate, te comporţi admirabil. Aseară, urmărind cum te comporţi ca ducesă proclamată, mi-am dat seama că, poate, ţi-am făcut un deserviciu silindu-te să stai mereu în umbra mea.

Eleanor îşi smuci braţul, eliberându-se.

— Nu tu m-ai silit, eu am preferat asta.

Madeline continuă:

— Această turnură a evenimentelor nu e nimic altceva decât soarta. Trebuie să fiu însoţitoarea lui Thomasin. Citind printre rândurile îngâmfării şi incredibilei grosolănii manifestate de Lady Tabard, am înţeles povestea lui Thomasin.

— Sărmana fată, murmură Eleanor.

— Da. Thomasin e frumoasă, provine dintr-o familie bună – se pare că mama ei adevărată a fost fiica lui Grevilles de Yorkshire –, are o zestre impresionantă şi este cea mai retrasă dintre debutantele acestui sezon. Nu face

nimic pentru a stârni interesul unui bărbat.

Era uşor să mişti inima duioasă a lui Eleanor.

— Sigur că nu face, sărmana fată! Dacă stârneşte interesul cuiva, acesta va avea de-a face cu Lady Tabard.

— Exact. Tatăl lui Lady Tabard a fost negustor.

— Asta nu-i o scuză.

Ieşiră din han, intrând în ceaţa dimineţii. Echipajul familiei Magnus aştepta, lacheii aflându-se la locurile lor, iar vizitiul stăpânind caii nărăvaşi. Dickie coborî de la locul său, cu gura pungită în semn de dezaprobare.

— Mama vitregă a lui Thomasin este disperată, acesta fiind motivul real pentru care participă la acest joc. Au mari speranţe să câştige premiul cel mare, pe domnul Rumbelow.

— Ajung să-i urăsc numele.

— I-am explicat totul lui Dickie Driscoll.

Eleanor apelă la Dickie:

— Cu siguranţă, nu eşti de acord.

— Nici vorbă, donşoară, dar stăpâna mea e la fel de încăpăţânată ca Joann, bătrâna măgăriţă.

— Aşa este, li se adresă Madeline amândurora. Dickie ştie că, dacă apare vreo problemă cu domnul Knight, trebuie să te ia de-acolo. Madeline o împinse pe Eleanor pe scările trăsurii. Eu o să particip la petrecere în calitate de însoţitoare a lui Lady Thomasin. Tu te vei duce la Londra pentru a te întâlni cu domnul Knight. Nu-ţi face griji, draga mea! Vei avea parte de o mare aventură! Ce-ar putea merge prost?

Capitolul 4

— Domnişoară de Lacy!

Madeline îşi dădu seama că ea era persoana în cauză,

iar tonul era dezaprobator şi dojenitor.

Lady Tabard se uită în interiorul trăsurii, cu nasul ei ca de iepure tremurând de indignare.

— Domnişoară de Lacy, nu ştiu cum o păcăleai dumneata pe ducesă în numele familiei, dar vei descoperi că eu nu sunt la fel de naivă ca ea. Eu şi Thomasin vom merge cu faţa.

Madeline privi în interiorul luxos al trăsurii, cu draperiile sale din catifea şi banchetele din piele, apoi spuse:

— O! Desigur. Pentru prima dată în viaţa ei, ducesa de Magnus avea să meargă în trăsură cu spatele. Scuzele mele, Lady Tabard.

Îşi schimbă repede locul, ferindu-şi picioarele în timp ce Lady Tabard se înghesuia înăuntru. THOMASIN o urmă, uşa fu închisă, iar Madeline fu smucită înainte când vizitiul dădu bice cailor.

Lady Thomasin se uită urât la Madeline.

— Pe viitor, te rog să ţii minte că eu intru prima în trăsură.

— Desigur.

Madeline se simţi prost, senzaţie aproape necunoscută ei.

— Iar în privinţa acelei rochii…

Madeline îşi coborî privirea spre fusta din muselină în culoarea cerului. Era a lui Eleanor, în stilul simplu şi modest care îi plăcea atât de mult, aşa că Madeline nu-şi imagină ce obiecţii ar fi putut avea Lady Tabard.

— Da?

— Îţi face ochii să pară exagerat de albaştri, e aproape vulgar. Când o vei însoţi pe Lady Thomasin, vei purta altceva.

— Când voi fi cu Lady Thomasin, nimeni nu mă va observa. Este foarte frumoasă.

Fără un dram de vanitate, Madeline îi zâmbi lui

Thomasin. În lumina apoasă a dimineţii, chipul umbrit de o pălărie simplă din paie al lui Thomasin părea chiar şi mai drăguţ. Totuşi, ea nu-i zâmbi. Îşi întoarse capul şi se uită pe geam la pădurea pe lângă care treceau.

Deci, Thomasin nu era vanitoasă. Dar era în mod clar nefericită şi nesociabilă. Madeline era hotărâtă să se împrietenească cu ea.

Madeline îşi îndreptă atenţia spre Lady Tabard, întrebându-se dacă acesta era izvorul tuturor nemulţumirilor lui Thomasin, sau dacă fata purta povara unei tristeţi mai profunde.

— O să încerc, doamnă, dar garderoba mea nu este prea bogată – trimisese majoritatea hainelor lui Eleanor cu Eleanor –, aşa că voi fi obligată să port uneori această rochie.

— Când ne vom întoarce la Londra, o voi înlocui cu ceva mai potrivit pentru o însoţitoare. Lady Tabard o studie pe Madeline. Cred că o rochie maro sau ruginie.

Ambele culori în mod garantat i-ar fi făcut lui Madeline chipul pământiu.

— Uite! sări Lady Tabard. Iată lacul. Probabil că ne apropiem de Chalice Hall.

Parcul era mare şi, deşi nu era bine îngrijit, avea acea sălbăticie caracteristică unei proprietăţi din apropierea Canalului, expusă vânturilor şi furtunilor care loveau coasta. Pentru a închiria un astfel de loc era într-adevăr nevoie de foarte mulţi bani, iar Madeline întrebă:

— Cine *este* domnul Rumbelow? Când Lady Tabard îşi coborî spre ea privirea dezaprobatoare, Madeline îşi dădu seama că probabil o considera impertinentă, aşa că adăugă: Excelenţa Sa nu i-a recunoscut numele.

Din câte se părea, menţionarea numelui ducesei făcea ca întrebarea lui Madeline să fie acceptabilă.

— Domnul Rumbelow… Lady Tabard îşi duse mâinile la piept şi zâmbi. Un bărbat foarte bogat, cu origini deloc

excepţionale.

— Serios? Ce origini?

— Este din Ţara Lacurilor, iar familia lui locuieşte acolo de mulţi ani. Sunt de neam bun, descendenţii unuia dintre cavalerii regelui. Lady Tabard o atinse cu cotul pe Thomasin. Care rege?

Cu o voce lipsită de inflexiuni, Thomasin răspunse:

— Henric al VII-lea.

Madeline nu era convinsă. Tara Lacurilor era – fusese – un ţinut sălbatic cu munţi şi râuri, iar familiile care locuiau acolo erau despărţite de bariere naturale care făceau să le fie greu să călătorească. Ar fi fost uşor pentru un om să pretindă că familia lui avea un trecut neadevărat, fiindcă, dacă era bogat sau lăsa să pară că era bogat, nimeni n-ar fi verificat vreodată.

Lady Tabard continuă:

— Din păcate, averea familiei s-a irosit, iar salvarea sa a depins de domnul Rumbelow. A făcut o treabă bună.

În timp ce luau o curbă, Madeline întrezări un conac mare.

— Aşa s-ar părea.

Atât Madeline, cât şi Thomasin îşi lungiră gâturile pentru a-l vedea – şi amândouă îşi îndepărtară imediat privirile.

Chalice Hall arăta de parcă arhitectul fusese beat când întocmise planurile, iar apoi, trezindu-se, încercase înnebunit să repare greşelile. Clădirea cu trei niveluri din piatră de un roz palid strălucea în lumina soarelui precum limba unui câine. Avea câte un turn rotund în fiecare colţ şi câteva balcoane risipite pe ici, pe colo pentru a compensa lipsa oricărei urme de rafinament. O combinaţie ameţitoare de minarete şi cupole încununa clădirea. Dintr-un anume motiv – legat de vreo impunere, poate – garguii rânjeau în batjocură din toate colţurile şi nişele.

Madeline râse în gura mare de absurdul situaţiei,

atrăgându-şi o privire urâtă din partea lui Lady Tabard.

— Este atât de grotescă, încercă Madeline să explice. Un monument al prostului gust.

Lady Tabard îşi îndreptă trupul.

— Nu cred că eşti în măsură să-i judeci pe cei care îţi sunt superiori.

— Mamă, ea tocmai s-a întors după ce a petrecut patru ani prin Europa, îndrăzni să spună Thomasin. Şi este o de Lacy.

Deci, Thomasin putea vorbi fără a fi îndemnată. Şi încă pentru a o apăra pe Madeline. Ce minunat! Madeline îi zâmbi din nou.

Din nou, Thomasin îşi întoarse capul pentru a se uita afară.

— În mod evident, Excelenţa Sa a beneficiat de pe urma experienţei. Are acel aer regal care te asigură în privinţa bunului său gust. Lady Tabard se încruntă la Madeline. Dar mă îndoiesc că membrii mai puţin importanţi ai familiei de Lacy au capacitatea ei de a asimila cultura.

— Excelenţa Sa este extrem de cultă, fu de acord Madeline pe un ton plăcut şi cu o doză serioasă de ironie.

— Vrei să zici că eu nu sunt?

Lady Tabard îşi îndreptă umerii. Madeline clipi din pricina atacului neaşteptat.

— Nici prin cap nu mi-a trecut să spun aşa ceva.

Lady Tabard o acuză în continuare.

— Fiindcă de mult timp sunt de părere că, la o femeie, cultura este indecentă. Înainte să-ţi dai seama, o femeie începe să citească, să gândească, să-şi imagineze că este egala bărbatului, şi nimic nu e mai neatrăgător decât o femeie cu pretenţii de inteligenţă.

Madeline făcu ochii mari, încercând cu disperare să-şi păstreze cumpătul.

— Nu cred că aveţi de ce vă teme în privinţa asta, doamnă.

— Sper că nu!

Lady Tabard se răsuci spre Thomasin, pe care o apucase brusc o criză de pufnete şi tuse.

— Să nu te îmbolnăveşti dragă, pentru că ai o petrecere la care trebuie să participi.

Cu gura acoperită de mâna înmănuşată, Thomasin dădu viguros din cap şi, pentru prima dată, ochii ei plini de amuzament îi întâlniră pe ai lui Madeline.

Deci lui Thomasin îi mergea mintea, cel puţin atunci când ironia o viza pe mama ei vitregă.

După ce tusea încetă, Lady Tabard întoarse chipul lui Thomasin spre ea şi, în vreme ce tânăra şedea docilă, o ciupi de obraji până se îmbujorară.

— Se pare că am sosit primele, Thomasin, aşa că alungă-ţi eterna melancolie şi farmecă-l imediat pe domnul Rumbelow!

În timp ce coborâră din trăsură, îi văzură pe bărbaţii grosolani de la han ţinând capetele cailor, scoţând bagajele din spatele trăsurii şi părând mult mai ameninţători decât majoritatea servitorilor pe care Madeline îi văzuse vreodată. Îl privi fix pe bărbatul care conducea operaţiunile, memorându-i trăsăturile. Smead, cu păr unsuros atârnând drept în jurul chipului îngust şi nas turtit şi roşu de parcă se izbise de prea mulţi pereţi şi îi zdrobise vârful. Acesta o privi la rându-i, examinând-o cu o libertate care friza insolenţa. Dar, în fond, credea că era o servitoare.

În timp ce se uita la el, bărbatul scuipă pe jos o şuviţă lungă de tutun maroniu, stropindu-i pe alţi doi bărbaţi. Cei doi indivizi cu chipuri dure înjurară, iar unul îşi ridică ameninţător pumnul. Şeful lor se uită la el. Doar se uită. Pumnul coborî, iar omul reveni la treaba lui.

Lady Tabard pufni şi spuse:

— O să stau de vorbă cu domnul Rumbelow despre rândaşii lui. Un astfel de limbaj este nepotrivit pentru urechile unei doamne!

În vreme ce trăsura în care se aflau camerista lui Lady Tabard şi restul bagajelor se apropie huruind, uşa grea, vopsită în roşu se deschise larg, iar un bărbat bine construit, de o frumuseţe neobişnuită şi cu chip onest ieşi din casă.

— Lady Tabard! Sunt atât de încântat că aţi venit.

Părul lui blond străluci în lumina soarelui, făcându-l să pară că are în jurul capului un halo auriu. Gene întunecate îi înconjurau ochii albaştri, făcându-i să arate ca safirele pe o catifea neagră. Dinţii îi erau albi, iar o îngrijită mustaţă blondă îi decora buza de sus.

Luând mâna înmănuşată a lui Lady Tabard, făcu o plecăciune şi îi sărută degetele, privind-o cu toată atenţia. Abia când se înroşi, îi dădu drumul şi se întoarse spre Thomasin.

— Dragă Lady Thomasin, sperasem că veţi sosi mai devreme. Contez pe bunăvoinţa dumneavoastră pentru a le face pe celelalte fete să se simtă în largul lor.

Şi Thomasin se îmbujoră, apoi îi zâmbi.

— Desigur, voi fi încântată să vă ajut cum pot, murmură ea.

De îndată ce el se întoarse spre Madeline, culoarea lui Thomasin păli, iar ea îl privi cu ceea ce Madeline aprecie că era resentiment sau poate dispreţ.

Dar nu avu vreme să evalueze reacţia lui Thomasin, pentru că domnul Rumbelow îi luă mâna. Nu era atât de înalt cum crezuse ea iniţial. Nu era mai înalt decât ea, dar era solid, cu umeri largi şi braţe groase.

— Vă rog, Lady Tabard, prezentaţi-mă pentru a o putea saluta pe musafira mea neaşteptată.

Îi zâmbi lui Madeline cu un asemenea farmec, încât ea simţi un fior neaşteptat pe şira spinării.

— Tânăra este Madeline de Lacy din familia de Lacy din Suffolk. E însoţitoarea şi camerista lui Thomasin.

Lady Tabard îi aruncă lui Madeline o privire menită să

descurajeze orice pretenţii ar fi putut avea. Însă ea nu remarcă atenţionarea femeii. Era prea captivată de zâmbetul fascinant al domnului Rumbelow.

— Bun venit, domnişoară de Lacy. Sunt sigur că prezenţa dumneavoastră va spori plăcerea de a o avea pe Lady Thomasin printre noi.

Nu-i sărută mâna, dar nici nu fu nevoie. Ea se desfătă cu interesul pe care el îl manifesta faţă de ea, la fel de puternic precum cel pe care li-l arătase lui Lady Tabard şi fiicei sale vitrege. Atenţia unui bărbat era un lucru seducător. Majoritatea femeilor nu aveau parte vreodată nici măcar de o mică părticică, dar domnul Rumbelow o împărţea cu dărnicie, ca un gigolo italian.

Ochii lui se lărgiră de parcă ar fi zărit pe chipul ei ceva care îl surprinsese, iar apoi zâmbi ca un om amuzat de evoluţia lucrurilor.

Însă ea nu dorea să-l amuze, fiindcă ce motiv de amuzament ar fi putut avea? Întorcându-se din nou spre Lady Tabard, el îi oferi braţul.

— Poftiţi în reşedinţa mea temporară. Nu este atât de frumoasă cum sunteţi obişnuită.

Madeline aruncă o privire hidoasei case. În orice caz, *ea* nu era obişnuită cu aşa ceva. Conacul nu arăta mai bine nici privit de-aproape.

— Dar sper că vă va face plăcere şederea aici. Domnul Rumbelow o conduse pe Lady Tabard spre casă. Soţul dumneavoastră vă va urma curând?

Thomasin rămase în urma femeii. Iar Madeline era în spatele ei, privindu-l cu atenţie pe domnul Rumbelow.

Dincolo de forţa emanată de înfăţişarea lui, ea trebui să facă eforturi pentru a-şi aminti că un bărbat curat şi frumos nu era neapărat şi bun. Nu că, în urmă cu patru ani, ar fi fost păcălită de faţada unui astfel de gentleman. Nu, fusese prostită de ceva mult mai primitiv.

Gabriel nu fusese nici frumos, nici fermecător, ci mai

degrabă un om-fiară întunecat, zburlit, care nu dădea doi bani pe aparenţe şi politeţuri.

Cu toate astea, îi captase interesul din primul moment în care dăduse cu ochii de el. Ha! El capta interesul oricărei femei. Avea ceva care atrăgea atenţia oricărei femei, un miros care te făcea să te apropii, ochi verzi care îţi înlănţuiau privirea şi care o ţineau captivă până când el decidea să o elibereze. Când mergea… o, vai! Mergea agale, cu şoldurile legănându-i-se şi elegant, şi cu graţia unui prădător. Mâinile aveau palme mari, cu degete lungi şi agile care indicau abilitatea de a mânui cărţile de joc, de a lupta… de a iubi. Umerii îi erau largi şi îţi dădeau iluzia că te pot adăposti.

Nu, nu avusese de ce să se ostenească să fie fermecător. Fusese suficient să-şi încline bărbia spre ea, iar ea îl urmase ca un căţeluş.

Cât de mult o umilea această amintire!

Noaptea trecută, îl visase din nou. În vis, nu-şi amintise umilinţa. În vis, îl recunoscuse, iar trupul ei devenise moale şi se umezise de dorinţă. În vis, el îi făcuse toate acele lucruri pe care i le făcuse cândva, tachinând-o, ducând-o până aproape de limită…

Şi dincolo. Se trezi doar când trupul i se cutremură de spasmele eliberării.

Privise cu amărăciune în întuneric şi se întrebase dacă îl va uita vreodată cu adevărat. De la întoarcerea în Anglia, spiritul lui planase în preajma ei, aşteptând să pună stăpânire pe ea, s-o poarte în acel loc al şoaptelor uşoare şi al pasiunii puternice.

Dar nu al iubirii. El n-o iubise niciodată, altminteri n-ar fi trădat-o atât de grav.

— Domnişoară de Lacy, fii atentă!

Vocea stridentă a lui Lady Tabard o aduse pe Madeline din nou în prezent.

— Doamnă?

— Du-te sus împreună cu cei care cară bagajele şi ai grijă ca lucrurile noastre să fie mânuite cu grijă.

— Da, doamnă.

Madeline îşi aminti să facă o plecăciune, dar se întrebă de ce nu se ocupa camerista lui Lady Tabard de treburile ei.

Domnul Rumbelow interveni:

— Vă rog! Lady Tabard! Oamenii mei vă vor duce cu grijă bagajele în camere. Domnişoarei de Lacy ar trebui să i se îngăduie să ia o gustare după această călătorie dificilă.

Lui Lady Tabard nu-i plăcu deloc asta, însă Thomasin o luă pe Madeline de braţ, în primul său gest de prietenie, cu toate că Madeline nu era sigură dacă era vorba de prietenie, sau fata doar o sfida pe Lady Tabard.

— Ar fi minunat, domnule Rumbelow, spuse Thomasin, şi este atât de amabil din partea dumneavoastră să vă gândiţi la binele însoţitoarei mele.

— Absolut minunat! Lui Lady Tabard nu-i plăcea să fie contrazisă. Desigur că poţi rămâne, domnişoară de Lacy.

În timp ce străbăteau marele hol de la intrare decorat cu armuri şi arme atârnate pe pereţi, Lady Tabard zise:

— Presupun că noi am sosit primele.

Nu. Domnul Rumbelow păru oarecum surprins. Nu, de fapt au sosit trei grupuri deja. Lord şi Lady Achard împreună cu cele două încântătoare fiice ale lor au sosit la 10 dimineaţa.

— Serios? Atât de devreme?

Lady Tabard îşi manifestă clar nemulţumirea.

Cu un mic zâmbet, Thomasin îşi coborî privirea spre picioare.

— Domnul şi doamna Greene au sosit la vreme pentru prânz, împreună cu trei dintre încântătoarele lor fiice.

— Dumnezeule! Nu m-aş fi gândit niciodată! exclamă Lady Tabard. Atât de multe tinere!

— Da, sunt cel mai norocos gentleman. Monsieur şi

madame Vavasseur împreună cu cele patru fete ale lor au sosit cu o jumătate de oră înaintea dumneavoastră.

Ultimul nume atrase atenţia lui Madeline. Cu doi ani în urmă, îl întâlnise pe fostul ambasador francez la Viena. Era un bărbat scund, cu mustaţă, elegant şi, cum avea privirea pătrunzătoare şi memoria impecabilă a unui diplomat cu experienţă, era nevoită să-l evite.

— Vor lua gustarea cu noi?

Lady Tabard îşi întoarse brusc capul şi se uită urât la ea. Domnul Rumbelow răspunse pe un ton calm:

— Sunt sus, se odihnesc după obositoarea lor călătorie. Au întâmpinat mari dificultăţi pe drum din cauza armatei lui Napoleon.

— Îmi imaginez.

Madeline se întrebă cât de mare era pasiunea lui monsieur Vavasseur pentru jocurile de noroc, pentru că el era omul lui Napoleon, iar dacă guvernul francez descoperea că venise pe pământ englezesc, el şi familia lui aveau să fie aruncaţi în temniţă.

Domnul Rumbelow vorbi peste umăr, aparent adresându-i-se ei:

— Spre încântarea şi plăcerea mea, invitaţia la un joc de cărţi prietenesc mi-a adus un oaspete la care abia dacă îndrăzneam să sper.

„Ducele de Magnus?” Avea domnul Rumbelow să se laude cu participarea tatălui ei la joc, deşi tatăl ei nu încercase niciodată în viaţa lui să reziste tentaţiei?

Domnul Rumbelow continuă:

— Deşi a fost destul de retras în ultima vreme, sunt sigur că îl cunoaşteţi. În cercurile jucătorilor de cărţi, e renumit pentru faptul că este cel mai imperturbabil om care a câştigat vreodată o avere.

Madeline îşi ţinu respiraţia. Deci, nu era tatăl ei. Un alt jucător, unul recunoscut pentru norocul său. Cu siguranţă, domnul Rumbelow nu se referea la… Nu! Soarta nu putea fi

atât de crudă.

În timp ce intrară în salon, un gentleman înalt şi oacheş puse pe masă ceaşca şi farfurioara, apoi se ridică de pe scaun. Cu o fluturare triumfătoare a mâinii, domnul Rumbelow anunţă:

— Daţi-mi voie să vi-l prezint pe Gabriel Ansell, contele de Campion.

Capitolul 5

Privirea lui Gabriel trecu de la Lady Tabard la Thomasin, apoi la Madeline…

Fără suflare şi îngrozită, ea aşteptă ca el să-i spună pe nume. Explicaţiile aveau să fie imposibile şi, în tot acest timp, Gabriel va privi, va zâmbi şi va aştepta ocazia să o prindă din nou în gheare.

În schimb, fără nicio expresie pe chip, el se uită iarăşi la domnul Rumbelow. Făcu o plecăciune bruscă, lipsită de graţie.

— Rumbelow, prezintă-mi-le pe doamne.

Nu o recunoscuse. *Nu o recunoscuse.* Acest bărbat care îi bântuise visele, care o alungase din Anglia, care îi răpise mândria şi virginitatea… nu-şi amintea de ea. Madeline încercă să se decidă dacă se simţea insultată sau uşurată.

— Încântat, spuse Rumbelow. Campion, ţi-o prezint pe Lady Tabard. Aceasta este fiica dumisale, Thomasin… iar însoţitoarea sa este domnişoara de Lacy.

Asta îi atrase atenţia lui Gabriel. Apropiindu-se de Madeline, îşi coborî privirea spre ea.

— Domnişoară de Lacy, cred că am fost logodit cu verişoara dumneavoastră cândva.

Lady Tabard icni.

— Cred că aţi fost, răspunse Madeline, mândră de nonşalanţa ei.

— Încă se mai ascunde prin Europa pentru a evita o confruntare cu mine?

— Nu s-a ascuns niciodată. A călătorit. Madeline zâmbi fără amuzament. Şi s-a întors.

Fără urmă de curiozitate, el zise din nou:

— A fugit ca un copil. Dacă o vedeţi, spuneţi-i că nu are de ce să se teamă. Nu mai sunt interesat de ea.

Temperamentul lui Madeline, de obicei calm, fu stârnit de insultă.

— Nu i-a păsat niciodată, mai ales acum, când este logodită.

— Am auzit. Privirea lui se încleştă de a ei. Tatăl ei a pierdut-o la un joc de cărţi.

În clipa aceea, Madeline îşi dădu seama că el *ştia.* O recunoscuse şi o insulta pe faţă, fiind sigur că ea nu-i putea răspunde.

Gabriel se schimbase. Înainte, era plăcut, suav, un diavol care râdea, o tachina şi o făcea fericită. Acum, era incredibil de grosolan, furios şi dominator – şi copleşitor în masculinitatea lui. Purta o haină de tweed maro-închis şi o cămaşă albă, o ţinută conservatoare pentru o petrecere la ţară. Aflându-se atât de aproape de el, îi simţi mirosul: de vânt şi ploaie, de sălbăticie fără inhibiţii. Avea înălţimea cu care domnul Rumbelow nu se putea lăuda, dominând o femeie într-un mod care o făcea să se simtă protejată sau ameninţată, în funcţie de starea lui de spirit. Părul drept şi castaniu îi era legat la ceafă, cu o panglică maro. Având şi pielea oacheşă, era un bărbat foarte „maroniu”. Cu excepţia ochilor… erau verzi, erau cenuşii, se schimbau în funcţie de dispoziţia lui, de veşminte şi de lumină. În clipa aceea erau aproape negri din pricina dispreţului, iar buzele pe care îi plăcuse atât de mult să le sărute erau strânse într-o linie subţire.

Nu-i venea să creadă că îşi imaginase vreodată să-l supună pe acest bărbat. Dacă era nevoie de o confirmare că fusese proastă, o avea acum.

— Întotdeauna, cineva trebuie să câştige la un joc de cărţi, răspunse ea cu glas moale. Domnul Knight are reputaţia de a fi şi frumos, şi bogat, aşa încât se pare că ducesa a câştigat de fapt.

Gabriel zâmbi, un zâmbet adevărat, iar o astfel de fisură în ostilitatea lui aprigă o lăsă fără suflare.

— Atunci, îi doresc noroc, spuse el.

Zâmbetul se schimbă… sau poate că acum îl interpretă corect, fiindcă păru mai mult că-şi arată dinţii decât că manifestă bună dispoziţie.

Lady Tabard decisese probabil că însoţitoarea fusese suficient de mult timp în centrul atenţiei, deoarece întrebă cu viclenie:

— Dar dumneavoastră, Lord Campion, mai sunteţi disponibil?

Gabriel se răsuci, într-o piruetă lentă, asemenea unui spadasin, şi se uită la Lady Tabard.

— Nu sunt căsătorit, dacă la asta vă referiţi.

— Serios? Domnule Rumbelow, aţi invitat atâţia bărbaţi neînsuraţi, încât jur că Thomasin este foarte încântată. Lady Tabard flutură din gene. Oricare bărbat care o doreşte pe fiica mea va trebui să se grăbească.

Thomasin se crispă din cauza modului grosolan în care Lady Tabard încerca să-i găsească un soţ.

— Căsătorit! Madeline pufni uşurel. Căsătorit.

Nu crezu că Gabriel o auzise, dar el îi răspunse încet:

— Există bărbaţi care doresc să se căsătorească, domnişoară de Lacy. Şi există bărbaţi care se consideră norocoşi că au scăpat din capcană doar cu câteva urme de dinţi.

— Şi te numeri printre ultimii, presupun, rosti Madeline la fel de încet.

— Ţi-aş arăta cicatricile mele, dar acestea nu pot fi văzute în public.

Îi adresă din nou acel rânjet sălbatic. Iar Madeline îşi aminti cum îl muşcase de umărul gol, când se aflase în culmea extazului. Chipul ei fu inundat de roşeaţă, iar ea se gândi – nu era sigură, dar se gândi – că domnul Rumbelow studia scena cu atenţia unui şoim în picaj. Naiba să-l ia pe Gabriel! Cum îndrăznea s-o şicaneze aici, de faţă cu toată lumea?

Lady Tabard solicită din nou atenţia lui Gabriel,

— Lord Campion, soţul meu va fi încântat că vă aflaţi aici. V-a privit cum v-aţi câştigat averea şi vorbeşte cu veneraţie despre fapta dumneavoastră. Lady Tabard îşi încleşta mâinile de parcă era pe cale să leşine. Despre cum aţi mizat totul pe o carte. Despre cum Lord Jourdain transpira, iar dumneavoastră eraţi calm. Când cărţile au fost etalate, aţi dat din cap de parcă n-aţi fi avut nicio îndoială, i-aţi zis lui Lord Jourdain că îl aşteptaţi dimineaţă ca să încheiaţi socotelile, apoi aţi dispărut în noapte.

Gabriel ascultă recapitularea de parcă nu fusese cu nimic implicat. Deşi nu dorea, Madeline ascultă cu mare atenţie. Nu auzise niciodată detaliile, ci doar ţipase furioasă şi rănită, şi dăduse mânioasă fuga la clubul Almack. Acolo, pusese capăt logodnei cu o scenă atât de scandaloasă, încât îl umilise pe Gabriel – iar apoi avusese parte de toată greutatea pasiunii şi a furiei lui. Totuşi, nu fusese vorba de suferinţă. El îi arătase, infinit de detaliat, cât de mult avea nevoie trupul ei de el. Deşi încercase, ea nu reuşise niciodată să uite.

— S-a întâmplat cu mult timp în urmă, îi spuse Gabriel lui Lady Tabard.

— N-a încercat Lord Jourdain să fugă în Europa fără să plătească? întrebă Thomasin.

— Dacă îmi amintesc bine, aşa a fost.

Gabriel se aşează şi îşi aranjă dunga pantalonilor.

— Ştii că aşa a fost, spuse domnul Rumbelow. Chiar tu l-ai oprit la docuri, i-ai luat toate bunurile şi l-ai trimis în plata Domnului.

— Pentru a duce o viaţă plină de datorii şi de nefericire, rosti Madeline.

Cu ochii strălucind, Gabriel îşi înclină capul.

— Domnişoară de Lacy, nu ştii despre ce vorbeşti. Vocea penetrantă a lui Lady Tabard deveni şi mai stridentă. Gentlemanul acela nici nu merita altceva. Ştiu sigur că era un om rău, un om care ar fi comis o crimă dacă i-ar fi fost de folos.

Auzind tonul mamei sale vitrege, Thomasin o privi fix. Madeline nu ştia de ce era Lady Tabard atât de sigură de ticăloşia lui Jourdain, însă îi fu clar că nu era cazul s-o contrazică. Încercând să pară supusă, îşi coborî privirea spre degetele împreunate.

— Da, milady.

La vremea aceea, cu patru ani în urmă, Gabriel încercase să-i spună că îşi alesese bine ţinta, că Lord Jourdain era un ticălos brutal. Ei nu-i păsase, nu văzuse decât trădarea crudă a lui Gabriel, dovada că era un jucător împătimit, asemenea tatălui ei, iar acum, nu dorea să-şi schimbe părerea. Nu îndrăznea să se gândească la faptul că făcuse o greşeală.

Trăgând adânc aer în piept, ceea ce îi făcu sânii proeminenţi să se cutremure, Lady Tabard îndreptă din nou conversaţia spre subiecte frivole.

— În orice caz, povestea câştigului lui Lord Campion a ajuns în analele jocurilor de noroc.

— Am câştigat totul, recunoscu Gabriel, dar mi-am pierdut mireasa. M-a părăsit, iar înainte de a apuca să mă împac cu ea, a plecat din Anglia.

— Sigur că am auzit asta, dar soţului meu, contele, doar jocul i s-a părut interesant. Lady Tabard se aplecă în faţă, cu un licăr de curiozitate în ochi. De ce v-a părăsit?

— Nu era de acord cu jocurile de noroc şi a considerat un afront personal faptul că am îndrăznit să câştig o avere fără aprobarea ei.

— Prostuţă fată. A crezut că vă poate controla?

— Oricât ar părea de ciudat, putea. La fel cum şi eu o controlam pe ea. A fost o legătură între două voinţe puternice, care se înfruntau. Probabil, e mai bine că am pus capăt logodnei înainte de a ne distruge unul pe celălalt.

Madeline privi fix în podea. Şi ea se gândise la asta în rarele momente când îşi îngăduia să se gândească la el, iar luciditatea prevala. Însă dincolo de înţelepciune se afla conştientizarea dureroasă a faptului că niciodată nu avea să mai găsească un bărbat care să-i vadă pasiunea din spatele sensibilităţii, şi s-o hrănească… şi s-o satisfacă.

— Totuşi, cred că domnişoara de Lacy are reputaţia de a semăna cu verişoara ei, spuse domnul Rumbelow.

Şezând pe scaunul lui, Gabriel se aplecă în faţă şi, începând de la picioare, porni s-o studieze îndelung, încet, ceea ce aduse o roşeaţă furioasă în obrajii lui Madeline. Până când privirile lor ajunseră să se întâlnească, el îi examinase forma picioarelor prin materialul subţire al fustei, rotunjimile sânilor, textura pielii şi detaliile chipului.

Astfel, trupul lui Madeline ajunse în atenţia tuturor. Fierbinţeala îi cuprinse pielea… pretutindeni. Adânc în pântec, o durere se iscă, se mări, se întinse. Privirea lui avea efect asupra ei, amintindu-i…

*

„— Nimeni altcineva nu are ce avem noi, Madeline.

Îi apăsă umerii şi o privi în ochi, în vreme ce o penetră. Durerea o făcu să se zvârcolească în încercarea de a scăpa, dar el o domină într-un mod pe care ea nu şi-l putuse imagina… nu ştiuse că era posibil. Cu o voce joasă, sălbatică, el rosti:

— Acest fel de pasiune apare o dată la o sută de ani, iar tu vrei să-i dai cu piciorul.

Ea încercă din nou să scape, dar el o zgâlţâi.

— Uită-te la mine! Uită-te la mine!

Ochii lui erau cenuşii ca furtuna din cauza furiei sau… sau a unei pasiuni colosale. Ea îşi dorea mult ca asta să înceteze. Durerea, care scădea; plăcerea, care devenea tot mai intensă cu fiecare mişcare. Dacă nu înceta, dacă el nu se oprea, ea avea să-şi piardă controlul… din nou. Din pricina unei toane, se trădase pe sine o dată pe ziua aceea. Aceasta nu era o toană, era… nu ştia ce era, dar era a lui, el o controla, şi era neobosit.”

*

— Doamna care se va mărita cu domnul Knight este mult mai frumoasă decât această tânără.

El se relaxă şi zâmbi văzând supărarea lui Madeline – şi îşi coborî din nou privirea spre pieptul ei.

Fiindcă în timpul examinării lui, sfârcurile ei se întăriseră şi începuseră să împungă materialul corsajului, iar ea îşi strânsese coapsele pentru a opri topirea interioară a trupului ei.

Iar el se sprijini de spătarul scaunului de parcă ar fi fost foarte satisfăcut de rezultatele respingătoarei evaluări.

— Exact asta gândeam şi eu. Lady Tabard dădu din cap. După înfăţişare, e clar care este mai nobilă dintre cele două fete. Domnişoara de Lacy are o îndrăzneală a comportamentului şi o asprime a înfăţişării care indică apartenenţa la nobilimea inferioară.

Madeline se gândi în treacăt să-i tragă un pumn – asta după ce-l pocnea pe Gabriel, desigur.

— Eu cred că este fermecătoare.

Domnul Rumbelow îi făcu lui Madeline o plecăciune care i-ar fi câştigat inima dacă el n-ar fi fost un pasionat al

jocurilor de noroc, iar ea n-ar fi fost de fapt ducesă.

— Mulţumesc, spuse ea cu o uşoară răceală în voce.

Thomasin se ridică.

— Aş vrea să mă duc în camera mea. Domnişoară de Lacy, te rog, însoţeşte-mă!

Gabriel şi domnul Rumbelow se ridicară, iar domnul Rumbelow sună din clopoţelul aflat lângă mâna sa.

— Menajera vă va conduce în camera dumneavoastră.

Thomasin ieşi din salon fără să se uite în urmă. Grăbită, Madeline lăsă jos ceaşca de ceai, îi făcu o plecăciune domnului Rumbelow şi o urmă.

*

Thomasin rămase nemişcată în mijlocul dormitorului, cu braţele înţepenite pe lângă corp, cu pumnii încleştaţi.

— Îl urăsc pe omul ăla!

„Şi eu.” Dar Madeline ştia că nu se gândeau la acelaşi bărbat.

— Pe domnul Rumbelow?

— Femeia aia şi tata vor să mă mărit cu el, dar eu nu vreau. N-o voi face. Mă voi mărita cu Jeffy, iar ei nu mă pot opri.

Jeffy? Atenţia lui Madeline se mută înapoi la Thomasin de la contemplarea disperată a rochiilor acesteia mototolite din pricina împachetării şi întinse pe pat.

— Cine-i Jeffy?

Thomasin suspină ca o regină dintr-o tragedie.

— Jeffy este iubirea mea adevărată.

Madeline avea de făcut mai multe decât îşi imaginase. Trebuia să calce hainele şi trebuia să înlăture dificultăţile din viaţa lui Thomasin. Iar când tatăl ei ajungea acolo, trebuia să se descurce cu el.

— Povesteşte-mi despre el.

— Ştiam eu că pot să vorbesc cu tine. Ochii mari ai lui

Thomasin se agăţară de Madeline. De îndată ce am văzut cum i-ai făcut faţă femeii ăleia, am ştiut că eşti o adevărată forţă cu care nu e bine să te pui.

— Chiar că sunt.

O forţă cu care nu e bine să te pui, şi o femeie care, niciodată în viaţa ei, nu trebuise să calce o rochie. Nu credea că Thomasin îi putea fi de vreun ajutor, dar camerista cea năsoasă lăsase planşa de călcat întinsă între două mese, iar două fiare de călcat erau puse la încins. Cât de greu putea fi să calci o rochie?

— Jeffy este singurul bărbat pe care l-aş putea iubi vreodată. Privirea lui Thomasin se împăienjeni când îi veni în minte o amintire dragă. E înalt şi este atât de frumos! E cel mai apreciat gentleman din ţinut şi şi-a coborât privirea asupra mea.

— Hm. Este plăcut? Cinstit? Cumsecade?

— Mai bine. E superb!

— Îi place să stea de vorbă cu tine?

Madeline puse una dintre rochiile lui Thomasin pe planşeta de călcat.

— Îi place să danseze cu mine.

Madeline nu auzise nimic de substanţă despre Jeffy, iar adoraţia de pe chipul lui Thomasin nu putea fi descrisă decât drept dragoste oarbă. Ceea ce nu prevestea nimic bun pentru povestea ei de amor. Ochii lui Madeline se îngustară în timp ce priveau cele două fiare de călcat. Avea nevoie de o mănuşă groasă pentru a apuca mânerele... Iată! Luă cârpa groasă, cu urme de arsuri.

— Din ce familie provine?

Chipul strălucitor al lui Thomasin se întunecă.

— Ei bine... Culese de pe fustă o scamă imaginară. Presupun că nu foarte strălucită.

Dar, dacă Jeffy era un om bun, ce conta? Gabriel era conte de Campion, provenind dintr-o familie chiar mai veche decât a ei, dar, când o cunoscuse pe ea, fusese un

vânător de zestre. Pe ea n-o deranjase – la urma urmelor, puţini bărbaţi aveau o avere mai mare decât a ei. Apoi devenise jucător de cărţi şi ticălos, iar acum, revenise pentru a-i distruge din nou viaţa.

— Nu este sărac! o asigură Thomasin. Tatăl lui e moşier, iar mama este fiica unui baron.

Madeline îşi aminti vag că o văzuse pe camerista ei testând fierul. Îşi linse degetul şi îi atinse suprafaţa.

— *Merde*[1]*!*

— Este o familie respectabilă! protestă Thomasin.

— Scuză-mă! Să nu repeţi asta.

Din câte îşi dădu seama Madeline, Thomasin nu recunoscuse înjurătura pe care ea o învăţase de la un soldat francez. O înjurătură despre care Eleanor îi spusese că nu trebuia s-o folosească niciodată.

Punând fierul jos, Madeline îşi ţinu degetul deasupra ligheanului şi vărsă apă din carafă peste băşica formată.

— Nu vorbeam cu tine, dragă. Ci cu fierul. E prea fierbinte.

În orice caz, prea fierbinte pentru a-ţi pune degetul pe el. Oare era prea fierbinte şi ca să calce o rochie? Madeline nu ştia. Reveni la îndatoririle ei cu mult mai multă precauţie. Ducând fierul la planşeta de călcat, îl apăsă pe bumbacul delicat şi îl ridică. Părea în regulă, poate puţin mai neted, dar asta era şi ideea.

— Povesteşte-mi despre situaţia lui, o invită Madeline şi netezi o cută a fustei.

De fapt, nu era atât de dificil!

— Este singurul lor fiu. Thomasin se cuprinse în braţe, iar pe buze îi apăru un zâmbet visător. Au un domeniu minunat alături de al nostru şi o avere foarte respectabilă.

— Ce vârstă are Jeffy al tău?

— Are 19 ani.

„Prea tânăr.”

---

1 La naiba (în limba franceză, în orig.)

— Se pricepe la cai. Îl ajută pe tatăl lui să-i crească şi este atât de frumos în cămaşa lui cu mânecile suflecate, când călăreşte acele animale frumoase şi nobile. Evitând vraful de rochii, Thomasin se trânti pe pat şi îşi lăsă privirea să rătăcească pe baldachin. Sunt nişte crescători faimoşi de cai.

— Serios? Oare nu-i cunosc?

— Familia Radley.

— Da, o cunosc. Eleanor spune că sunt unii dintre cei mai buni crescători de cai din ţară.

Eleanor trebuia să ştie, fiindcă era o călăreaţă prin excelenţă.

— Ducesa zice asta? Ridicându-se în şezut, Thomasin îşi lovi palma cu pumnul. O să-i spun tatei. Până să se însoare cu femeia aia, îl plăcea pe Jeffy. Dar femeia aia are aspiraţii înalte.

— Le faci să sune de parcă ar fi o boală.

Madeline folosea fierul cu o încredere tot mai mare. Cutele se netezeau. Ca orice altceva, călcatul nu presupunea decât puţină bunăvoinţă.

— Chiar aşa este. Din cauza ei, eu şi Jeffy am fost despărţiţi, iar eu am fost silită să suport un sezon.

Tonul plin de tragism al lui Thomasin o exaspera pe Madeline. Thomasin dădea dovadă de lipsă de înţelepciune. Calitate pentru care Madeline era pe drept faimoasă. Sau fusese, până la cumplita scenă de la Almack.

Of, de ce se gândea la asta?… Ştia de ce. Pentru că-l văzuse pe Gabriel, şi toate vechile amintiri îi sabotau liniştea. Trăgând adânc aer în piept, se decise să abordeze situaţia cu maturitate şi graţie. La urma urmelor, ştiuse că avea să se vadă cu Gabriel mai devreme sau mai târziu. Întâlnirea tocmai avusese loc… mai devreme. Pe un ton repezit, spuse:

— Un sezon nu e un lucru atât de cumplit.

— Este în condiţiile în care sunt împinsă spre cineva

atât de dezgustător ca domnul Rumbelow.

— Da, n-o să funcţioneze. Presupun că atracţia o reprezintă marea lui avere, nu?

— Da, draga de mama are capacitatea de a depista rapid banii murdari. Thomasin se cuibări pe perne. Dar înaltei societăţi îi place foarte mult şi povestea romantică a trecutului său. *Eu* cred că ar trebui s-o verifice cineva, dar nimeni nu mă ascultă pe mine.

— Cred că ai dreptate.

Thomasin se ridică din nou.

— Chiar crezi?

Precauţia o făcu pe Madeline să adauge:

— Totuşi, aş aprecia dacă ai păstra pentru tine această părere.

Puse primul fier la loc pe grătarul şemineului şi, cu mare mândrie, atârnă pe umeraş prima rochie călcată.

— Chiar că nu e foarte dificil, murmură ea. Luă o altă rochie de pe pat, una din mătase de un verde primăvăratic. Ce spune tatăl tău despre legătura cu Jeffy?

— Tatei nu-i pasă.

Madeline ridică întrebătoare o sprânceană.

— Of, bine! Thomasin se trânti pe spate cu o nefericire excesivă. Zice că pot să mă mărit cu Jeffy după ce se termină sezonul, dacă mai vreau şi dacă mai vrea şi el, dar mă tem că, până la urmă, îi va face pe plac acelei femei.

Madeline aranjă cu grijă rochia pe planşetă, luă celălalt fier, îl legănă pentru a se răci puţin, apoi, cu ceva mai multă precauţie, îşi umezi degetul şi îl verifică. De data asta, şi-l retrase la vreme pentru a evita arsura şi rânji triumfătoare.

— Deci, tot ce trebuie să faci este să dovedeşti că ai avut parte de toate plăcerile sezonului, iar apoi îl vei avea pe Jeffy al tău. Foarte inteligent.

— Am crezut că vei înţelege!

— Înţeleg foarte bine. Tatăl tău crede că, dacă eşti cu adevărat îndrăgostită de Jeffy, iubirea ta va supravieţui. Aşa că... tot ce ai de făcut este să fii senzaţia sezonului, să dansezi, să zâmbeşti şi să flirtezi, iar la sfârşit, să-i spui tatălui tău că îl iubeşti pe Jeffy şi că vrei să te măriţi cu el.

Entuziasmată, Madeline apăsă fierul pe mătase. De data aceasta, nu alunecă la fel de uşor, iar când Madeline îl ridică, văzu că mătasea arăta ciudat. Se încreţise şi se întărise puţin. În vreme ce Madeline se încrunta la mătase, Thomasin rosti:

— Dar eu nu vreau să fiu o frumuseţe.

— Fireşte că nu, spuse Madeline absentă. Să fii mereu admirată şi curtată trebuie să fie dificil, dar, pentru a-i dovedi tatălui tău că ai luat în serios acest sezon, mă tem că va fi necesar să faci un efort. Încercă din nou fierul, iar de data aceasta mătasea deveni uşor maronie. Este un sacrificiu pe care îl faci pentru Jeffy.

— Da. Presupun că da. Dar am deja reputaţia că sunt...

— Dificilă? Nu-ţi face griji, dragă! Madeline dădu liniştitor din cap. Vei face ce îţi zic eu şi, foarte curând, vei fi senzaţia sezonului.

— Serios? Thomasin o privi neîncrezătoare. Cum?

— Nu e mare lucru. Va trebui să flirtezi cu domnul Rumbelow, dar vei flirta cu toţi gentlemenii, aşa că nu va conta. Madeline se încruntă la mătase şi se aventură s-o întrebe: Ştii ceva despre călcat?

— Ce-i în neregulă? Thomasin sări din pat. De ce...? Zărind mătasea, icni şi se dădu îndărăt. Rochia mea cea nouă. Ai distrus-o!

Thomasin exagera.

— Doar bucăţica asta.

— Face parte din fustă. Şi e în faţă! Ce contează că e doar o bucăţică? Thomasin îşi încleştă mâna pe gât. Femeia aia vrea s-o port în seara asta.

Madeline o privi în ochi.

— Dacă tu ştii cum să calci restul rochiei fără s-o distrugi, eu ştiu cum să salvez veşmântul şi cum să te fac o deschizătoare de drumuri în materie de modă.

Thomasin se holbă neîncrezătoare la ea, cu gura uşor întredeschisă.

— Ai o panglică? Madeline putea prelua ingeniozitatea dovedită de Eleanor într-o situaţie similară din trecut. Foarte lungă?

— Da. Da, fireşte că am.

— Dă-mi-o. Nu-ţi face griji, dragă. Până diseară, îţi voi da prima lecţie despre cum să transformi lămâile în limonadă.

Capitolul 6

Madeline porni pe coridorul pustiu, căutând ceva care să poată fi pus în mijlocul trandafirului din panglici pe care îl crease pentru rochia distrusă a lui Thomasin. O floare adevărată sau… se întrebă dacă vreunul dintre lachei era dispus să renunţe la un nasture auriu al livrelei sale. Reparaţia durase întreaga după-amiază, iar ea nu era la fel de pricepută precum Eleanor la astfel de lucruri, însă considerase că făcuse o treabă minunată cu acea rochie – şi cu Thomasin, pe care o convinsese să-şi ocupe locul potrivit în societate. Nu că se aştepta ca Lady Tabard să remarce şi să-i mulţumească pentru asta, dar…

O mână ţâşni pe una dintre uşile deschise, o înşfăcă pe Madeline de braţ şi o trase în cameră.

Ea îi permise numai fiindcă ştia că era *el.* Îl recunoscuse după atingere. După îndrăzneală.

— Gabriel! Îi zâmbi cu răceală. Ce surpriză neplăcută!

— Pentru amândoi.

Închise uşa foarte încet, rămânând amândoi izolaţi în… — se uită în jur, la lucrurile masculine din încăpere – ceea ce, fără îndoială, era dormitorul lui. În cameră se aflau un şifonier înalt, o masă de toaletă, o oglindă înaltă. Patul era mare, suficient de larg pentru două persoane, în caz că el se decidea să-şi facă rost de o amantă… Madeline îşi îndepărtă imediat privirea. O uşă era deschisă spre unul dintre balcoane, iar o alta dădea spre un garderob. Având în vedere mărimea încăperii şi confortul oferit, ea îşi dădu seama că era un oaspete important. El o zgâlţâi uşor.

— Ce naiba cauţi aici?

Ea se uită la mâna lui aflată pe braţul ei, iar fiindcă el nu şi-o îndepărtă, i-o luă şi o azvârli de parcă ar fi fost o insectă scârboasă.

— Tu m-ai tras aici.

Probabil că el se schimba pentru cină, deoarece purta pantaloni negri şi şosete, dar cămaşa îi era descheiată la gât, iar eşarfa mototolită atârna nelegată. O domina la fel ca Dickie Driscoll când era extrem de dojenitor.

— Nu glumi cu mine, Madeline! Ce cauţi la Chalice Hall?

— Te-aş putea întreba acelaşi lucru. La urma urmelor, ai distrus deja viaţa unui om luându-i averea. Totuşi, după neaşteptata şi însufleţită apărare pe care i-o luase Lady Tabard în dimineaţa aceea, Madeline consideră că nu era bine să continue în acea direcţie, aşa că se grăbi să contraatace: Ai cheltuit-o deja pe toată?

El o studie la fel cum făcuse şi în salon, dar, de data aceasta, atenţia care se concentrase asupra trupului se îndreptă spre chip.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, aşa că o să-ţi pun alta. De ce faci pe însoţitoarea prostuţei ăleia mici?

Ea se uită în ochii lui, dar cu dificultate. Avusese dintotdeauna o privire extrem de limpede, dar, înainte, această claritate fusese amestecată cu afecţiune. Acum,

lipsită de căldură, privirea lui vedea prea mult, inclusiv nefericita incertitudine pe care ea o simţea atât de des… care o chinuia acum. Neliniştită, se îndepărtă de el.

— Nu ţi-am răspuns pentru că nu am de ce să-ţi răspund.

— Deci, ai de gând să faci o prostie. O studie cu ochii îngustaţi în timp ce ea se îndreptă spre balcon, de unde privi către aleea unde opriseră ultimele trăsuri. Sperasem că, în timpul petrecut departe, te vei maturiza, dar văd că optimismul meu a fost irosit aiurea.

Acuzaţia lui aproape că o lăsă fără grai.

— Sunt foarte matură. M-am născut matură.

— Ai fugit.

Era o acuzaţie la care nu avea ce să răspundă. Chiar fugise, îi aruncă o replică înţepată:

— Dar nu de responsabilităţile mele. Ci de tine.

La naiba! Nu fusese deloc înţelept să recunoască.

— De ce ar fugi o femeie matură de un bărbat?

— Nu de bărbat.

Trase aer în piept. Gabriel făcea mereu să dispară tot aerul dintr-o încăpere.

— Ci de bârfe. Am vrut ca bârfele să piară.

— Patru ani… Da, au murit de-a binelea. Sunt moarte şi cu oasele curăţate de corbi.

Ea îl studie încercând să-şi dea seama ce gândea. Acest lucru era întotdeauna dificil cu Gabriel. Cuvintele lui nu aveau un singur înţeles. În cazul lui Gabriel existau straturi peste straturi, iar când arăta astfel – de parcă se afla cu doi paşi înaintea ei şi plănuia să rămână aşa reuşea cu mare greutate să-i priceapă subtilităţile. Voia oare să spună că puternicele sentimente dintre ei erau moarte?

Foarte bine… Aşa şi trebuia să fie. Era conştientă că nu exista altceva decât uşurare. *Nimic* altceva decât uşurare.

— Asta-i ideea! rosti ea pe un ton încurajator. Ştiam

eu că putem ajunge la o înţelegere. Eu n-ar fi trebuit să fac scena aia. Am greşit.

Era o recunoaştere fantastică, iar ea fu sigură că el avea să aprecieze. Doar că nu o făcu.

— Ai greşit.

Ea aşteptă ca şi el să-şi ceară scuze. Însă el adăugă:

— Ţi-ai încălcat promisiunea pe care mi-ai făcut-o.

— Poftim?

— Ai jurat că vei fi soţia mea. Data era stabilită. Anunţul era publicat în *Times.* Ţi-ai încălcat promisiunea.

Ea se înfurie puţin. Mânie stârnită cu atât mai uşor din cauza propriei vinovăţii. O ducesă de Magnus nu-şi încălca niciodată cuvântul. Era un crez al familiei – dar ea o făcuse totuşi.

— N-ar fi trebuit să joci în condiţiile în care ştiai ce părere am despre asta.

— A fost vorba de putere, draga mea. Dacă n-aş fi câştigat averea aceea, ai fi condus fără milă căsnicia noastră, aşa cum faci cu vieţile tuturor.

— Doar că acum nu mai există nicio căsătorie – nedreptatea acuzaţiei lui o jignise –, iar eu nu conduc viaţa nimănui! Pur şi simplu, fac lucruri pe care alţi oameni sunt prea leneşi să le înfăptuiască, pentru ca totul să fie aşa cum trebuie.

— Serios? Tonul lui era batjocoritor. Unde-i Eleanor?

Madeline dădu să-i explice, apoi închise gura.

— Lasă-mă să ghicesc! O privi în timp ce ea se îndreptă spre măsuţa de toaletă şi atinse periile cu mânere de argint şi paharul folosit la bărbierit. Ai trimis-o pe verişoara ta Eleanor la domnul Knight pentru a-şi cere scuze în numele tău deoarece mereu i-ai spus că este prea timidă, aşa că o arunci în apă adâncă şi n-are de ales, ori se îneacă, ori înoată.

— N-o să păţească nimic.

Eleanor nu avea să păţească nimic.

— Dacă nu se îneacă. Domnul Knight nu este deloc un bărbat cumsecade.

Vreme de o clipă, îndoiala o cuprinse pe Madeline. Apoi îşi aminti de vitejia lui Eleanor în faţa focului – a focului francezilor – şi se relaxă.

— O să se descurce. E exact ca Jerry. Are profunzimi nebănuite. Trebuie doar să le descopere.

Colţurile gurii lui Gabriel se arcuiră în jos.

— Jerry.

— Jerry. Fratele tău vitreg. Zâmbi amintindu-şi cu drag de timidul şi fermecătorul băiat care avea vârsta ei, dar care părea mult mai tânăr. Ce mai face?

— A murit.

— A murit? Se împletici un pas îndărăt, prea şocată de veste ca să răspundă cu platitudinile obişnuite. Cum? De ce?

— A fost ucis la Trafalgar.

Buzele lui Gabriel abia se mişcară, iar ochii îi erau verzi şi reci ca Marea Nordului.

— Atunci, a murit ca un erou.

Un comentariu *stupid,* deloc o alinare pentru un frate îndurerat. În ciuda aparentei lipse de emoţii a lui Gabriel, ea ştia că îl durea. Jerry fusese fiul celei de-a doua soţii a tatălui său şi îl adorase pe Gabriel, încercând să-l imite. Gabriel îl protejase de elementele abjecte ale societăţii. Nu se avuseseră decât unul pe celălalt, fără alte rude.

— O pierdere inutilă a unui om bun, rosti Gabriel.

În cele din urmă, ea reuşi să articuleze cuvintele pe care ar fi trebuit să le spună de la bun început.

— Îmi pare rău pentru pierderea suferită. Şi pe mine mă doare moartea lui.

Cu un prim gest spontan faţă de Gabriel, întinse mâna spre el. El o privi, dar nu se clinti.

Lăsând mâna să-i cadă, ea se întrebă ce altceva ar putea zice, cum ar putea îndrepta lucrurile. Dar asta era

dincolo de puterile ei – în faţa sa se afla un bărbat cinic, furios, iar ea avea să fie norocoasă dacă scăpa teafără în urma răzbunării lui.

— Îmi pare rău, repetă ea. Retragerea era cea mai bună parte a curajului, aşa că se îndreptă spre uşa închisă, spre libertate. Mica noastră reuniune s-a sfârşit.

El se repezi, mişcându-se cu o graţie şi cu o viteză ciudate, care le făceau pe femei să-l privească… iar pe bărbaţi să ezite în a-l provoca. Postându-se între ea şi uşă, îi ordonă:

— Spune-mi ce cauţi aici îmbrăcată atât de modest şi pretinzând că eşti însoţitoare.

Avea s-o ţină captivă pentru totdeauna dacă nu se conforma. Şi, serios, ce conta? Gabriel nu-i putea face nimic.

— Vreau să-l opresc pe tata să joace.

— Nu se află aici.

— O să vină. Crezi că tata are voinţa să se ţină deoparte de un astfel de joc?

— E posibil. N-a jucat mult cât ai fost plecată.

Ea rosti cu amărăciune:

— Doar că m-a pierdut jucând cu un străin.

— A fost momit.

Furia şi suspiciunile ei se stârniră.

— Se pare că ştii multe despre asta. Ai fost acolo? Ai ajutat la momirea lui?

Apropiindu-se, el o înghesui între scrin şi perete. Rosti cu pauze între cuvinte:

— Eu… nu… joc.

Asta era atât de palpabil neadevărat, încât ea abia reuşi să vorbească.

— Ultima dată când te-am văzut, tocmai câştigaseşi. Acum, urmăreşti un alt succes.

— Spre deosebire de restul servitorilor tăi, Excelenţă…

— Nu-mi spune aşa.

— Cum? Se prefăcu surprins. Excelenţă? Dar ceilalţi aşa îţi spun, iar tu le răspunzi politicoasă. Şi *eşti* ducesă de Magnus.

Avea un mod deosebit de a o irita, iar acum, era în formă maximă.

— Viitoare ducesă, şi nimeni nu-mi zice „Excelenţă” pe tonul ăsta.

— Voi încerca s-o mulţumesc pe Excelenţa Ta cu tonul vocii mele.

Ea scrâşni din dinţi. Nu avea să câştige. Nu în faţa lui Gabriel.

— După cum ziceam, Excelenţă, spre deosebire de restul servitorilor tăi, rostul vieţii mele nu este să-ţi fac pe plac. Îşi trecu degetul peste obrazul ei. Decât într-un singur şi foarte important mod.

Ea îşi smuci capul spre spate.

— Nu face asta!

— Nu? De ce nu? Nimeni nu ştie ce-am făcut noi doi în noaptea aceea. Ţi-am spus că bârfele au pierit. Îi mângâie din nou obrazul. Dar dreptul meu nu.

De data aceasta, ea îi lovi mâna pentru a o îndepărta, cu putere.

— Despre ce drept vorbeşti?

De parcă n-ar fi ştiut.

— Dreptul meu asupra ta. Nu-ţi aminteşti, iubito?

Aplecându-se spre ea, trase aer în piept de parcă i-ar fi inspirat mirosul.

— Te-am revendicat în noaptea aceea, după magnifica scenă pe care ai făcut-o la Almack.

Fireşte că îşi amintea. Chiar şi acum, inima începu să-i bată mai repede,

— Nu-ţi recunosc niciun drept.

Apropiindu-se şi mai mult, el spuse:

— Evident, altminteri n-ai fi îndrăznit să mă părăseşti

după ce mi te-ai dăruit.

— Tu m-ai luat!

— Ne minţim singuri, nu? Eşti atât de laşă! Mereu ai fost laşă, dar ai ascuns-o atât de bine. Vocea lui deveni o şoaptă. Până şi pe mine… m-ai păcălit.

— Nu sunt laşă.

— O fricoasă disperată.

— *Cum* poţi să spui asta?

— Dar tu cum poţi să spui că te-am „luat”? La început, te-ai luptat să scapi de mine. În clipa următoare, te-ai agăţat de mine şi m-ai muşcat, chiar de buză. Îşi atinse colţul gurii, M-ai muşcat suficient de tare, încât să-mi dea sângele.

Pieptul ei se ridică şi coborî în timp ce ea privi orbeşte în trecut.

Dorise să-l rănească. Să-l rănească la fel de tare cum o rănise el. Îl făcuse escroc. Jucător împătimit. Şi cuprinzându-i capul în mâini, îşi încleştase degetele în părul lui şi îl muşcase. El se smucise şi înjurase, şi încercase să preia din nou controlul. Dar ea îl ţinuse cu şi mai multă putere şi linsese mica picătură de sânge, apoi, brusc, se rostogoliseră amândoi pe pat, sfâşiindu-şi hainele. Fusese nebună.

Acum, privirea ei poposi pe gâtul lui Gabriel, măsliniu şi neted, şi pe smocul de păr din partea de sus a pieptului.

El spuse:

— Una dintre calităţile pe care le admir la tine – în afară de corpul magnific – este faptul că ignori realitatea care se află exact în faţa ochilor tăi.

Privirea ei se îndreptă repede spre chipul lui. Oare râdea de ea? Dar nu. Recunoscu semnele furiei lui.

— Ai născut copilul meu? vru el să ştie.

— Nu!

— Nu mă minţi, Madeline!

— Nu. Mi-a venit… Am ştiut că nu sunt însărcinată

înainte să plec din Anglia.

El o privi încruntat.

— Ce bine pentru tine!

Nu chiar. Într-o perioadă când majoritatea femeilor s-ar fi rugat în genunchi lui Dumnezeu să aibă parte de perioada aceea din lună, ea plânsese la primele semne… şi îşi spusese că suferinţa ei nu era decât o toană tipică de femeie. Nu nefericire în dragoste. Nu disperare şi durere.

— M-am întrebat asta vreme de patru ani, zise el. Ca un prost, am crezut că te vei întoarce acasă. Până să-mi dau seama că nu o vei face, a fost prea târziu. Nu mai puteam ajunge la tine şi a trebuit să… Se întrerupse brusc şi o înghesui şi mai tare în colţ. Ce-ai fi făcut dacă ai fi descoperit că eşti însărcinată? Sau nu te-ai gândit la asta? Este ăsta un semn al preţioasei tale maturităţi?

— M-aş fi întors în Anglia şi m-aş fi măritat cu tine.

Îi răspunsese cu glas calm pentru că, fireşte, se gândise la asta. Care femeie n-ar fi făcut-o? Şi cu toate că detesta ideea, s-ar fi întors şi s-ar fi căsătorit cu bărbatul acela… şi ar fi fost nefericită pentru tot restul vieţii ei.

— Ăsta-i primul răspuns corect pe care mi l-ai dat.

— Nu am de ce să-ţi dau socoteală.

Cu un colţ al gurii ridicat, el o privi îndelung, până când ea începu să se simtă stânjenită. Încercă să treacă pe lângă el. Dar o prinse înainte ca ea să facă doi paşi. Ţinând-o de umeri, o răsuci spre oglindă şi, stând în spatele ei, o făcu să se privească.

— Uită-te la tine.

În schimb, ea se uită la el.

— Uită-te la *tine,* insistă el.

Se privi în ochi în oglindă.

— N-o să uit niciodată prima dată când te-am văzut. Erai atât de tânără. Înaltă, mândră, sigură pe tine în vreme ce restul debutantelor doar se prefăceau. Te-am dorit în clipa aceea.

Ea îşi amintea. El stătuse sprijinit de perete la balul dat de Lady Unwin, studiind noua recoltă de debutante care intrau, toate îmbrăcate în alb şi roz, şi bleu. Şoaptele se răspândeau printre fete: „Iată-l pe contele de Campion, un vânător de zestre notoriu”. Notoriu, imoral, care îţi dădea fiori. Zvonurile spuneau că era suficient să facă un semn cu degetul, iar femeile dădeau fuga în braţele lui. Distrusese reputaţii, iar fiecare femeie care avusese parte de atenţia lui se considera norocoasă.

Până să audă Madeline bârfele, fusese prea târziu. El se desprinsese de perete şi întinsese mâna, iar ea se dusese cu el. Se îndrăgostise. Şi crezuse că şi el se îndrăgostise de ea.

Acum, privind în oglindă, se văzu pe sine… şi îl văzu pe el. Pe ei. Împreună, de parcă erau într-un portret pictat pentru a celebra căsătoria lor. Şi un crud adevăr făcea ca imaginea să pară corectă.

Părul lui forma un V ascuţit pe frunte, dându-i un aspect demonic. Ochii îi erau de un verde batjocoritor… un verde pătimaş. Buzele lui… le coborî spre gâtul ei şi se opri chiar înainte să atingă pielea. Respiraţia lui o mângâia, iar ea îşi dori să închidă ochii şi să se lase în voia acelei senzaţii sublime, aproape uitate.

În schimb, îşi ridică mâna pentru a-i îndepărta capul. Vocea lui o opri.

— Ai uitat? Cum a fost în noaptea aceea?

Nu se referea la noaptea în care se cunoscuseră. Ci la noaptea în care făcuseră dragoste.

— Chiar în patul tău, iubito. Te-am avut în patul tău cu volănaşe, de fecioară. Îţi aminteşti? Păşeai prin dormitorul tău ca o furie, încă mânioasă pe mine fiindcă am îndrăznit să-ţi distrug visul că aş fi Sir Galahad, şi mânioasă pe tine pentru că ai făcut o scenă. Iar eu am intrat pe fereastră.

— Am încercat să te împing afară.

— Aş fi căzut două etaje. Iubito, îmi place când eşti

sălbatică. Când muşti şi zgârii… încă mai am cicatrice pe umăr de când ţi-ai înfipt unghiile în pielea mea. Vocea lui o tachina, făcând-o să-şi aducă aminte. Atâta ferocitate, iar tu credeai că era furie.

— A fost furie!

— A fost pasiune.

Nu avea să câştige acea bătălie. În vârtejul de senzaţii care o posedaseră în noaptea aceea, ea nu recunoscuse niciunul dintre sentimente. Toate fuseseră noi şi proaspete, aspre ca vinul abia făcut, şi la fel de ameţitoare. Nu fusese ea însăşi… de fapt, nu fusese femeia care ştia că era.

— Şi tu ai fost furios.

— Livid de furie. Pentru că erai în stare să crezi că puteai da cu piciorul la tot ce aveam…

— N-am dat cu piciorul la nimic. De ce făcea el asta? De ce spunea asta? De ce făcea atâta caz de vremuri de mult trecute. Nu aveam nimic. Nimic care să fie real.

— Mi s-a părut foarte real când ţi-ai înfăşurat picioarele în jurul şoldurilor mele şi mi-ai răspuns la fiecare penetrare.

— Încetează!

Încercă să-şi acoperi urechile. Apucând-o de încheieturi, îi trase braţele în jos. Respiraţia lui îi mângâie urechea, iar vocea îi era aspră şi mult prea adâncă.

— Când ai terminat, trupul tău m-a cuprins, m-a mângâiat aşa cum nu o făcuse al nici unei alte femei.

Ea se încordă în strânsoarea lui.

— Nu-mi vorbi mie de alte femei!

— Eşti geloasă, iubito? Nu ai de ce să fii.

Cât de mult detesta acel zâmbet de pe chipul lui!

— Eşti de neîntrecut în pasiunea ta. Încă strângându-i încheieturile, o cuprinse în braţe. N-o să uit niciodată sunetele pe care le-ai scos – nu sunete delicate în stilul unei lady, ci ţipete de încântare din tot sufletul. Am crezut că tatăl tău va sparge uşa şi ne va sili să ne căsătorim sub

ameninţarea armei.

— Tata nu era acasă.

— Nu, fireşte că nu era. Niciodată nu se poate conta pe el. Cu o profundă amărăciune, Gabriel rosti: Ca de obicei, netrebnicul ăla a distrus totul.

— El n-a distrus nimic. Tu ai făcut-o.

— Iarăşi te minţi singură. Tatăl tău ne-a despărţit. Încerci să pretinzi că din cauza mea ne-am despărţit, dar el este cel care te-a speriat.

Tăişul adevărului o răni atât de adânc, încât respiraţia i se curmă de durere.

— Asta-i revoltător!

— Serios?

Ca o pisică la intrarea în gaura unui şoarece, el o privi în oglindă. Ea încercă să se smulgă din strânsoarea lui.

— Recunosc! Din cauza tatei nu-mi plac jocurile de noroc. Am văzut cât rău pot face.

— Numai dacă îţi pierzi controlul. M-ai văzut vreodată pierzându-mi controlul? Gabriel chicoti şi răspunse la propria întrebare: Aşa este. M-ai văzut… o dată…

Înfometat de mângâieri, înnebunit să se afle din nou în braţele lui Gabriel, trupul ei reacţionă, trădând-o… în vreme ce ea privea. El era prea deştept. În timp ce o ţinea astfel, ea văzu ce vedea şi el şi nu-şi putu nega îmbujorarea din obraji. Sânii care i se umflau peste corsajul rochiei albastre simple. Fiorul care i se prelinse pe şira spinării.

El o strânse lângă trupul lui. Asemenea soarelui din Italia, căldura lui o încălzi. Lipiţi de spatele ei, îi simţi toţi muşchii pieptului. Şezutul ei simţi forţa dorinţei lui. Iar inima ei îl dorea, tânjea dincolo de înţelepciune şi disciplină.

— Maddie.

Visase vocea lui, înflăcărată şi şoptită la urechea ei, iar pentru o clipă, închise ochii şi se prefăcu că timpul nu avea nicio însemnătate, şi că el era iubitul ei. Însă el spuse:

— Maddie, deschide ochii.

Când o făcu, văzu că el o privea cu intensitatea unei feline. Cu braţele încă în jurul ei, el îşi coborî palmele pe mâinile ei. Le ridică, le îndrumă… iar ea îşi cuprinse sânii.

Şocată, se luptă să scape din strânsoarea lui.

— Nu. Stai! Uite!

Vocea afurisit de seducătoare se auzi din nou, respiraţia lui mângâindu-i urechea.

Iar ea se linişti, cu privirea hipnotizată, fiecare simţ fiindu-i în alertă.

El o ghidă cu delicateţe. Cu vârfurile degetelor, ea dădu roată sfârcurilor. Cu palmele, mângâie arcuirea de jos. Iar când el îi apăsă mâinile pe carnea îndurerată, ea gemu. O dată. Scurt şi strident.

Nu putea nega dovada pe care o vedea. Nu putea nega geamătul. El triumfase. Dacă dorea, putea să râdă de ea.

Numai că el, cu ochii îngustaţi de concentrare, îşi petrecu braţele pe după talia ei. Mâinile lui se ridicară pentru a-i provoca plăcere. Palmele lui îi cuprinseră sânii, simţind o plăcere masculină stârnită de forma lor, de greutatea lor… de dorinţa ei. Apucându-i sfârcurile între degetul mare şi arătător, le ciupi uşor, lipind-o de el pentru a o scăpa de dor sau pentru a-l stinge. Pe jumătate înnebunită de dorinţă, se luptă să se răsucească în braţele lui, dar el o ţinu locului, gustându-i cu limba scoica urechii, apoi muşcându-i uşor lobul.

Capul ei se lăsă pe umărul lui. Fiecare respiraţie a ei evoca dorinţa ei şi sălbăticia lui.

Buzele lui se mişcară într-o rostogolire lentă, lascivă şi ademenitoare.

— Îţi aminteşti cât de bine a fost prima oară? Erai virgină, Maddie, iar eu te-am făcut să te cutremuri şi să suspini. Acum, trupul tău e deschis pentru mine. Gândeşte-te… gândeşte-te ce aş putea să-ţi fac în noaptea asta.

— Nu. Slavă Domnului că mai avea o urmă de judecată. Nu!

Cu mâinile deasupra taliei ei, o răsuci spre el.

— Nu? Îi zâmbi – unul dintre acele zâmbete cu prea mulţi dinţi albi şi nu suficient farmec. Cât crezi că ai putea să mă refuzi dacă te-aş săruta?

— Nu!

— Aşa?

Mângâindu-i buzele cu ale lui, îi stârni amintirile minutelor furate în grădina însorită, a întâlnirilor nocturne după ce evadaseră dintr-o sală de bal aglomerată. Sărutase şi alţi bărbaţi cât fusese în Europa: italieni, spanioli, ba chiar şi un soldat francez. Se gândise că, în mod sigur, alţi bărbaţi aveau să şteargă din mintea ei amintirea săruturilor lui Gabriel. Dar nu. Niciunul nu o sărutase ca el, ca şi cum i-ar fi făcut plăcere. Niciunul nu avusese răbdare să înveţe forma gurii ei, să-i şoptească pătimaş cuvinte de dragoste, să-i întredeschidă buzele şi…

— Nu te mai gândi la ei, murmură el. Gândeşte-te la asta!

Îi sprijini capul de cotul lui, o înclină pe spate şi, cu fermitate, puse stăpânire pe gura ei. Buzele lui le deschiseră pe ale ei.

Respiraţia lui se prelinse pe gâtul ei, umplându-i plămânii cu aerul lui, cu viaţa lui. Ea îl gustă cu lăcomie şi savură revenirea pasiunii care se îndepărtase, lăsând în urmă un foc care strălucea precum coada unei comete. Ceea ce îi aminti cum fusese când făcuse dragoste pentru prima oară – el avusese grijă să nu-i facă rău, dar nu întâmpinase nicio opoziţie. În schimb, cu limba, el o sili să-şi amintească ritmurile primordiale care îi captivaseră înainte.

Iar acum, îi captivau din nou. Asemenea bătăilor de tobă, el îşi împinsese limba iarăşi şi iarăşi. Când ea încercă să rămână pasivă, el o îmboldi din nou, făcând-o să i se

alături în dansul ameţitor.

Se bucură de plăcerea oferită de ea şi îi oferi plăcere în egală măsură, iar buna judecată cu care ea se mândrise cu doar câteva momente în urmă dispăru într-un val de dorinţă nebună. Braţele ei se urcară pe umerii lui, i se încolăciră în jurul gâtului. Îl strânse lângă ea, inima bubuindu-i lipită de a lui, îşi apăsă obrazul de al lui, încercând să domolească durerea sânilor. Simţi nevoia să se frece de el ca o pisică, să-l marcheze ca fiind al ei. Mintea ştia că nu era al ei, dar sufletul îşi recunoscu perechea. Îl dorea. Dorea să spună da.

Apucându-i fusta, el i-o ridică cu o mişcare lină. Aerul îi mângâie picioarele goale. Îşi lipi gamba de a lui. El chicoti uşor, respiraţia lui repezindu-se în gura ei.

Vreme de o clipă, o derută colosală o cuprinse. Râdea de ea. Iar ea nu putea suporta asta.

Apoi, el o sărută din nou, buzele şi limba lui ademenind-o. Mâinile lui coborâră şi îi cuprinseră fesele dezgolite, ridicându-i şoldurile pentru a-i întâlni mădularul. Ea simţi pe pântec dovada mare şi dură a dorinţei lui… şi ştiu că el o voia. Era flatant. Era ceea ce visase ea – şoldurile lui mişcându-se lipite de trupul ei, promisiunea împlinirii. Se scufundă într-un val de pasiune.

Ridicându-şi capul, el o privi în ochi. Degetele lui îi atinseră pielea coapselor, iar ea *ştiu* că el era total implicat în momentul acela. În ea.

Şi, cu o mână fermă, cineva deschise larg uşa.

Capitolul 7

Madeline tresări. Gabriel îi lăsă fusta să cadă şi înjură.

Valetul lui Gabriel stătea în pragul uşii şi se uita urât la ei. Gabriel îl privi la fel de urât, refuzând să-şi ia mâinile

de pe Madeline, refuzând să se simtă vinovat că făcea ceva ce pentru el era la fel de firesc ca a respira – făcea dragoste cu Madeline.

Mândră şi înaltă precum ducesa care era, Madeline spuse:

— Bună ziua, MacAllister. Sper că ai dus-o bine.

— Minunat, mulţumesc Excelenţă.

Gura lui MacAllister se mişcase de parcă mestecase cuvintele, iar chipul, care mereu arătase ca un măr de toamnă primăvara, deveni şi mai ridat când se încruntă.

Gabriel râse cu asprime. Scund, cu picioare crăcănate şi scoţian până în măduva oaselor, MacAllister fusese nemulţumit de Madeline din clipa în care se cunoscuseră. Prezisese dezastrul. Avusese dreptate, şi niciodată nu-i îngăduise lui Gabriel să uite.

Gabriel se uită fix la MacAllister, provocându-l să comenteze ceva. Însă, înainte ca el s-o facă, Madeline dădu să se desprindă de el. Vreme de o clipă, braţele lui se încordară. Apoi, fără niciun chef, îi dădu drumul.

Cu picioarele sale lungi şi plină de graţie, ea se îndreptă spre uşă. MacAllister se dădu la o parte – laş afurisit. Desigur, Madeline era mai înaltă decât valetul, iar asta conta oarecum în apărarea acestuia. Înainte ca Madeline să apuce să iasă pe coridor, Gabriel rosti:

— O întrebare, Excelenţă!

Ea ezită. Nu dorea să-l privească în ochi. El ştia asta, dar ea se uită peste umăr, cu o cochetărie de care nu fu conştientă.

— Ce anume?

— Rumbelow ştie cine eşti?

Ea se uită chiorâş.

— Nu.

— Nu l-ai văzut niciodată? Eşti sigură?

— Nu l-am văzut niciodată.

Gabriel încuviinţă.

— Atunci, du-te!

Ea schiţă o plecăciune din cap, una atât de evident sarcastică, încât el îşi înclină capul ca un taur care atacă şi porni spre ea.

Ea, femeie deşteaptă, se îndepărtă repede pe coridor. Se uită în urma ei, încercând să găsească satisfacţie în fuga ei. Ştiind în acelaşi timp că nu avea să simtă nicio satisfacţie până când ea nu ajungea din nou în patul lui. Nu-şi dădea seama de asta, însă, din clipa în care pusese piciorul pe pământ englez, viaţa ei ca femeie independentă se încheiase. El nu se minună de norocul care îi adusese împreună în acelaşi loc, în acelaşi timp. Ştiuse că era posibil ca ea să vină la jocul lui Rumbelow – iar Gabriel avea întotdeauna noroc.

Întorcându-se îmbufnat spre Gabriel, MacAllister zise:

— Ar fi trebuit să mă avertizaţi că alergaţi iarăşi după fusta aia.

Gabriel nu se pregătise adecvat pentru valul de dorinţă care îl cuprinsese prima dată când o văzuse. Nimic nu l-ar fi putut pregăti pentru asta.

— Şi ce-ai fi făcut?

Împingându-l pe Gabriel înăuntru, MacAllister închise uşurel uşa.

— V-aş fi părăsit şi m-aş fi dus să lucrez la Bedlam, unde oamenii nu sunt atât de nebuni ca dumneavoastră.

— Tu urăşti toate femeile, remarcă Gabriel. În mod cert, niciodată n-ai fost de acord cu vreuna dintre femeile mele, iar dacă trebuie să te afli în preajma vreuneia, doreşti să fie supusă şi tăcută.

— Şi ce-i în neregulă cu asta?

— Nimic, doar că Dumnezeu nu le-a făcut aşa.

— Ba le-a făcut, dar nu şi pe ducesa dumneavoastră.

— Nu. Nu pe ducesa mea.

MacAllister urlase ca o pisică opărită după fuga lui Madeline, declarând că era o dovadă certă că femeile nu

erau bune de nimic. Gabriel nu fusese de acord – dar el avea altele pe cap. Franţa declarase război Angliei. Iar el participase la organizarea apărării coastei. Cât fusese plecat, fratele lui intrase în conflict cu un ticălos şi, de ruşine, Jerry se înrolase în marina militară engleză.

Până să afle Gabriel de problemele lui Jerry, băiatul era deja pe mare, iar el nu mai putu să facă nimic. Perioada aceea îngrozitoare culminase cu moartea lui Jerry şi cu durerea eternă a lui Gabriel. Fiindcă fusese responsabilitatea lui să aibă grijă de iubitul său frate mai mic, iar din cauza obsesiei faţă de Madeline, nu reuşise s-o facă.

Mai mult, în ciuda pasiunii dintre ei, Madeline îl părăsise, preferând să fugă din Anglia decât să dea cu ochii de el. Furia lui înfierbântată se răcorise, devenind o mânie rece şi necruţătoare. Deoarece credea în soartă, ştiuse că, într-o zi, va pune din nou mâna pe ea, şi jurase să se răzbune pe femeia care pusese stăpânire pe sufletul lui, iar apoi îl părăsise pentru că… o, în niciun caz din cauza jocului de cărţi. Ci fiindcă se temea. Se temea de oricare bărbat căruia nu-i putea spune ce să facă, pe care nu-l putea controla.

Dându-şi jos eşarfa, Gabriel o aruncă pe maldărul cu rufe murdare.

— Daţi-vă jos cămaşa, şi repede. Clopoţelul pentru cină va suna în curând şi veţi dori să fiţi acolo pentru a-i urmări pe jucători. MacAllister culese rufele şi se îndreptă spre garderob, de unde reveni cu o cămaşă apretată. Ar fi trebuit să ştiu că veţi lăsa o femeie să vă facă să uitaţi de răzbunare.

— Adică, pentru că sunt slab, asta vrei să spui?

Rânjind ironic, Gabriel îşi puse cămaşa.

— Slab ca o momâie dacă îi permiteţi să-şi înfigă iarăşi ghearele în dumneavoastră.

— *Încercam* s-o fac să plece de-aici. Rânjetul lui

Gabriel dispăru. Ăsta nu-i un loc pentru o femeie.

În privinţa asta, MacAllister îi dădu dreptate.

— Sunt peste tot! Cameriste şi doamne care se agită, vocile lor chirăitoare întrebând de unde să ia un fier de călcat, întrebându-mă cum să aţâţe focul. Nu ştiu de ce Rumbelow a îngăduit să vină femei la un joc de cărţi.

— Adică, de ce a insistat ca ele să participe.

— Nu-mi place asta.

MacAllister îi aranjă cămaşa. Gabriel văzu scalpul lui MacAllister printre şuviţele rare de păr roşu de pe creştetul acestuia.

— Nici mie.

Rumbelow era un ticălos până-n măduva oaselor, dar nici MacAllister, nici Gabriel nu înţelegeau motivul pentru care invitase familii la un joc atât de important.

— Se va folosi de confuzia creată de femei pentru a trişa? O va răpi pe una dintre fete?… Am cunoscut-o pe Lady Thomasin, o tânără foarte frumoasă, foarte inocentă. Exact genul de fată care îi place lui.

— Şi, fără îndoială, e suficient de naivă încât să-l placă şi ea.

— Nu ea. A părut pe moment orbită de farmecul lui, dar, de îndată ce el nu i-a mai acordat atenţie, a zâmbit cu dispreţ. Lui Gabriel îi făcuse plăcere duşmănia cu care Thomasin îl privise. Maică-sa e cea care îl vrea pentru Lady Thomasin.

— Femeile! MacAllister pufni. Nu sunt niciodată suficient de deştepte ca să vadă înşelătoria.

Gabriel rosti cu asprime:

— Nici Jerry n-a văzut înşelătoria.

În timp ce îi prindea gulerul lui Gabriel, MacAllister spuse cu voce morocănoasă:

— Nu. N-a făcut-o. Nefiind genul care să critice prostia unui bărbat, mai cu seamă a iubitului frate al lui Gabriel, MacAllister adăugă: Un motiv în plus ca să nu vă lăsaţi

ameţit de prefăcătoriile unei femei şi să vă vedeţi de treabă.

— Iarăşi te plângi de Madeline?! oftă Gabriel. Întâi, am încercat s-o înspăimânt cu ameninţări, iar apoi am încercat s-o pun pe fugă prin seducţie.

— Asta-i cel mai tâmpit plan pe care l-am auzit vreodată. MacAllister arătă cu bărbia spre pat. Credeaţi că va pleca după ce îi ofereaţi plăceri?

— Data trecută aşa s-a întâmplat.

Cu mâinile în şolduri, MacAllister îl privi fix.

— În regulă, recunoscu Gabriel. Astăzi, mi-am pierdut capul.

— Aşa păţiţi mereu când e vorba de ea. Ce v-a făcut să credeţi că de data asta va fi altfel?

Gabriel se uită la MacAllister, dar fără să-l vadă. În schimb, privi în trecut, revăzând noaptea de la Almack.

*

„Stătea sprijinit de perete, cu şira spinării relaxată într-o atitudine indolentă. Făcuse ce îşi propusese. Câştigase o avere, aşa că nu avea să depindă de generozitatea viitoarei lui soţii. Pentru el, era o chestiune de mândrie. Poate că era un vânător de zestre... dar nu când venea vorba de Madeline. Nu avea de gând să fie soţul-jucărie al lui Madeline, să fie drăgălit şi abandonat după bunul plac, să fie mângâiat pe cap, să nu fie niciodată stăpân în propria casă, nici măcar partener în căsătorie.

Aşa că acum o aştepta. O aştepta pentru a-i anunţa triumful. O aştepta să-i aranjeze penele zburlite – pentru că era sigur că aveau să fie zburlite. În timpul în care ajunsese s-o cunoască şi să se îndrăgostească de ea, o evaluase. Lui Madeline îi plăcea să controleze vieţile oamenilor. Îşi imagina că urma s-o controleze şi pe a lui şi nu avea să fie încântată de isprava lui.

Dar inelul lui se afla pe degetul ei, anunţul logodnei fusese publicat în *Times,* iar data căsătoriei, stabilită. Peste trei săptămâni, ea avea să fie a lui. În curând, dar nu suficient de curând, ea avea să fie a lui.

Când sosi, intră cu demnitatea şi splendoarea unei regine egiptene. Purta o magnifică rochie de mătase roz lipită de trupul ei ca un iubit. Părul negru îi era ridicat în creştetul capului, iar penele trandafirii se legănau deasupra. Bărbia îi era ridicată o idee prea mult, umerii îi erau aproape prea drepţi, paşii îi erau lungi şi lenţi, şi… cumva ciudaţi.

El se desprinse de perete.

Ea ştia. Ştia deja.

Era furioasă. Lividă.

El nu anticipase asta.

La început, ea nu-l văzu, iar el îşi concentră privirea asupra ei, jucând jocul pe care îl juca întotdeauna – s-o facă pe Madeline să se uite la el. Şi ea se uită. Capul împodobit cu pene descrise *un* sfert de cerc, iar ea îl zări lângă perete. Îl privi fix, fără să zâmbească. Apoi se răsuci şi îi vorbi lui Eleanor. Sărmana Eleanor, care încercă s-o reţină pe Madeline punându-şi o mână pe braţul ei. Madeline i-o îndepărtă şi se îndreptă spre Gabriel.

Şi Gabriel se înfurie. Se întări pentru confruntare… dar se gândise că bătălia avea să aibă loc într-un salon gol sau în grădina întunecată. Nu-şi imaginase că va începe în sala de bal plină de lume, cu Madeline dându-i o palmă peste obraz, şi că se va încheia cu plecarea ei grăbită, logodna lor fiind ruptă.”

*

O furie rece, pură, revigorantă fu stârnită de amintirea acelei scene, iar Gabriel rosti:

— Şi eu am o socoteală cu ea.

— Câte o socoteală pe rând.

MacAllister îi dădu o eşarfă apretată. Fără să-i răspundă, îşi legă eşarfa într-un nod complicat. Nu reuşi de prima dată. Mai încercă o dată. Era stăruitor – şi în privinţa legării eşarfelor, şi în privinţa răzbunării. A răzbunării pe Rumbelow. A răzbunării pe Madeline.

— Ai aflat unde se va juca?

— În casa văduvei, care e o clădire separată de casa principală.

Avea sens. Orice ticăloşie punea Rumbelow la cale, era normal să vrea ca victimele sale să fie departe de orice ajutor. Satisfăcut în cele din urmă de rezultat, Gabriel îşi studie eşarfa în oglindă.

— Să te duci acolo în noaptea asta şi să arunci o privire.

— O să încerc, dar vă avertizez: Rumbelow a angajat o armată de mercenari care să patruleze pe domeniu. Aproape că am fost prins când m-am uitat pe fereastră.

Îmbrăcat în vesta sa bleumarin tivită cu auriu, Gabriel ridică din umeri şi întrebă:

— Se aşteaptă la necazuri, nu-i aşa?

— Sau va provoca necazuri. MacAllister îi ţinu lui Gabriel haina care se mula pe el şi îl ajută s-o îmbrace. Sunt curios – de ce aţi întrebat-o pe fată dacă îl cunoaşte pe Rumbelow?

— Aş putea jura că, atunci când a văzut-o, a recunoscut-o.

— Dar a negat că o cunoaşte? Altă prostie. Nu-i deloc bine. MacAllister medită. Seamănă cu verişoara ei. Poate că o cunoaşte pe cealaltă fată.

— Maddie pretinde că este verişoara ei. Gabriel savură din plin groaza de pe chipul lui MacAllister. Se dă drept însoţitoarea lui Lady Thomasin pentru a-şi putea împiedica tatăl să joace.

— N-are absolut niciun sens.

— De fapt, are. Lord Magnus a distrus-o deja cu miza aceea împotriva lui Knight. Acum, crede că el va încerca să repare greşeala jucând din nou şi că se bazează pe noroc fără să aibă sorţi de izbândă.

— Atunci, trebuia să vină aici ca ducesă şi să-i spună…

Până şi MacAllister, neînduplecat cum era, pricepu situaţia dificilă în care se afla Madeline.

— Dacă ar fi făcut aşa, ar fi fost în centrul atenţiei, iar dacă l-ar fi rugat pe tatăl ei să nu participe la joc, mândria l-ar fi obligat să rămână. La urma urmelor, n-ar fi dorit să se considere că e sub papucul fiică-sii.

Niciun bărbat nu aprecia să fie sub papuc, mai ales un tată care fusese atât de iresponsabil, încât să-şi pună fiica drept miză. Supunerea faţă de dorinţele ei putea indica slăbiciune – de parcă faptul că juca nu era deja o dovadă a acestui defect.

Gabriel detesta devotamentul pe care ea îl avea faţă de tatăl său. Văzuse adesea rezultatele. Lord Magnus îi promitea că o va vizita, îi dădea speranţe, dar nu apărea şi nici măcar nu-i trimitea o scrisoare în care să-şi exprime regretele. Îi promitea că se va ocupa de nişte treburi legate de domeniile lor, dar, inevitabil, o dezamăgea.

Madeline nu se plângea niciodată. Afişase mereu un chip dârz. Însă Gabriel ştia cât de tare o rănea faptul că tatăl său o neglija, iar el nu era dispus să ierte. Dacă era să o rănească cineva pe Madeline, Gabriel dorea ca el să fie acela. Ca un flăcău lacom, voia ca toată atenţia ei să se concentreze asupra lui.

— Şi ce-şi imaginează ea că o să facă în legătură cu taică-su? întrebă MacAllister.

— Bănuiesc că plănuieşte să se furişeze până la el, să-l sperie de moarte, să-l silească să facă aşa cum vrea ea şi să plece înainte să bage cineva de seamă. Retragerea lui din joc ar părea doar o altă excentricitate de-a sa.

MacAllister nu dori să admită că Madeline plănuise bine.

— Hm.

Gabriel se studie din nou în oglindă. Arăta bine şi era îmbrăcat modern, ca un bărbat căruia îi păsa de haine mai mult decât de orice altceva. Asta voia el ca Rumbelow să vadă. Gabriel se întrebă iarăşi ce joc făcea bărbatul. Se temea că nu era un joc de noroc, ci o schemă pentru a lua banii tuturor – şi se temea că poate şi vieţile.

— Mă întreb de ce Lord Magnus nu a sosit încă.

— Nu ştiu. MacAllister perie umerii lui Gabriel. Dar ştiu că ea o să vă distragă atenţia.

— Madeline? Gabriel se gândi la scena care tocmai se încheiase, la clipele când o ţinuse în braţe şi dovedise că ea încă îl dorea. Dovedise că şi el o dorea, dar ştiuse asta întotdeauna. O, da! Jur că o va face. Iar eu mă voi bucura de toată această distragere.

Dându-se îndărăt, MacAllister îl privi sceptic.

— Ce vreţi de la fată?

— Să plătească. Să plătească pentru că m-a umilit. Să plătească pentru toţi anii în care am fost singur, deşi ea ar fi trebuit să-mi fie alături.

Avea să fie din nou a lui. Avea să i se dăruiască în totalitate, iar când o va face... Vârând mâna în valiză, scoase o mănuşă de damă, îngălbenită de timp şi uşor ponosită din pricină că o luase cu el peste tot.

Şi MacAllister se uită la ea, recunoscând-o, ştiind prea bine ce însemna.

— Fratele dumneavoastră...

Gabriel se răsuci spre MacAllister.

— Chiar crezi că nu voi reuşi să răzbun moartea fratelui meu?

MacAllister tuşi.

— Nu.

— Nu. Mă voi răzbuna pe Rumbelow. Dar, de

asemenea, o voi avea pe Madeline în toate modurile posibile. Cu un zâmbet care ar fi pus-o în gardă dacă l-ar fi văzut, adăugă: Viaţa mea va fi mult mai frumoasă după aceea.

Capitolul 8

Madeline îşi împreună cu mândrie mâinile, privindu-şi isprava.

Lumina lumânărilor străluci pe rochia de culoarea lişiţei a lui Thomasin, dându-i o bogăţie a texturii şi o nuanţă întrecute doar de licărirea panglicii argintii care cobora de la cusătura de sub piept până la tiv, ridicând şi strângând fusta chiar sub genunchi. Madeline cususe floarea de panglică argintie pe locul unde mătasea fusese distrusă, iar în centru pusese un boboc de trandafir roşu ca focul. Pe sub rochie, Thomasin purta cel mai bun jupon de olandă albă, decorat cu satin şi dantelă albe, atât de diafan, încât, ori de câte ori se mişca, pielea ei albă se zărea strălucind prin ţesătură.

Thomasin se uită în oglinda înaltă şi îşi trecu nervoasă degetele peste panglică.

— Ce părere ai?

— Despre rochie? E perfectă. Este atât de deosebită, încât nimeni nu se va gândi că e o reparaţie făcută în grabă. Efectul este subtil... Majoritatea fetelor vor purta rochii transparente sau îşi vor umezi fustele. Cu frumuseţea ta şi cu genunchiul care ţi se întrezăreşte, le vei face de ruşine pe toate.

— Serios? Thomasin zâmbi. Chiar crezi asta?

— Mă pricep foarte bine la prezis succesul social, iar pe al tău mi-e foarte uşor să-l prezic.

De fapt, asta spera. Madeline avea nevoie de ceva

care să-i distragă atenţia de la dezastrul cu care se confrunta. Un dezastru pe nume Gabriel.

Thomasin se coafase singură, iar acum clătină din cap, făcând buclele blonde să danseze în jurul obrajilor rotunzi.

— Dar…

Madeline desluşi emoţiile evidente care trecură peste chipul fetei.

— Dar cum rămâne cu dragostea ta adevărată? Este cinstit să te distrezi dacă el nu se află aici?

Răsucindu-se spre Madeline, Thomasin o apucă de mâini.

— Ştiam că o să înţelegi ce simt. Ai o mare capacitate de înţelegere.

Da, Madeline avea o mare capacitate de înţelegere – pentru o femeie evident nebună. Fiindcă probabil că aşa era. După aproape patru ani de exil şi aventuri, cedase şi ajunsese chiar în capcana din care fugise, iar asta, fără măcar un murmur de protest. Crezuse că va face faţă revederii cu Gabriel, că-i va putea vorbi, că va putea să se poarte civilizat şi distant faţă de el. La urma urmelor, avusese patru ani în care să se distanţeze de acea nebunie a pasiunii, de acel exces de iubire. În schimb, îi îngăduise s-o… s-o atingă.

Ce sfat putea să-i dea de fapt lui Thomasin? Fugi de iubire cât de repede poţi? Nu lăsa iubirea să-şi înfigă ghearele în tine, fiindcă altminteri vei suferi pentru totdeauna?

Dar nu. Madeline trebuia să fie înţeleaptă. Nu era neapărat necesar ca Thomasin să aibă parte de o suferinţă ca a ei. Nu dacă depindea de Madeline… şi depindea!

— Vei dansa toate dansurile, vei juca şarade, vei călări şi te vei plimba cu celelalte tinere doamne şi cu ceilalţi tineri domni, dar noi două ştim că aceste activităţi nu-ţi oferă satisfacţii adevărate. Nu într-un mod care să

conteze. Conversaţiile care pornesc din inimă sunt cele care contează cu adevărat, la fel şi serile lungi şi liniştite petrecute alături de cei pe care îi iubeşti.

Lui Madeline nu-i veni să creadă că îndrugase asemenea tâmpenii. Dar nu fu deloc surprinsă când Thomasin dădu viguros din cap.

— Şi eu gândesc la fel.

— După cum bogăţia şi titlul nu-l fac pe un bărbat să însemne ceva. Numai o inimă bună şi o fire sinceră pot face asta.

— Da! Exact!

Entuziasmul lui Thomasin era molipsitor.

— Cu toate astea, în timpul petrecerii vreau să faci tot posibilul să flirtezi cu gentlemenii bogaţi şi importanţi.

Bărbia lui Thomasin zvâcni în sus cu o încăpăţânare surprinzătoare.

— Nu cu domnul Rumbelow.

— Nu, categoric, rosti Madeline pe un ton hotărât. Dar vor fi şi alţi gentlemeni acolo. Pretendenţi potriviţi, *fiii* jucătorilor. Ştii cine sunt – lorzi şi gentlemeni bogaţi.

— Da, dădu Thomasin din cap.

— Alege-l pe unul. Exercită-ţi farmecele asupra lui. O să vezi cât de uşor este. După ce se vor lămuri că nu mai eşti ursuză, ci ai devenit plină de viaţă, cu toţii se vor îngrămădi în jurul tău. Thomasin începu să se posomorască din nou, iar Madeline adăugă repede: Fireşte, n-o să te distrezi cu adevărat, dar o să te prefaci atât de bine, încât nimeni n-o să-şi dea seama.

Thomasin se lumină la faţă.

— Adevărat.

— Acum, pune-ţi mănuşile, te rog, şi hai să mergem la mama ta vitregă.

Cele două tinere străbătură coridorul, îndreptându-se spre dormitorul lui Lord şi Lady Tabard, unde o găsiră pe camerista lui Lady Tabard îndesând grăsimea acesteia într-

o rochie. Materialul era imprimat cu uriaşi trandafiri roz, care îi amintiră lui Madeline de modelul tapiţeriei unora dintre fotoliile din salonul domnului Rumbelow. Îşi îndreptă discret privirea în altă parte.

Lady Tabard îi aruncă o privire lui Thomasin şi cotcodăci ca o găină la tăiere.

— Thomasin Evelyn Mary Charlford, ce s-a întâmplat cu noua ta rochie de mătase?

Frumoasa culoare din obrajii lui Thomasin dispăru în timp ce aceasta îşi coborî privirea spre rochie.

— Nu-ţi place? Domnişoara de Lacy a vrut să-i adauge o notă continentală.

— O notă continentală? Roşeaţa inundă gâtul gros şi obrajii dolofani ai lui Lady Tabard. Domnişoară de Lacy, n-aş numi deloc asta o notă continentală!

Afişând o expresie mulţumită, Madeline rosti:

— Cred că m-aţi testat, Lady Tabard, dar, când am găsit atât de multă panglică argintie în bagajul lui Thomasin, mi-am dat imediat seama ce doriţi.

Ochii lui Lady Tabard aproape că ieşiră din orbite când se uitară la floarea din panglică de pe genunchiul lui Thomasin.

— Poftim?

— Aţi avut dreptate, desigur. Un astfel de aranjament este în mare vogă în Europa, dar, de când m-am întors, n-am văzut nicio tânără lady îmbrăcată astfel.

— Zipporah, tu ce părere ai? se răsti Lady Tabard.

Zipporah se făcu mică.

— Lady Tabard, eu n-aş sugera niciodată aşa ceva!

Pe un ton respectuos, Madeline spuse:

— Fireşte că nu. O cameristă pricepută ca tine ştie că o astfel de inovaţie este doar pentru debutante, nu pentru o doamnă care deja şi-a stabilit stilul, cum e Lady Tabard. Şi încă un stil foarte frumos. Madeline se întrebă în treacăt dacă avea să fie lovită de fulger din pricina minciunii. Lady

Thomasin va fi cea care va da tonul în societate, o asigură Madeline pe Lady Tabard.

În sfârşit, Madeline spusese ceea ce trebuia, fiindcă femeia se dădu îndărăt, privi iarăşi rochia şi scoase un „hm”.

— Da. Da, înţeleg ce vrei să zici. Este foarte elegantă.

— Este, nu-i aşa?

Thomasin îi adresă mamei vitrege o tentativă de zâmbet. Sprâncenele lui Lady Tabard se ridicară brusc. Gura i se arcui preţ de o secundă, schiţând ceea ce păru un zâmbet surprins.

— Nu te înfumura, fata mea. A se da tonul în societate este o mare responsabilitate pentru cineva atât de tânăr ca tine.

— Da, doamnă, rosti Thomasin cu o modestie potrivită.

Lady Tabard cercetă rochia lui Madeline, o ţinută de seară de un gri întunecat, aproape negru, şi împodobită doar cu o panglică verde la baza gâtului. Madeline o certase pe Eleanor când şi-o făcuse. Verişoara ei îi replicase că era potrivită pentru însoţitoarea unei tinere nobile. Se părea că şi Lady Tabard era de aceeaşi părere, pentru că dădu din cap.

— Aşa e mult mai bine. Foarte potrivit. Domnişoară de Lacy, cred că vei constata că, dacă te porţi conform poziţiei pe care o ai şi te îmbraci corespunzător, îi vei fi alături lui Lady Thomasin pentru mult, mult timp.

Nicio forţă de pe pământ n-ar fi putut s-o convingă pe Madeline să stea o clipă mai mult decât era necesar pentru a-şi întâlni tatăl şi a-l convinge să se întoarcă acasă. Nu după felul cum se purtase în dormitorul lui Gabriel.

Din păcate, trebuia să-l vadă în seara aceea. De-ar fi dat Domnul ca tatăl ei să vină mai repede. Însă nimic din atitudinea ei modestă nu dădu vreun indiciu în privinţa gândurilor care îi clocoteau furioase prin minte.

— Vă mulţumesc pentru generozitate, Lady Tabard.

— Haide! Lady Tabard îşi luă evantaiul. Să coborâm la cină.

*

Rumbelow, după cum îşi spunea acum, aproape că simţea gustul dulce al satisfacţiei în timp ce privea prin salon. Încăperea era mare, luminată de flăcările lumânărilor şi confortabilă. În ea, adunase nouă bărbaţi atât de împătimiţi de joc, încât erau orbi la primejdiile care le ameninţau familiile. La cererea lui Rumbelow, îşi aduseseră soţiile şi copiii ajunşi la vârsta căsătoriei pentru a participa la petrecerea de câteva zile care avea să le ofere puţină distracţie rustică.

Rumbelow nu înceta să se minuneze de cât de creduli erau bogătanii.

Bătrânul Lord Achard şedea într-un fotoliu comod, cu piciorul suferind de gută sprijinit pe un taburet şi cu degetele noduroase încleştate ferm pe baston. El şi Lord Haseltine, bunul său prieten, discutau înfierbântaţi despre o partidă de whist jucată cu 30 de ani în urmă, la Hampton Court. Moştenitorul lui Haseltine, un tânăr de 17 ani asocial şi plin de coşuri, stătea în apropiere, ascultând cu atenţie.

Cele două fiice ale lui Lord şi Lady Achard se retrăseseră lângă perete, urmărind numai ochi şi urechi cum domnul Darnel cel frumos conversa cu cea mai în vârstă dintre domnişoarele Vavasseur. Se părea că domnişoarele Achard făcuseră o pasiune pentru domnul Darnel, pasiune care nu avea să primească răspuns pentru că acesta era interesat doar de jocul de cărţi – şi de dragul lui valet, Norgrove. Era foarte îndrăgostit de Norgrove, ceea ce ar fi fost un mare scandal dacă s-ar fi aflat. Dar nimeni nu ştia asta – cu excepţia lui Rumbelow, care îşi făcuse un scop din a afla secretele tuturor.

Marchizul de Margerison şi soţia lui cea dictatorială priveau cu drag cum unicul lor fiu şi moştenitor, Lord Hurth, o plictisea pe una dintre domnişoarele Vavasseur cu poveşti despre caii lui.

Privirea dispreţuitoare a lui Rumbelow cercetă costumul lui Hurth. Un tânăr cu tendinţe de îngrăşare n-ar fi trebuit să poarte o haină din material argintiu, strânsă în talie şi cu umerii vătuiţi. Dar toată familia era formată din oameni plictisitori şi proşti, iar nimeni nu era mai răsfăţat decât Hurth.

Fiul cel mare al baronului Whittard, Bernard, ignora atenţiile domnişoarei Jennifer Payborn, singurul copil al domnului Fred Payborn, un negustor de cărbuni cunoscut pentru lipsa de pricepere la cărţi şi pentru abilitatea de a compensa rapid pierderile cu ajutorul afacerii. O fi avut domnul Payborn un ghinion cumplit la cărţi, dar avea atingerea lui Midas când venea vorba de făcut bani şi ţinea foarte mult la fiica lui.

Dacă ea îşi dorea, i l-ar fi putut cumpăra pe Bernard. Avea să-i răscumpere viaţa când va trebui.

După părerea lui Rumbelow, domnul şi doamna Greene erau nişte proşti cumsecade, care nu erau buni decât să facă fete şi să zâmbească tâmp – şi să joace cărţi. De data asta, doar domnul Greene juca – Rumbelow nu dorea distrageri romantice la masa de joc, aşa că nu invitase decât bărbaţi –, însă doamna Greene era renumită că jucase odată un domeniu pe o carte.

Oamenii mai tineri conversau şi flirtau, făcând tot ce le stătea în puteri pentru a-şi găsi un partener bogat şi cu titlu printre cei de vârsta lor. Doamnele mai în vârstă, mamele şi femeile măritate, stăteau împreună, cu ceşti de ceai în mâini, observându-şi cu priviri pătrunzătoare odraslele şi discutând despre perspectivele lor.

Lord Tabard sosise în timpul cinei, iar acum stătea şi o asculta pe vulgara lui soţie de familie proastă, care îi

reproşa atitudinea plină de ingratitudine a fiicei lui. Se părea că Lady Thomasin cea blondă şi insipidă nu dorea să-l atragă pe Rumbelow, aşa cum îi ceruse mama ei vitregă. Privirea lui se îndreptă spre fată. Când va fugi, o va lua dacă va dori doar că el nu dorea. Nu în condiţiile în care o putea avea – zâmbi – pe viitoarea ducesă de Magnus.

A, da, Excelenţa Sa Madeline de Lacy stătea într-un colţ, îmbrăcată într-o rochie simplă şi încercând din răsputeri să fie modestă, tăcută… o însoţitoare aşa cum se cuvenea. Era foarte amuzant să-i urmărească încercarea nereuşită de a se potrivi rolului. Dar şi mai amuzant avea să fie s-o manipuleze spre propria desfătare. Se întrebă ce căuta ea acolo. Era o problemă, o provocare? Sau îl urmărea pe Lord Campion, iubirea ei pierdută? Pierdută din vina ei, din câte ştia el. Lui Rumbelow avea să-i facă plăcere să afle şi nu-şi făcea griji că ea îl va recunoaşte? Şi de ce l-ar recunoaşte? O ducesă din Anglia nu acordă atenţie unui servitor dintr-un spa belgian.

Să facă pe servitorul într-un spa belgian fusese doar unul dintre numeroasele roluri jucate de Rumbelow. Descoperise că mereu era cel mai bine ca, după o lovitură, să te retragi într-un rol servil, pentru că oamenii foarte bogaţi ignoră slugile cu o seninătate care frizează prostia. Adesea, răufăcătorii se aflau chiar sub nasul lor. Rar exista câte un lord care observa ce se întâmpla sub nasul lui.

Ceea ce făcu ca atenţia lui Rumbelow să se îndrepte spre Lord Campion. Acesta îşi sprijinise un cot pe poliţa şemineului, privea focul şi bea brandy, părând că nu dădea doi bani pe faptul că fosta lui logodnică se afla la câţiva metri de el.

Ochii lui Rumbelow se îngustară privindu-l. Jubilase când aflase că acesta îi acceptase invitaţia. În ultimii patru ani, nimeni nu reuşise să-l atragă într-un joc, iar prezenţa lui Campion era o garanţie că toţi ceilalţi care primiseră o invitaţie vor accepta. Acum, era acolo, avansul de 10 000

de lire fusese achitat şi se afla în seif – dar Rumbelow nu putea alunga senzaţia sâcâitoare că îi scăpase ceva.

Însă făcuse la fel ca şi în cazul celorlalţi – pusese să fie investigat cu minuţiozitate. Campion nu avea rude. Mai tânărul frate vitreg murise la Trafalgar. Logodnica îl părăsise. Acum, locuia singur pe domeniul său, folosindu-şi averea pentru a strânge una şi mai mare.

Planul lui Rumbelow începea să se îndeplinească. Asigurările se aflau la locul lor. După ce povestea asta se va sfârşi, se va duce în Franţa şi i se va prezenta lui Bonaparte cu câteva secrete de prima mână pe care reuşise să le afle cât fusese secretar la Ministerul de Interne. Era bine să ai nenumărate talente pe care să te poţi baza, talente care aveau să-i asigure un loc sigur în care să trăiască şi onoruri deosebite.

Ceasul bătu ora 9. Se ridică şi bătu din palme.

— Atenţie! Atenţie, vă rog!

Cu toţii tăcură imediat şi se răsuciră spre el, expresiile fiindu-le însufleţite de anticipare. Îl tratau ca pe unul dintre ei, iar pentru un om născut în mahalalele pline de noroi din Liverpool, respectul lor reprezenta un triumf deosebit.

— Doresc să vă vorbesc despre evenimentele petrecerii. Se uită prin încăpere, aruncând câte o privire scurtă fiecărei femei în parte, dându-i iluzia că era interesat de ea, lucru pe care, se flată singur, aveau să-l dezbată cu înfierbântare mai târziu. Mâine, micul dejun va fi servit în salonul de luat masa şi vă sfătuiesc să terminaţi până la ora 11, ca să nu rataţi excursia noastră. Pentru mâine după-amiază, am plănuit jocuri şi distracţii… pe faleza de la malul mării. Făcu o pauză pentru exclamaţiile de surpriză plăcută. Vom juca tenis şi crochet. Chiar acum, bucătăreasa mea pregăteşte un ospăţ fabulos, mâncarea urmând să fie pusă în coşuri şi servită în corturi. Eu voi merge pe jos până acolo. Vă invit să veniţi cu mine, dar am aranjat să fie pregătite trăsuri pentru cei care doresc. Vă promit o după-

amiază festivă, care va fi urmată de… un bal pe care îl voi da mâine-seară!

Şi mai multe exclamaţii de surpriză.

— Un bal în magnifica sală de bal albastră de la Chalice Hall. Încă nu îndrăznesc să vă arăt încăperea, dar vă promit că este decorată într-un mod care sigur vă va fi pe plac. Abia aştept să le văd pe frumoasele noastre doamne îmbrăcate în cele mai elegante rochii.

Domnul Darnel îşi ridică monoclul şi le examină pe tinerele doamne cu un fals interes uşor ridicol. Deci, nu dorea să afle nimeni ce anume prefera el. Prea târziu. Rumbelow ştia.

— Poimâine, ne vom pregăti – Rumbelow făcu un gest măreţ – pentru Jocul Secolului.

Toată lumea începu să aplaude.

— Jocul va începe la ora 9 seara, în casa văduvei, care se află în apropiere de Chalice Hall. Cei care au fost cazaţi în aripa sudică o pot vedea de la fereastră. Am cerut să fie pregătite dormitoare pentru cei care vor să se odihnească.

— Eu n-o să am nevoie, rosti domnul Darnel cu convingere. Odată, am jucat trei nopţi la rând.

— Nu toată lumea are rezistenţa dumneavoastră, domnule Darnel. Desigur, veţi avea permanent la dispoziţie gustări şi băutură. Vom juca până când vom avea un câştigător. Bănuiesc că va dura mai mult de o zi, aşa că – Rumbelow făcu un alt gest, iar toată lumea se aplecă în faţă –, pentru perioada în care noi vom juca, am angajat trăsuri care să ducă familiile la Crinkle Downs. Oraşul este atrăgător şi are o biserică foarte frumoasă, precum şi un salon de ceai unde se servesc cele mai bune prăjituri pe care am avut plăcerea să le gust vreodată. De fapt, prăjiturile de la ceainăria Doi Prieteni m-au convins să închiriez Chalice Hall pentru această ocazie.

Doamnele dădură din cap, mai ales dolofana Lady Tabard, care se bucura de mâncare cu puţin mai multă

ardoare decât era cuviincios. Rumbelow se străduí să afişeze o expresie ştrengărească.

— Nu este politicos, dar recunosc că sper să câştig.

Toată lumea râse, iar monsieur Vavasseur îi făcu semn dojenitor cu degetul.

— *Non, non,* nu este deloc politicos ca gazda să aibă asemenea gânduri!

— Un om trebuie să fie nebun – sau mincinos – să nu-şi dorească un câştig de *100 000 de lire.* Rumbelow urmări cum jucătorii tras eră simultan aer în piept, în vreme ce ochii li se luminară, iar degetele le zvâcniră. Da, proceda bine făcându-i să aştepte, amplificându-le entuziasmul. Aveau să fie atât de concentraţi asupra jocului, încât Rumbelow le va putea fura cămăşile de pe ei fără ca aceştia să-şi dea seama. Cei care se află aici îşi pot păstra taxa de participare până la amiaza zilei în care vom juca, iar atunci pot depune personal banii în seiful din casa văduvei, unde vor rămâne până când cineva va câştiga totul, la sfârşitul jocului.

Campion îşi încrucişă picioarele şi afişă pentru toată lumea o expresie plictisită. Dar Rumbelow ştia cum să-i stârnească interesul.

— Totuşi, unul dintre jucătorii noştri lipseşte. După cum ştiţi cu toţii, regulile sunt că, dacă cineva crede că e posibil să întârzie, îşi poate rezerva locul trimiţând avansul, iar acel gentleman a făcut asta. Dar jocul va începe de azi în două zile, exact la ora aceasta – arătă spre pendulă iar dacă acel gentleman nu soseşte până la amiaza acelei zile, când toată lumea va depune în seif taxa de participare de 10 000 de lire, atunci va pierde avansul.

Mulţimea scoase un suspin colectiv.

Ducesa de Magnus îşi îndreptă trupul pe scaun, iar de jalnica ei imitaţie a modestiei se alese praful.

— Deci… dacă jucătorul nostru nu apare până la momentul stabilit, declar că, la amiaza zilei respective,

jucătorii vor juca o partidă preliminară pentru acel avans. Un murmur de entuziasm şi plăcere izbucni în salon, însă Rumbelow îl curmă ridicând un deget. Avansul nu este de 10 000 de lire. E un obiect care valorează peste 10 000 de lire. De fapt, a fost evaluat la peste 13 000 de lire.

Femeile icniră. Bărbaţii murmurară lacomi.

— În concluzie, sperăm că acest jucător necunoscut n-o să apară, spuse Lord Tabard.

— Un gând deloc amabil… dar da. Rumbelow îşi mângâie mustaţa. Tot ce vă pot zice este că doamnele ar fi fericite să aibă acest obiect.

— Vă rugăm, domnule Rumbelow, nu ne puteţi spune ce anume este? Domnişoara Vavasseur cea mijlocie îşi flutură spre el genele bogate.

— N-ar trebui s-o fac.

Fetele izbucniră într-un cor de rugăminţi. Rumbelow îşi ridică mâinile.

— Bine, bine! Nu pot refuza atâta frumuseţe feminină. Ezită, sporind tensiunea. Este o diademă. Cu coada ochiului o văzu pe Lady Magnus tresărind. Cu siguranţă, era interesată. O diademă? M-am exprimat greşit. E o coroană, o coroană de o frumuseţe şi de o vechime deosebite. Purtând-o, oricare femeie şi-ar putea imagina că este regină.

— O, tati! Domnişoara Payborn îşi duse mâinile la piept. O s-o câştigi pentru mine?

— Desigur, domnişorică.

Domnul Payborn îi zâmbi afectuos fiicei sale şi o asigură că putea reuşi o ispravă pe care nu avea nicio şansă s-o realizeze.

— Nu cred! rosti sec Lord Achard. Eu o s-o câştig pentru fiicele mele.

Cele două fete timide îşi apropiară capetele şi chicotiră. Tatăl lor le surâse binevoitor.

— Destul! Destul! Rumbelow râse înţelegător, ca şi

cum aceste manifestări de afecţiune l-ar fi înduioşat. De fapt, aceşti bărbaţi şi faimoasa lor devoţiune faţă de familiile lor reprezentaseră motivul pentru care îi invitase. În mâinile potrivite, iubirea putea fi o armă. I-am poftit aici pe cei mai buni jucători din lume, dar numai unul dintre dumneavoastră poate avea coroana... adică, dacă nu apare proprietarul. Şi numai unul va câştiga averea.

Campion vorbi:

— Din câte spuneţi, coroana se află nici deja. Unde şi cum este păzită?

Interesant. Oare de ce dorea să ştie asta? Şi ce joc juca de-i îngăduise lui Rumbelow să-i vadă interesul?

Dar, dacă dorea să fure coroana, ar trebui să-l încurajeze să încerce. Nu va face decât ca petrecerea să fie şi mai interesantă, iar lucrurile să fie şi mai confuze când va veni momentul marelui final.

— Coroana se află deja în seiful din casa văduvei. Vă garantez că este în deplină siguranţă. Oamenii mei patrulează pe domeniu.

Campion nici măcar nu clipi. Şi nici nu mai adăugă nimic. Oare ce căuta aici? Avea un motiv ascuns. Privirea lui Rumbelow se îndreptă spre Lady Magnus. În afară de ea? Campion merita să fie urmărit. De fapt, Rumbelow avea să se asigure că va fi supravegheat îndeaproape.

Capitolul 9

Planul lui Madeline fusese prea simplist. Acum îşi dădea seama.

În timp ce se plimba pe poteca mărginită de copaci care ducea spre ţărmul oceanului, se simţea briza. Vântul vălurea iarba. Soarele strălucea. Iar ea se gândea la dificultăţile care îi complicaseră viaţa. Când îşi făcuse

planul de a-l îndepărta pe tatăl ei de acest joc, nu luase în considerare multe necunoscute: mulţimea de oameni de la petrecere, programul pe care îl stabilise domnul Rumbelow… faptul că tatăl ei nu era capabil să facă ce era de aşteptat să facă.

De ce nu apăruse încă? Avea să renunţe atât de uşor la diademă? Oare va trebui să dreagă mereu greşelile tatălui ei?

Aristocraţii mergeau în faţa grupului, iar Madeline aproape că era bucuroasă că fusese lăsată în urmă, cu servitorii şi însoţitoarele. Asta îi permitea să-l privească iritată pe Gabriel. Gabriel, care se afla printre musafiri, care vorbea cu toată lumea, dar care nu rămânea alături de nimeni anume. Purta un joben înalt, un costum din material verde înspicat cu negru şi ţinea în mână un baston cu o măciulie mare aurie. Părea să nu-i pese de praful care se depusese pe cizmele lustruite… să nu-i pese de ea. În dimineaţa aceea, nu se uitase la ea nici măcar o dată. Slavă Domnului!

Madeline mergea singură şi nu-şi găsea locul nicăieri. Chiar şi după ce Gabriel o trădase, ea tot îl considerase un om inteligent. Acum, ştia că îi dăduse nepăsător spre păstrare altui om 10 000 de lire. Ce prost!

Îi păsa doar pentru că greşeala lui indica o greşeală în judecata ei. O altă eroare fusese că îl vizitase în dormitorul lui, cu o zi în urmă. În decurs de câteva momente, Gabriel o făcuse să renunţe la hotărârea ei de a-l înfrunta cu demnitate şi înţelepciune. Sub atingerea săruturilor lui, toate vechile ei sentimente reveniseră în forţă, purtând-o ca un curent în ape adânci. Se cutremură gândindu-se ce s-ar fi întâmplat dacă MacAllister n-ar fi venit la timp. Plecase din camera aceea hotărâtă să nu-l mai îngăduie niciodată pe Campion în preajma ei… asta până când auzise ce spusese domnul Rumbelow cu o seară în urmă.

Diadema. Trebuia să recupereze diadema. Vai, de ce

avusese încredere în tatăl ei când zisese că încă nu pusese drept gaj preţiosul obiect?

Cum putuse să trimită o diademă extrem de valoroasă, o moştenire de familie primită de la regina Elisabeta I, drept gaj pentru un joc de cărţi, fără nicio garanţie că gazda era de încredere? Acordarea nejustificată a încrederii părea să fie un defect care îi caracteriza pe toţi aceşti jucători.

Iar ea de ce nu se asigurase că diadema se afla în seiful de acasă, de ce nu o luase şi nu o ascunsese? Acum, dacă tatăl ei nu apărea până a doua zi la prânz, trebuia să-l roage – nu, să-l implore – pe Gabriel să o câştige pentru ea. Niciodată nu-şi dorise cu atâta ardoare să poată renunţa la îndeplinirea datoriei.

O voce aspră, masculină o strigă:

— Domnişoară de Lacy! Aşteaptă, domnişoară!

Se răsuci şi îl zări pe bărbatul pe care îl văzuse cu o zi în urmă pe aleea din faţa casei domnului Rumbelow, bărbatul care se uitase cu atâta mojicie la ea. Acesta o ajunse din urmă.

Surprinsă şi puţin neliniştită ca fusese despărţită de grup, întrebă:

— Da? Ce s-a întâmplat?

— Nu s-a întâmplat nimic, domnişoară, m-am gândit doar că am putea face împreună câţiva paşi.

Buzele lui groase se arcuiră în sus, iar la colţurile ochilor albaştri apărură riduri în ceea ce el spera să reprezinte un zâmbet fermecător. Avea pete maro pe dinţi şi, în vreme ce ea îl privea, scuipă nişte tutun în iarba de pe marginea drumului. Dezgustată, ea se întrebă dacă asta era versiunea lui de comportament în societate – să scuipe către servitori şi departe de doamne.

Îşi amintea prea bine privirea lui scrutătoare din ziua precedentă. Iar mai devreme, îl văzuse cântărindu-i pe oaspeţi cu privirea unui hoţ de buzunare – şi era convinsă

că se ocupase cu aşa ceva într-un trecut nu foarte îndepărtat.

— Îţi place ce vezi, domnişoară? râse el, iar respiraţia lui mirosind a gin o izbi în faţă.

Îi stătu pe vârful limbii să-i spună s-o lase în pace, dar privi lungul şir de musafiri înşiraţi în mici grupuri pe drum. O văzu pe Thomasin flirtând însufleţită cu unul dintre tineri. Îl zări pe Gabriel mergând cu mâinile împreunate la spate, cu atitudinea lui obişnuită, ascultându-l pe domnul Payborn. Departe în faţă, remarcă părul auriu al domnului Rumbelow strălucind în soare.

Dar nimeni nu se afla în apropiere. Nu era nimeni care s-o salveze. De fapt, individul nu reprezenta o primejdie reală, iar Madeline de Lacy se mândrea cu faptul că era o femeie capabilă să recunoască o oportunitate atunci când îi apărea în cale. Bădăranul era doar puţin beat. Mergea drept. Vorbea fără să i se împleticească limba. Dar poate că era ameţit de alcool. Poate că, dacă îl interoga cu suficientă fineţe, avea să afle câte ceva despre trecutul domnului Rumbelow şi despre planurile sale.

— Poţi să mă însoţeşti dacă doreşti.

Râsul bădăranului deveni rânjet, dezvăluind lipsa unui dinte.

— Ai un aer special, ştii asta? De parcă ai fi o prinţesă sau ceva. De aia te-am ales dintre celelalte fete.

Ea presupuse că ar fi trebuit să se simtă flatată.

— Mulţumesc. Nu în fiecare zi o fată ca mine atrage un bărbat ca tine. Ceea ce era un adevăr spus numai pe jumătate. De unde ştii cum mă cheamă?

— M-am interesat. Jumătate din băieţi au pus deja ochii pe tine, dar eu le-am luat-o înainte.

Haina lui lungă şi neagră îi flutura în mers, dând la iveală pantalonii până la genunchi, cizmele până la genunchi şi o cămaşă albastră murdară.

— Înţeleg.

Madeline abia aştepta să-i spună lui Eleanor ce ratase.

— Oricum, trebuia să vin azi încoace. Trebuie să-l urmăresc pe tipul ăla.

Omul domnului Rumbelow arătă spre... păru să îl indice pe Gabriel. Uimită, Madeline întrebă:

— De ce?

— Tipu-i un mister, asta este. Am devenit suspicioşi în privinţa lui.

Individul dădu din cap de parcă ar fi avut un simţ special al misterului.

— De ce? insistă ea.

— Eşti tare băgăreaţă, nu-i aşa? Nasul lui străbătut de vinişoare roşii se strâmbă, iar în ochi îi apăru o privire rea. Te interesează tipul? Pentru că nu ţi-ar fi de bine. El e nobil, iar nobilii nu fac decât să bage un lemn în cuptorul unei fete ca tine, apoi să te zvârle ca pe o zdreanţă.

În mod evident, era vremea să nu-i mai pună întrebări despre Gabriel, ci despre el însuşi. Dar cum se vorbea cu un astfel de om? Ce întrebare prostească. La fel cum se vorbea cu un bărbat din înalta societate – cu o porţie generoasă de flatare.

— Cum te cheamă?

Vârându-şi degetul mare sub betelia pantalonilor, îi trase în sus, mişcă din sprâncene şi, cu o voce artificial profundă, spuse:

— Marele Bill.

Ea avu nevoie de câteva secunde pentru a înţelege semnificaţia poreclei lui, dar asta explica încrederea în sine şi îndrăzneala.

— Ei bine, Mare Bill... ai un nume patronimic? Fiindcă fruntea lui se încreţi din pricina nedumeririi, ea îi mai spuse: Un nume de familie. Numele pe care îl poartă şi tatăl tău.

— Tata n-a rămas suficient prin preajmă pentru a-mi

da un nume.

— Pricep. Nu că ar fi fost snoabă – una dintre prietenele ei moştenise bani de la trei nobili, fără ca vreunul dintre ei să fie căsătorit cu mama ei –, dar bănuia că situaţia Marelui Bill era diferită. Se pare că ai avut o viaţă dificilă, dar cu toate astea te-ai descurcat bine.

— Da, aşa este. Se încruntă feroce. Unii oameni – nu vreau să dau nume, dar e vorba de boiernaşul ăla blond care îi vrăjeşte pe granguri – cred că datorită lor am ajuns unde-am ajuns, dar nu-i adevărat. Nu-i deloc adevărat.

Vorbea despre domnul Rumbelow. Ce fascinant!

— Îmi dau seama că eşti un bărbat deştept.

Marele Bill îşi agăţă degetele mari de bretele şi se apropie de ea.

— Şi tu eşti o fată deşteaptă.

Ea nu putea decât să spere că aşa era. Şi că va putea obţine informaţii de la Marele Bill fără să dea de belea. Păstrând distanţa faţă de el, rosti:

— Deci, eşti de mult la domnul Rumbelow?

— Rumbelow. Marele Bill chicoti. Rumbelow.

Râse din nou.

— De ce râzi?

— Rumbelow sună de parcă ar fi numele unui oraş, nu-i aşa?

Marele Bill îi făcu cu ochiul.

— O! Madeline avea suspiciuni în legătură cu domnul Rumbelow, şi se părea că suspiciunile ei erau corecte. Vrei să spui că nu este numele lui adevărat?

— Nu m-ai auzit zicând asta.

— Nu. Nu te-am auzit. Totuşi, asculta cu atâta atenţie, încât urechile o ardeau. Eşti în serviciul său de multă vreme?

— Da. Noi doi ne cunoaştem de mult timp. Şi nu vreau să spun că nu-i un tip deştept. Fruntea Marelui Bill se ridă, iar el îşi privi fix picioarele. Chiar este. Dar, dacă el are

creier, eu am muşchi, şi ce este un creier fără muşchi, nu?

— Eşti foarte înţelept.

Îşi îndepărtă părul de pe faţă. În ciuda eforturilor ei de a-l fixa, şuviţele tot insistau să-i cadă de sub pălăria de paie.

— Sunt.

— De când îl cunoşti pe domnul Rumbelow?

— De când eram amândoi puşti. S-ar putea zice că dintotdeauna.

Madeline abia mai putea respira de entuziasm. Astea chiar că erau informaţii importante!

— Aţi crescut împreună? Unde?

— În Liverpool.

— În Liverpool? Nu în Ţara Lacurilor?

— De unde ai scos asta?

— Aşa am avut impresia.

O impresie pe care domnul Rumbelow avusese grijă s-o întreţină.

— Suntem din Liverpool. Nu suntem ţărănoi din Ţara Lacurilor. Din nou, tutunul scuipat înnegri iarba de la marginea drumului. Ridicându-şi degetul mare spre domnul Rumbelow, al cărui cap blond se vedea clar pe deasupra doamnelor îngrămădite în jurul lui, Marele Bill spuse: Chiar şi atunci, era deştept. Nu se putea abţine să nu facă pe deşteptul, asta până când a pus judecătorul mâna pe el. Abia am reuşit să-l scap la timp. I-a rămas o urmă de la funie.

— O urmă de la funie? Dându-şi seama despre ce era vorba, şopti: Vrei să spui că a fost spânzurat?

Marele Bill îi aruncă o privire vicleană.

— Bănuiesc că nu. E încă aici, nu-i aşa?

Madeline avusese îndoieli în privinţa trecutului domnului Rumbelow, dar să afle că încălcase legea şi că aproape fusese executat schimba complet lucrurile. Nu mai era vorba doar de un joc stupid de care trebuia să-şi

salveze tatăl şi diadema reginei. Acest joc putea duce la… crimă.

În ciuda soarelui cald, un fior rece îi coborî pe şira spinării. Va trebui să-i spună lui Gabriel.

Nu. Stai. Putea rezolva situaţia şi singură. Suspinând, recunoscu că nu era decât o dorinţă irealizabilă. Avea nevoie de Gabriel ca să recupereze diadema reginei, şi trebuia ca el să facă ceva pentru a împiedica acest aşa-numit Joc al Secolului înainte de a se întâmpla ceva ireparabil. Nu se întrebă de ce credea că Gabriel putea rezolva totul. Gabriel avusese întotdeauna aerul că era în stare să rezolve orice, făcând-o să aibă încredere în el.

Pentru a-l ajuta, avea să afle cât mai multe posibil de la Marele Bill.

Totuşi, nu putu să nu se simtă încântată pentru o clipă, când se gândi că îi va da peste nas lui Gabriel cu faptul că avusese încredere şi că îşi dăduse banii pe mâna unui personaj atât de dubios precum domnul Rumbelow.

— Mare Bill, e limpede că eşti un bărbat cu numeroase calităţi.

Omul rânji din nou.

— Unde ai învăţat să vorbeşti aşa?

— Aşa cum?

„Cum?”

— De parcă ai fi mai măreaţă decât cele mai mari ducese.

Se uită la ea cu admiraţie sinceră.

— Măreţia este o moştenire de familie. Nu-i dădu timp să înţeleagă. Domnul Rumbelow organizează adesea astfel de jocuri? Cu asemenea mize?

— Se pricepe la mize mari, dar asta-i cea mai mare. O să-i iasă, ai să vezi. Şi-a petrecut mulţi ani perfecţionându-şi planul.

Cuvintele lui o făcură din nou să se înfioare.

— Ce plan?

— O să fie pe cinste când se va termina. Trase de bretele, făcându-le să pocnească. Peste câteva zile, o să-mi permit o bucăţică bună ca tine.

Madeline ştia cu certitudine că niciodată nu mai fusese descrisă drept „bucăţică bună”. Nu ştia însă dacă să fie amuzată sau revoltată. Îşi dădu seama că ar trebui să-i curme iluziile, dar el îi dădea atât de multe informaţii, informaţii care probabil aveau să salveze averi. Să salveze vieţi.

— Ştii că domnul Rumbelow va câştiga?! Dar e un joc de noroc.

Marele Bill râse îndelung şi zgomotos.

— Dă-mi voie să-ţi zic că noi nu lăsăm nimic în seama norocului. Nimic.

Madeline îşi ţinu respiraţia.

— Nu după ce s-a petrecut în Scoffield, când ne-am ales cu un cadavru, de care sigur că am scăpat, dar Rumbelow a spus că asta complică lucrurile.

Un cadavru. Asta însemna că Marele Bill *ucisese* pe cineva? Madeline îi privi degetele pătate, buzele groase, părul unsuros, şi îşi dădu seama că nu putea controla un asemenea bărbat. Fie că îi convenea sau nu, trebuia să se retragă.

Cu un sentiment de uşurare, Madeline îl văzu pe domnul Rumbelow desprinzându-se de tinerele doamne şi gesticulând insistent.

— Am impresia că domnul Rumbelow are nevoie de tine.

— Ce-o mai vrea acum? Marele Bill scuipă tot tutunul din gură, apoi pescui o ploscă dintr-un buzunar şi sorbi îndelung. Arată de parcă i-a băgat cineva un vătrai încins pe gât.

„Fac pariu că-şi face griji în legătură cu discreţia ta… şi cu faptul că bei.”

Marele Bill îi oferi plosca lui Madeline.

Ea îl refuză, cutremurându-se de repulsie în sinea ei. Nu-i putea zâmbi. Nu după comentariul despre cadavru. Rosti ţeapănă:

— Mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă.

Marele Bill o apucă de mână.

— Ne vedem diseară după ce termini cu stăpâna ta?

Tupeul lui îi făcu pielea ca de găină.

— Nu!

— Eşti năbădăioasă. Îmi place asta. Ai grijă!

O trase spre marginea drumului. Trăsurile care duceau coşurile cu mâncare şi pe oaspeţii prea leneşi să se plimbe ajunseră lângă ei.

— Vai, iat-o pe stăpâna ta cum se uită la tine de parcă trimite pumnale din ochi. Cred că mai bine aş pleca înainte de a te băga în belea.

— Da, cred că ar fi mai bine.

Nu că Madeline nu s-ar fi putut descurca totuşi cu Lady Tabard la momentul potrivit... doar că momentul potrivit nu venise încă.

Cu un alt gest, domnul Rumbelow îl făcu pe Marele Bill s-o ia la fugă spre el. Lady Tabard chiar se uita urât în direcţia lui Madeline, însă ea îi făcu cu mâna, apoi dădu din cap spre Thomasin, indicându-i că se descurca bine.

Şi chiar se descurca bine. Tânăra luase în serios instrucţiunile lui Madeline şi flirta ca o femeie născută pentru aşa ceva. Pentru tinerii celibatari, fusese de ajuns o privire ademenitoare a ochilor ei limpezi. De îndată, toate greşelile trecutului fuseseră iertate, şi toţi ajunseseră la picioarele ei. Craii avuseseră nevoie de puţin mai mult efort, dar, în clipa aceea, mergea alături de domnul Darnel, în vreme ce Madeline era cu ochii pe ea.

Lady Tabard încetă să se mai încrunte la ea şi binevoi să se relaxeze, sprijinindu-se de spătarul banchetei, apoi începu să vorbească mulţumită cu Lord Tabard şi să arate spre Thomasin. El dădu aprobator din cap, iar trăsurile se

îndepărtară.

Privind lungul şir de oameni care se întindea pe drum, Madeline izbuti să-l zărească pe Gabriel, care nu se afla prea departe în faţă. Trebuia să stea de vorbă cu el. Să-i spună că era nevoie să facă ceva în privinţa acestui joc infam şi…

Chicotind, Thomasin se întoarse, o apucă pe Madeline de braţ, strângându-l.

— Madeline, toţi gentlemenii mă plac, şi nu trebuie decât să zâmbesc şi să mă prefac că sunt interesanţi.

— Poftim? Madeline îşi abătu cu greu atenţia de la Gabriel. O! Da. Desigur. Eşti tot ce îşi doresc ei.

— Drăguţă, tânără şi binecuvântată cu o avere frumoasă, recită Thomasin. Cu o ultimă fluturare cochetă a mâinii spre domnul Darnel, comentă: Domnul Darnel e drăguţ şi a spus că rochia pe care am purtat-o aseară este cea mai elegantă pe care a văzut-o vreodată. I-am zis că tu ai conceput-o, iar el a fost extrem de impresionat. Poate că reuşeşti să-i captezi interesul şi să te măriţi cu el.

— Nu mă aflu aici ca să trezesc interesul unui bărbat. Sunt aici ca să te ajut.

Madeline ştia că domnul Darnel nu era interesat de femei – îl întâlnise pe valetul lui în acea dimineaţă şi îşi dăduse seama că afecţiunea dintre ei era mai mult decât o afinitate comună faţă de hainele de calitate.

— Dar vorbeai cu omul acela vulgar angajat de domnul Rumbelow. Colţurile gurii lui Thomasin se arcuiră în jos. Poţi găsi pe cineva mai bun.

Madeline fu şocată de obrăznicia fetei. Pe cel mai îngâmfat ton al ei, rosti:

— Cred că *eu* sunt cea care te sfătuieşte pe *tine* dacă pretendenţii tăi sunt potriviţi sau nu.

— Iar *eu* cred că *tu* ai nevoie de sfaturi în privinţa pretendenţilor, dacă te cobori până la acel individ grosolan şi dezgustător.

Madeline se uită chiorâş la Thomasin, care îşi exprimase atât de tranşant opinia. Nu-şi dăduse seama că fata putea fi atât de aprigă.

— N-am stat de vorbă cu el pentru a-i stârni interesul faţă de mine.

— Poate că nu, dar, ori de câte ori o femeie vorbeşte cu un bărbat, bărbatul crede că este fascinată de el.

Surprinsă de această mostră de înţelepciune din partea cuiva care abia dacă depăşise vârsta copilăriei, Madeline întrebă:

— Cine ţi-a spus asta?

Cu evidentă mândrie, Thomasin răspunse:

— Jeffy. Jeffy este extrem de înţelept.

Madeline trebui să fie de acord. Cel puţin în privinţa asta, Jeffy era în mod categoric înţelept.

— Jeffy are dreptate – şi ai şi tu dreptate.

— Am? Thomasin păru surprinsă. Da, am.

— N-o să mai vorbesc cu Marele Bill.

Decât dacă mai avea nevoie de informaţii.

— Bine. Uite. Thomasin ridica o mână. Domnul Rumbelow îl ceartă pentru că a vorbit cu tine.

— Sunt sigură.

Marele Bill mergea târşâindu-şi picioarele pe lângă domnul Rumbelow, părând răzvrătit şi nemulţumit, dar Madeline desluşise clar admiraţia pe care o avea pentru tovarăşul său. Marele Bill nu avea să se răzvrătească din pricina criticilor severe ale domnului Rumbelow. Păcat, pentru că Madeline aflase foarte multe de la Marele Bill în acele câteva minute scurte. În acelaşi timp, anii petrecuţi în Europa o învăţaseră că, în anumite situaţii, era nevoie de un specialist. Privirea i se îndreptă spre Gabriel. O deranja fiecare moment care trecea fără să poată vorbi cu el.

Însă Thomasin avea nevoie de îndrumarea lui Madeline.

— Lasă-l pe Marele Bill. Te descurci foarte bine pentru

cineva care n-a mai flirtat niciodată. Părinţii tăi sunt în culmea extazului.

Thomasin zâmbi cu îngâmfare.

— Vor fi atât de surprinşi când, după toate astea, îmi voi declara intenţia de a mă căsători cu iubirea mea adevărată.

— Da, vor fi.

La fel şi Madeline. Părea că Thomasin îl iubea pe Jeffy pentru că acesta arăta bine şi pentru că o considera frumoasă. Fiindcă nu-l cunoştea, Madeline nu se putea hotărî, dar considera că Thomasin putea să-şi găsească pe cineva mai bun. Madeline se pricepea foarte bine la combinaţii amoroase, aşa că avea să se uite în jur…

Privirea ei dădu de Gabriel şi, pentru o clipă doar, închise ochii. Se pricepea la combinaţii amoroase? Da, dar nu când era vorba de ea însăşi. Îşi întoarse capul, aşa că, atunci când deschise ochii, nu-l mai zări.

— Tu şi Jeffy vă contraziceţi vreodată?

Thomasin scoase un hohot zglobiu.

— Absolut niciodată. Suntem perfect de acord asupra fiecărui subiect.

— Chiar asupra fiecărui subiect?

Thomasin suspină şi îşi dădu ochii peste cap.

— Ei bine, el vrea să se însoare şi să rămână în apropiere, pentru a putea să-şi ajute tatăl. Cred că mama lui şi femeia aia or să mă scoată din minţi cu sfaturile lor, dar vreau ca el să fie fericit, aşa că vom locui acolo. La început, o să mă opun, iar el va trebui să facă nişte concesii. Cu un zâmbet, Thomasin îşi flutură genele spre Madeline. Să ştii că nu sunt chiar atât de fragilă precum par.

— Nu, nu eşti.

În mod irezistibil, privirea lui Madeline fu din nou atrasă de Gabriel. Oare asta ar fi trebuit să facă şi ea? Compromisuri? Ba nu. El ştia ce părere avea ea despre

jocurile de noroc. O trădase.

Se uită din nou la Thomasin, cu panglicile pălăriei sale fluturând în bătaia brizei care se înteţea. Frumuseţea proaspătă a fetei şi ochii albaştri în care te topeai ascundeau un amestec de maturitate şi de copilărie. Iubea un bărbat care nu era potrivit pentru ea, şi totuşi concepuse planuri inteligente pentru ca mariajul lor să funcţioneze. Inteligenţa ei făcea ca dragostea lui Madeline să pară superficială, iar reacţia, copilărească.

— Mai am doar câţiva bărbaţi de fermecat. Luând-o de braţ pe Madeline, Thomasin adăugă: Pentru a-i mulţumi pe părinţii mei, trebuie să-i abordez pe lorzii care au titluri de nobleţe şi mulţi bani.

— Categoric.

— Mă voi simţi mai în siguranţă cu gentlemenii mai în vârstă. Thomasin ţopăi uşurel şi o trase pe Madeline spre Gabriel. Haide, Madeline! Sunt gata pentru o provocare. Hai să vorbim cu Lord Campion!

Capitolul 10

— Domnule, păreţi singur.

Când ajunse lângă el, trăgând o pe Madeline după ea, Lady Thomasin zâmbi făcând gropiţe în obraji. Gabriel ridică din sprâncene. Observase flirturile tinerei, dar nu-şi imaginase că-şi va încerca farmecele asupra lui.

Apoi, observă expresia de pe chipul lui Madeline. Nici Madeline nu-şi imaginase că Lady Thomasin îşi va încerca farmecele asupra lui, şi era clar nemulţumită de ce se petrecea. Motiv suficient pentru ca Gabriel s-o încurajeze pe fetişcană.

— Aş fi încântat de compania dumneavoastră, Lady Thomasin. Îi făcu o plecăciune fetei. Apoi, de parcă i-ar fi

venit un gând întârziat, adăugă: Şi de a dumneavoastră, domnişoară de Lacy.

Madeline îi zâmbi cu buzele strânse.

Foarte bine. Să simtă şi ea gustul frustrării pe care şi el o îndurase atât de mult timp. Aşteptă până când Lady Thomasin ajunse în dreapta lui, iar Madeline rămase în urma ei. Apoi, se răsuci repede spre Madeline.

— Nu, vă rog, domnişoară de Lacy, veniţi alături de mine. Devin nervos dacă o femeie ca dumneavoastră merge pe urmele mele.

— Da, Madeline, vino alături de noi, spuse Thomasin.

Fiindcă păru că Madeline va refuza, el o luă de cot şi o făcu să meargă alături de Thomasin.

— Vă rog, domnişoară de Lacy. Nu fiţi timidă!

Madeline nu fusese niciodată timidă, aşa că îi aruncă o privire dispreţuitoare în timp ce el îşi luă locul de cealaltă parte a lui Thomasin.

Fără să-şi dea seama de animozitatea dintre ei, Thomasin zise:

— Ne vom distra foarte bine în drum spre ţărm. Madeline, ne poţi povesti toate aventurile pe care le-ai avut în străinătate, împreună cu ducesa de Magnus.

— Chiar că ar fi distractiv, spuse Gabriel cu un entuziasm exagerat. Excelenţa Sa este foarte autoritară. Ne-aţi putea desfăta cu povestiri despre încăpăţânarea ei.

Văzu cum Madeline îşi strânse pumnul. Dacă ar fi fost singuri, fără îndoială că ar fi trebuit să se ferească de lovitura ei.

La naiba, era plăcut s-o vadă pe Madeline din nou… Să revină din nou la viaţă. Când îl părăsise, el se izolase complet, ocupându-se doar de domeniul său şi făcându-şi datoria faţă de ţară… iar fratele său plătise din cauza asta. Apoi, Jerry murise, iar inima lui Gabriel împietrise. Nu mai simţise nimic – nici plăcere, nici fericire, nici supărare, nici durere. Sufletul lui fusese un pustiu lipsit de iubire şi fără

obligaţii. Fusese singur cum niciun om n-ar trebui să fie vreodată.

Acum, era conştient de fiecare bătaie a inimii, de fiecare respiraţie. Nu-şi dorea nimic mai mult decât să pornească cu toată forţa concentrării sale în urmărirea lui Madeline. Acum, problema cu Rumbelow avea prioritate. Însă, când avea să se sfârşească, Madeline va putea număra pe degetele de la o mână zilele de libertate rămase.

Gabriel îl privi pe Rumbelow, care se plimba printre musafiri. Atât de mulţi oaspeţi. Atât de mulţi oameni nevinovaţi. Lui Gabriel îi plăcea tot mai puţin cum organizase Rumbelow lucrurile. Noaptea trecută, MacAllister încercase să se furişeze în casa văduvei, dar nu descoperise nimic cu excepţia faptului că alicele usturau când atingeau posteriorul cuiva.

În noaptea aceea, Gabriel avea să facă propria investigaţie. Intre timp, o avea pe Madeline care să-l distreze.

Pumnul ei se desfăcu.

— Excelenţa Sa este cât se poate de cumsecade.

— Da, domnule, când am cunoscut-o, la han, mi s-a părut încântătoare. Mi s-a părut aproape timidă şi foarte cumsecade, ceea ce mi-a dat speranţe că şi eu aş putea fi cândva o lady la fel de amabilă. Thomasin îşi acoperi gura cu mâna, iar ochii ei mari se rotunjiră. Vai, Lord Campion, am uitat! Aţi spus că aţi fost logodit cu ea la un moment dat, iar discuţia despre Excelenţa Sa probabil că este dureroasă pentru dumneavoastră. Vă rog să mă iertaţi!

Dumnezeule, copila era chiar o făptură plăcută!

— Nu e nimic de iertat. Ducesa nu mă mai interesează decât într-o măsură moderată. Şi-a încălcat cuvântul că se va mărita cu mine, iar eu nu m-aş fi aşteptat la asta. Familia ei se mândreşte cu faptul că întotdeauna îşi respectă promisiunile, aşa încât sper că se simte vinovată

că a încălcat o tradiţie veche de secole şi pentru faptul că a renunţat la căsătoria noastră în ultima clipă.

— Şi pentru că v-a frânt inima. Thomasin părea atât de compătimitoare şi de surprinsă. Am cunoscut-o pe ducesă. Mi s-a părut atât de plăcută. Nu m-aş fi gândit niciodată că poate fi atât de lipsită de onoare şi cu obrazul atât de gros.

Madeline pufni într-o manieră deloc delicată.

— Dar domnişoara de Lacy nu este ducesă, iar eu cred că ar fi minunat să aud povestea călătoriilor ei. Privi dincolo de Thomasin, care se uita la el cu ochii mari, către singura femeie care-i putea face sângele să clocotească, aducându-l în pragul nebuniei. Unde v-aţi dus după ce aţi părăsit Anglia, domnişoară de Lacy?

Madeline rosti cu o francheţe apropiată de nepoliteţe.

— În Turcia.

— Cât mai departe posibil, spuse el cu o voce aprobatoare menită să o irite. Bună idee!

— Cu siguranţă vă pricepeţi la geografie mai bine de-atât, spuse Madeline. Turcia nu e nicidecum în cealaltă parte a lumii.

— Dar este de partea cealaltă a Mediteranei – şi nu e un loc unde două doamne să călătorească singure. Mă tem că firea încăpăţânată a ducesei v-a pus în primejdie.

Acest adevăr încă îi lăsa senzaţia copleşitoare de grijă nebună, dar zadarnică.

— Deloc. Excelenţa Sa ştie foarte bine să se descurce, aşa că, atunci când am părăsit Turcia, aveam o escortă turcească.

Thomasin bătu din palme.

— Impresionant! Probabil că nutreau o mare admiraţie pentru Excelenţa Sa.

Gabriel ştia însă care era adevărul mai probabil.

— Dumnezeule, ce fel de probleme a pricinuit? Ridică o mână. Nu, nu-mi spuneţi acum. Este posibil să fiu tentat

să am o reacţie violentă.

Thomasin chicoti stânjenită.

— Fireşte că nu, Lord Campion.

Madeline făcu o grimasă de femeie înfumurată cum sigur nu era.

— Lord Campion este un bărbat cu înclinaţii spre izbucniri violente.

— Şi încă cum!

De parcă i-ar fi putut deranja vreodată un fir de păr de pe cap.

Drumul era lung, iar două trăsuri ale lui Rumbelow veniră să le ia pe doamnele – şi pe domnii – cărora încălţările le vătămau picioarele. Numărul plimbăreţilor se micşoră. Pe măsură ce se apropiau de coastă, drumul deveni tot mai izolat.

— Unde aţi plecat din Turcia? întrebă Thomasin.

— În Italia. Madeline îşi vârî o şuviţă de păr sub pălărie. Toscana a fost în mod special frumoasă. Apoi, în Grecia. Am adorat mâncarea de-acolo.

— Bănuiesc că aţi adorat mâncarea de pretutindeni.

Cu mult timp în urmă, o tachinase pe Madeline în legătură cu apetitul ei şi cu dorinţa de a încerca orice fel de mâncare atâta vreme cât nu fugea din farfurie. Zâmbi amintindu-şi asta, şi la gândul că Madeline făcuse un tur gastronomic al Europei.

— Nu prea mi-a plăcut cea din Germania. Nu au acea eleganţă la prepararea sosurilor care se întâlneşte în sudul Europei. Mai ales în Franţa…

Se opri, simţindu-se vinovată.

— Aţi fost în Franţa?

Tonul amabil ascunsese exasperarea.

— Doar pentru scurt timp. Madeline se uită oriunde, numai la el nu. M-am gândit că vom putea ajunge la Marsilia, iar de acolo, acasă.

— Ducesa de Magnus se bazează atât de mult pe

sfatul tău? Thomasin părea impresionată şi consternată. Sfatul pe care mi l-ai dat mie a fost minunat, dar să intri în Franţa, unde Napoleon a ordonat ca toţi cetăţenii englezi să fie arestaţi, pare o nesăbuinţă.

— Aşa s-ar zice, fu de acord Gabriel. Ce Dumnezeu a făcut-o pe ducesă să creadă că va putea să traverseze un teritoriu ostil fără să fie arestată?

Madeline începu să semene cu un lup încolţit, cu capul aplecat, cu părul de pe ceafă zburlit şi cu braţele ţepene pe lângă corp.

— Toată Europa era un teritoriu ostil. Napoleon înainta şi cucerea toate oraşele, iar flota franceză se pregătea de luptă. Nu am găsit niciun port sigur, niciun drum sigur.

Thomasin îşi împreună mâinile a rugăciune.

— Madeline, tu şi ducesa aţi fost atât de curajoase.

— Mai degrabă, imprudente, rosti Gabriel.

— Dacă vă preocupa atât de mult, aţi fi putut veni după Excelenţa Sa.

După ce făcu observaţia care o trăda, Madeline îşi muşcă uşor buza.

Deci, îi lipsise prezenţa lui? Bine. Dacă el fusese în agonie întrebându-se dacă ea era teafără, probabil că şi ea fusese la fel, uitându-se peste umăr şi întrebându-se dacă şi când va apărea el.

— Aş fi putut.

— Nu-i cinstit, Madeline. A avut datoria să organizeze apărarea coastei, interveni Thomasin. L-am auzit pe tata vorbind despre asta. Lord Campion a organizat apărarea întregii coaste nordice, nu-i aşa, domnule?

Surprins de sprijinul lui Thomasin, el îşi coborî privirea spre copilă. Dacă era dispusă să-şi asume sarcina de a o dojeni pe Madeline, atunci nu era o tânără naivă cum părea a fi.

— Ba da.

Făcuse mai mult de-atât. Cu iahtul lui, transportase spioni în Franţa şi ajutase englezi să fugă din Franţa – însă această sarcină nu se sfârşise încă, aşa că nu putea vorbi despre ea.

Ignorând atât privirea surprinsă a lui Madeline, cât şi încuviinţarea hotărâtă a lui Thomasin, se uită în jur. Aici, terenul se scuturase de efectele civilizaţiei şi, incitat de briza mării, devenise sălbatic. Iarba era mai aspră, copacii, piperniciţi. Cizmele i se scufundară în nisipul şi pietrişul de pe drum, apoi poteca dispăru. Oamenii ieşiră dintre copaci şi începură să coboare panta acoperită cu rogoz. Fuseseră instalate corturi roşii şi albastre, care adăposteau mesele şi scaunele ocupate de jucători şi de soţiile lor. Câţiva dintre cei din generaţia tânără se aşezaseră pe pături întinse pe jos, iar alţii se plimbau pe faleza sub care se spărgeau valurile, în vreme ce în larg orizontul devenea o linie albastră subţire, iar oceanul întâlnea cerul.

Gabriel avu nevoie de un minut până să-şi dea seama că o pierduseră pe Madeline. Răsucindu-se, o văzu stând încremenită, cu chipul însufleţit de încântare. Ochii ei dansau în timp ce privea în sus, la păsările care zburau, cu braţele uşor ridicate de parcă ar fi vrut să zboare împreună cu ele. Vântul îi răvăşea părul de sub pălărie şi îi lipea rochia groasă, verde-deschis, de fiecare curbă a trupului. Şuviţele negre şi strălucitoare îi fluturau în spate, şi era mai magnifică decât orice sculptură de femeie cu pieptul dezgolit de la prova unei corăbii. Ea slăvea sălbăticia naturii… iar natura o preamărea pe ea.

Inima şi mintea lui tresăriră la vederea bucuriei ei. Îşi dori s-o îmbrăţişeze, s-o întindă pe pământul aspru şi nisipos şi s-o acopere cu trupul lui. Să lase briza să-i mângâie, în vreme ce el o mângâia pe ea.

Râse scurt, aspru. Thomasin n-ar fi înţeles, la fel cum n-ar fi înţeles niciuna dintre femeile care se plimbau sau şedeau cu umbreluţele desfăcute pentru a-şi proteja tenul

delicat.

Totuşi, bărbaţii ar fi înţeles. O privire rapidă aruncată în jur îi dovedi că nu era singurul care remarcase extazul lui Madeline. Dacă nu era atent, ea avea să descopere cât de uşor era să scape de influenţa lui în braţele altui bărbat, Apropiindu-se repede, o luă de mână. Pe tonul lui cel mai plăcut, rosti:

— Haideţi, domnişoară de Lacy. Nu intenţionez să vă pierd.

Ea se uită la el cu o privire pustie, pierdută în sentimentul de beatitudine pe care îl avea aflându-se atât de aproape de pragul eternităţii.

El îşi dădu seama când ea îl recunoscu. Ridică brusc bărbia, iar privirea îi deveni tăioasă. Trecutul lor şi toată durerea şi disensiunile îi acaparau mintea.

— Nu m-ai avut niciodată.

El rosti încet:

— Ba da.

— Nu cu adevărat. Nu într-un mod care să conteze.

El ştia că asta era adevărat. Dar nu avea să dea greş din nou. Punându-şi mâna la baza spinării ei, o împinse în faţă, ajungând lângă Lady Thomasin, care privea ostilitatea lor cu surprindere făţişă.

— Domnişoară de Lacy, spuse el tare, trebuie să vă avertizez.

Ştia că Madeline mergea alături de Thomasin doar pentru că nu se putea retrage într-un mod elegant şi pentru că îşi dăduse seama că, dacă îndrăznea să rămână iarăşi în urmă, el avea s-o readucă la locul ei.

— Să mă avertizaţi? În privinţa dumneavoastră, domnule? Madeline râse, dar el recunoscu tonul dispreţuitor. Despre ce e vorba?

— Consider că servitorii domnului Rumbelow sunt mai puţin civilizaţi decât ar fi fost de sperat. Presupun că acesta e rezultatul faptului că nu există o mână de femeie care să

se ocupe de personalul casei, şi sunt sigur că, după ce va alege o tânără lady cu care să se însoare, această chestiune va fi remediată.

Nici prin cap nu-i trecea aşa ceva, dar îi adresă lui Lady Thomasin un zâmbet care sugera că avea totală încredere în gazda lor. Nu avea rost să-i alarmeze pe oaspeţii lui Rumbelow. Nu încă.

— Între timp, domnişoară de Lacy, v-aş sugera să vă limitaţi la a flirta doar cu *gentlemenii* de la petrecere.

În sfârşit, o înfuriase pe Madeline cu adevărat. Se îndepărtă grăbită, aproape alergând pe picioarele ei lungi. Şezutul i se ridica şi cobora furios. El îşi dori doar ca ea să fi purtat o rochie cu un decolteu mai puţin modest – dar, în fond, el era o fiară de bărbat cu reputaţie proastă şi tendinţe lascive. Tendinţe care o vizau exclusiv pe Madeline.

Thomasin se grăbi să ţină pasul cu ea.

— Şi eu i-am spus acelaşi lucru…

Necruţătoare, Madeline o întrerupse pe fată.

— Lord Campion, nu cred deloc că o recomandare din partea dumneavoastră, un jucător notoriu, poate influenţa modul în care aleg persoanele cu care stau de vorbă.

— Dar, Madeline, Lord Campion nu a făcut decât să se gândească la binele tău, rosti Lady Thomasin.

Potrivindu-şi pasul cu al lui Madeline, Gabriel o tachină din nou:

— Deşi e posibil ca sejurul în străinătate să vă fi făcut mai îngăduitoare faţă de personajele cu o reputaţie îndoielnică, cred că vă veţi da seama că aici, în Anglia, ne aşteptăm ca tinerele noastre să aibă de-a face cu gentlemeni din propria categorie socială.

Madeline se încruntă la Gabriel, privindu-l pe deasupra capului lui Thomasin.

— Şi totuşi, care dintre gentlemenii de-aici nu este blestemat cu patima jocului de noroc, cea care duce

necontenit la dezastre?

Cu vocea ei moale, Thomasin spuse:

— Dar, Madeline, mulţi gentlemeni de-aici nu joacă. Au venit cu taţii lor, la invitaţia domnului Rumbelow, însoţindu-şi mamele sau surorile la un eveniment social…

Fără ca privirea lui să se desprindă de a lui Madeline, Gabriel o întrerupse:

— Nu vă osteniţi cu logica, Lady Thomasin. Domnişoara de Lacy este faimoasă – sau ar trebui să spun că are o faimă proastă – pentru faptul că este nerezonabilă.

— Lord Campion! Lady Thomasin se uită disperată de la unul la altul în timp ce se îndreptau direct spre faleză. Asta a fost o remarcă deplasată.

El abia dacă o auzi. O vedea numai pe Madeline.

— Draga mea domnişoară de Lacy, nu oricare bărbat care joacă este mânat de patima jocului. Unii bărbaţi joacă având un ţel precis în minte, iar odată ce l-au atins, renunţă.

— Până când sunt din nou atraşi în joc de propria slăbiciune, replică Madeline.

— Mă faceţi să mă simt jenată din pricina acuzaţiilor pe care vi le faceţi, protestă Lady Thomasin.

— Poate că unele femei ar trebui să fie mai înţelepte şi să nu judece un bărbat pe care nu l-au văzut de patru ani, şi despre a cărui situaţie şi ale cărui motivaţii nu ştiu nimic.

— Eu o să mă opresc aici şi o să vă las să mergeţi mai departe.

Lady Thomasin se opri. Madeline merse mai departe. La fel şi Gabriel. Scoţând foc pe nări, Madeline sări:

— Acestui bărbat anume i-a păsat atât de puţin de mine, încât s-a folosit de o metodă pe care o dispreţuiesc pentru a-şi câştiga averea,

— A, dar nu asta te deranjează, iubito! Ci faptul că, având o avere, nu mai depindeam de tine şi te alegeai cu

un bărbat pe care nu-l mai puteai controla.

— Precum tata.

El o apucă de braţ şi o făcu să se oprească.

— Eu *nu* sunt tatăl tău.

Ajunseseră la marginea falezei, amândoi încă clocotind de furie.

— Nu trebuie să-mi spui asta. *Ştiu* cine eşti.

— Nu, nu ştii. Ţinând-o în continuare, se apropie şi mai mult şi o privi în ochi. Nu mi-ai dat nicio şansă să-ţi dovedesc ce fel de soţ pot fi. Ţi-a fost prea teamă.

— Teamă? Teamă?! Cum îndrăzneşti? Nu mi-a fost niciodată teamă.

— Ţi-a fost teamă că voi fi la fel ca el. Nepăsător, superficial, lăsându-te pe tine să iei toate deciziile şi să-i plăteşti toţi creditorii.

Ea bolborosi ceva de nedesluşit.

— Iubito, chiar ai crezut că mă poţi controla cu nişte bani de buzunar? Eu sunt ca un armăsar sălbatic. Îi îngădui unei femei să-mi pună hăţuri şi o duc în goana vieţii ei, dar numai cu consimţământul meu. În sfârşit, o lăsă să se tragă îndărăt. N-ai înţeles niciodată asta.

Cu ochii ei albaştri măriţi, ea îl privi fix. El văzu semnele. Era îngrijorată acum. Dacă ar fi fost singuri, i-ar fi dat şi mai multe motive să se teamă de el.

Însă oamenii îi priveau. Se dăduseră deja în spectacol, iar Gabriel nu dorea ca Rumbelow să ştie cât de mult însemna femeia aceasta pentru el. Rosti încetişor:

— Fugi, Maddie. Ai o lady de dădăcit.

Madeline se uită în jur, îşi dădea seama că Thomasin lipsea şi, icnind înspăimântată, o luă la fugă înapoi, îndepărtându-se de ţărm.

Prea târziu. El îşi jură că, înainte să se încheie totul, ea avea să cadă… şi să aterizeze în braţele lui.

Capitolul 11

Cu gândul aiurea, Thomasin îşi trecu degetele prin nisip, îl lăsă să i se scurgă printre degete şi privi cum servitorii îndepărtau resturile de mâncare, iar doamnele îşi scoteau blocurile de desen.

— Trebuie să desenez? Mă plictiseşte de moarte.

— Nu, dacă nu te pricepi, spuse Madeline dându-i lacheului coşul de picnic şi murmurând o mulţumire. Îşi îndreptă din nou atenţia spre Thomasin, care stătea alături de ea pe pătură. Şi bănuiesc că nu te pricepi, nu?

Thomasin se uită pieziş la ea.

— Pentru cineva care a fost însoţitoare toată viaţa ei, eşti foarte nepoliticoasă.

Madeline se îndreptă de spate.

— Nepoliticoasă? Cum aşa?

— Ei bine… tonul tău nu este al unei servitoare. Nasul lui Thomasin se încreţi în timp ce ea se gândea. Nu te porţi ca o servitoare.

O, Doamne! Ce spusese Eleanor? Nu poţi fi însoţitoare dacă eşti genul dornic să-şi dea cu părerea indiferent de subiect. Dacă eşti genul care vrea să aranjeze lucrurile şi oamenii după bunul plac, dacă ai obiceiul să comanzi.

— În timp ce veneam încoace, continuă Thomasin, i-ai vorbit foarte direct lui Lord Campion.

Fata avea mai mult spirit de observaţie decât şi-ar fi dorit Madeline.

— Noi doi ne cunoaştem de mult. El şi ducesa…

— Au fost logodiţi. Ştiu. Mi-ai zis. Dar se pare că te simţi foarte în largul tău cu el… şi el cu tine.

Madeline simţi un fior în ceafă. Gabriel se aşezase în spatele ei şi, fără măcar să se uite, ea ştia că el o privise cât durase prânzul. *Merde!* Cât de tare o deranja faptul că o studia întruna.

Ce credea că va realiza hărţuind-o astfel? Se încruntă. Ce spera să realizeze?

— Pe viitor, voi avea grijă să mă port adecvat.

— Nu te osteni din pricina mea, răspunse Thomasin. Mi se pare fascinant să vă aud certându-vă cu atâta patimă.

— *Nu* ne certăm şi *nu* a fost cu patimă. Pur şi simplu, discutăm cu convingere despre anumite lucruri. Madeline îşi dădu seama prea târziu că n-ar fi trebuit s-o corecteze în acel mod pe Thomasin. O astfel de purtare era exact ce îi reproşa Eleanor. Madeline trebuia să încheie această conversaţie, altminteri avea să se trădeze complet. Rosti pe un ton politicos: Dacă nu-ţi place să desenezi, uite, nişte doamne şi domni tineri trag cu arcul, iar alţii joacă crochet.

Thomasin începu să chicotească.

— Vezi? Chiar şi când încerci să te porţi ca o însoţitoare, spui ce nu trebuie. Dacă eu vreau să te chestionez într-o anumită privinţă, tu nu trebuie să schimbi subiectul.

— Ştiam asta.

Cu siguranţă, Eleanor nu schimba niciodată un subiect deschis de Madeline. Uitându-se în lungul falezei, Thomasin scoase un geamăt.

— Lord Hurth vine încoace.

Madeline nu fusese nicicând mai fericită de o întrerupere a conversaţiei.

— Zâmbeşte! O să te întrebe dacă nu vrei să te plimbi cu el sau să te uiţi cum joacă tenis de câmp.

Thomasin zâmbi, dar spuse din colţul gurii:

— Este frumos, dar prea plin de sine.

— E foarte convenabil. Mama ta vitregă va fi în extaz dacă te va curta.

Thomasin se uită la părinţii ei, care se odihneau la umbra unui cort.

— Venind încoace, am mers alături de Lord Hurth o parte din drum, şi este un infatuat plictisitor.

— Cei care locuiesc la conacul Hurth au reputaţia de a fi astfel.

— Foloseşte o sută de cuvinte când zece ar fi suficiente, iar când nu vorbeşte despre el, vorbeşte despre activităţile lui sau despre hainele lui, sau despre familia lui, care se pare că e cea mai grozavă, cea mai veche şi cea mai respectată din toată Marea Britanie. Thomasin îl studie în timp ce se apropia. Şi nu ţi se pare că hainele pe care le poartă sunt vulgare?

Cizmele din piele aurie ale lui Hurth se asortau cu haina în dungi aurii şi cu vesta de un albastru regal cu firet auriu ce forma un contrast care îi stârni dureri de cap lui Madeline. Vârfurile înalte ale gulerului erau atât de scrobite, încât abia dacă îşi putea răsuci capul, iar felul în care se mişca sugera că purta un corset în jurul taliei care să-l subţieze conform modei. Una peste alta, era un dandy cu gusturi execrabile.

— Cred că, atunci când un bărbat ştie că va moşteni un titlu de marchiz, o mare avere şi unii dintre cei mai valoroşi cai de curse din ţară, îşi poate crea propriul stil.

— Deci, *crezi* că este vulgar, deduse Thomasin.

— Nu sunt o arbitră a sofisticării.

— Ba cred că eşti, rosti Thomasin cu viclenie.

Madeline se uită la rândunicile-de-mare care planau, apoi plonjau în mare, şi se prefăcu că habar n-avea ce dorise Thomasin să spună.

— Hurth mi-a vorbit despre caii lui.

— Serios? Asta era o veste bună. Probabil că l-ai impresionat. Cei din familia lui Hurth sunt înnebuniţi după cai şi îi onorează cu discuţii despre pedigree doar pe oamenii pe care îi consideră apropiaţi.

— Am făcut ce mi-ai spus. Mi-am fluturat genele, i-am pus întrebări de parcă m-ar fi interesat şi, o dată, i-am atins uşor braţul.

— Se pare că a funcţionat. Iar tu sigur eşti interesată

de cai. Nu se ocupă şi familia lui Jeffy de creşterea cailor?

Thomasin păru stânjenită.

— Ba da, dar nu-mi place să aud vorbindu-se despre ei.

Madeline reuşi să pară surprinsă.

— Dar asta va face ca viaţa ta de femeie măritată să fie foarte plictisitoare.

— De obicei, Jeffy nu-mi vorbeşte despre cai. De obicei, vorbeşte despre părul meu şi despre zâmbetul meu.

— Ce drăguţ!

„Ce insipid!”

— Da. Iată-l pe Lord Hurth. Te voi face să plăteşti pentru sfatul tău bun. Întinzându-şi mâna, Thomasin îi zâmbi cu gropiţe lui Hurth, care făcu o plecăciune. Domnule, ce plăcere să vă văd din nou.

— Speram că dumneavoastră şi, desigur, însoţitoarea dumneavoastră aţi dori să facem o plimbare pe faleză. Hurth îşi trecu degetele prin perciuni. Aţi fost atât de interesată de evoluţia calului medieval până la descendentul său modern, mai delicat şi mai rapid, încât m-am gândit să clarific chestiunea spre edificarea dumneavoastră.

— Ce minunat că v-aţi gândit la mine!

Fără să bănuiască absolut nimic, el fu de acord:

— Da, nu-i aşa?

Thomasin îşi dădu ochii peste cap spre Madeline, îngăduindu-i lordului să îi ofere ajutorul pentru a se ridica în picioare. Madeline se descurcă singură. Hurth era plictisitor în doza obişnuită, dându-şi importanţă într-o manieră care îi depăşea cu mult farmecul. Totuşi, nimic n-ar fi putut convinge vreodată un Hurth că nu era cea mai măreaţă dintre creaturi, iar dacă el se decisese s-o curteze pe Thomasin, ar fi fost dificil, dacă nu imposibil, să-l faci să se răzgândească. Poate că Thomasin avea să sufere temporar, dar atenţiile bărbatului puteau fi în avantajul lor.

Cu toate acestea, compasiunea lui Madeline faţă de ea dispăru ca prin farmec atunci când tânăra îi conduse spre copacul sub care stătea tolănit Gabriel.

— Lord Campion, noi mergem să ne plimbăm, iar însoţitoarea mea este singură.

Thomasin nici măcar nu trebui să-şi isprăvească invitaţia. Gabriel se ridică şi făcu o plecăciune.

— Este o zi minunată pentru o plimbare. Cu permisiunea dumneavoastră, Lady Thomasin, vă voi însoţi.

— Minunat!

Bătând din palme, THOMASIN îi aruncă o privire jucăuşă lui Madeline, care fumega de furie. Cu un gest strengăresc ce nu i se potrivea deloc, Hurth îi făcu dojenitor cu degetul.

— Campion, Lady Thomasin e a mea, dar, dacă o doreşti pe însoţitoare, o poţi avea.

Un zâmbet înnebunitor înflori pe buzele lui Gabriel.

— Sunt încântat să mă plimb cu însoţitoarea.

Hurth nu-şi dădea seama de lipsa lui de politeţe, deşi Thomasin părea pe cale să-l certe.

Madeline clătină din cap spre fată. Putea să-şi poarte singură de grijă, iar într-o zi, Hurth avea să simtă mânia ei – cu toate că, probabil, nu va înţelege ce făcuse pentru a o merita. Ştiuse că aristocraţii nu erau atenţi cu servitorii lor şi se gândise că, pentru reuşita mascaradei pe care o pusese la cale, indiferenţa avea să fie în favoarea ei. Dar insulta atât de flagrantă o ofensase, iar contrastul faţă de Gabriel o făcu să scrâşnească din dinţi. *Nu* avea să-i fie recunoscătoare lui Gabriel pentru consideraţia arătată. Totuşi, nu putea să spună ce gândea sau să-l ignore, sau să-l mustre, indiferent cât de mult îşi dorea. Avea nevoie de această oportunitate pentru a-i împărtăşi informaţiile aflate de la Marele Bill… şi despre recuperarea diademei reginei. Aşa că îi urmă pe Hurth şi pe Thomasin pe cărarea şerpuită de deasupra plajei.

Cu mâinile la spate, Gabriel porni alături de Madeline.

— Ai o expresie foarte interesantă. De parcă încerci să înghiţi o găluşcă.

Ieşiră din raza vizuală a celor din preajma corturilor, ajun gând pe o porţiune de teren care cobora lin spre dealuri. Florile aurii de inulă formau mici petice strălucitoare, fluturi albaştri zburau de colo-colo, şi nimeni nu putea auzi ce avea ea de spus. Nimeni cu excepţia cuplului din faţa lor. Sunetul vocii monotone a lui Hurth era purtat îndărăt de fiecare adiere a brizei, aşa că Madeline încetini pasul atât cât să le îngăduie să se îndepărteze suficient pentru a nu fi auziţi, fără să iasă totuşi din raza vizuală.

— N-am nimic.

În mod evident, Gabriel n-o crezu.

— Nu-l băga în seamă pe Hurth. E genul de om care loveşte câinele bunicii când aceasta nu se uită.

Madeline se opri.

— Ştii tu asta?

— Jerry l-a văzut. Mai târziu, Jerry i-a tras o mamă de bătaie zdravănă lui Hurth… Un zâmbet vag apăru pe buzele lui Gabriel. Accidental.

Când Madeline îl cunoscuse pe Jerry, acesta se declarase încântat de logodna fratelui său, iar la invitaţia ei neclară, se lipise imediat de ei. În general, ea şi Gabriel avuseseră grijă să nu-l mai invite. Doriseră să fie singuri, sau cel puţin atât de singuri cât puteau fi doi oameni logodiţi, iar prezenţa unui frate impresionabil, chiar dacă foarte iubit, fusese prea mult.

— Mă bucur că Jerry l-a pedepsit pe Hurth. Îmi doresc doar…

Ce sentiment prostesc să-şi dorească să mai fie încă în viaţă. Să-şi dorească să fi fost mai amabilă cu el. Totuşi, Gabriel înţelese.

— La fel şi eu. Şi mie mi-e dor de el.

Se repeta din nou. Atingerea trecutului comun, a empatiei care nu avea nevoie de cuvinte. Ea nu-şi dorea asta, dar o asemenea legătură nu era uşor de rupt.,

Tocmai această legătură era motivul pentru care simţea că trebuie să-i relateze lui Gabriel discuţia avută cu Marele Bill. Gabriel nu avea să-i nesocotească temerile şi avea puterea să acţioneze folosindu-se de acele informaţii. Cu voce joasă, rosti:

— Îmi cer scuze pentru comentariile de mai devreme. Nu ştiusem că ai fost cel care a organizat apărarea coastei. În mod cert, ţi-ai folosit bine timpul cât am fost plecată.

— Îţi ceri scuze pentru disecţia caracterului meu, Maddie? Lăsă impresia unui amuzament odios. Probabil că vrei ceva.

Voia, firește, dar felul în care îi vorbise o făcu să dea înapoi.

— Nu! Mai degrabă, am ceva să-ţi spun. Pe drum încoace, Marele Bill…

— Marele Bill?

— Slujitorul domnului Rumbelow, îi explică ea.

— A! Cel cu care te-ai plimbat. Cel care îşi dă ifose şi care ascunde un pistol la brâu.

Ea se opri cu un picior în aer.

— Serios? Un pistol?

— Doar n-ai crezut că e un om bun şi un servitor modest?

— Nu, iar dacă taci un moment, o să-ţi zic de ce.

Gabriel rămase tăcut. Foarte tăcut. Ea îşi dădu seama că, încă o dată, el o făcuse să vorbească fără să gândească. Oare cum făcea asta? O aţâţa mereu, o îmboldea mereu şi examina rezultatele ca un băieţel care făcea un experiment. Iar ea reacţiona prea des – chiar şi acum, furia îi făcea sângele să clocotească –, dar acum, trebuia să-i ceară favoarea aia blestemată. Stăpânindu-şi iritarea, rosti:

— Marele Bill mi-a zis ceva ce cred că înseamnă

necazuri.

— Necazurile sunt întotdeauna pe urmele tale, draga mea Maddie.

Ea strânse din dinţi.

— Mi-a spus că domnul Rumbelow nu e din Ţara Lacurilor, ci din Liverpool. Aşteptă ca Gabriel să-şi manifeste surprinderea, dar el nu făcu decât s-o privească trufaş. Hotărâtă să-l scoată din calmul lui, adăugă: A zis că au crescut împreună, şi că domnul Rumbelow a fost cât pe ce să fie spânzurat!

Gabriel merse mai departe de parcă nu avea nicio grijă pe lume.

— Ai mai spus cuiva?

— Abia am aflat. În clipa aceea, îşi dădu seama ce însemna lipsa lui de reacţie. Ştiai asta?

— Să zicem că… nu mă surprinde.

Încercând să-şi vină în fire, privi spre ocean, apoi din nou către bărbatul despre care îşi imaginase că… că îi va scăpa pe oaspeţii domnului Rumbelow de o eventuală primejdie.

— Trebuie să facem ceva.

— Noi?

— Este foarte posibil ca aceşti oameni să fie nişte răufăcători.

— Fără îndoială sunt răufăcători, iar *noi* nu vom face nimic.

— Chiar sunt ucigaşi. Marele Bill a zis că a trebuit să scape de un cadavru o dată.

Gabriel dădu atât de calm din cap, încât era clar că încă nu înţelesese.

— Suntem în primejdie, îi explică ea. *Tu* eşti în primejdie.

— Eu mă pot descurca. Tu reprezinţi factorul neprevăzut.

Şocată de revelaţie, se împiedică de o piatră de pe

potecă. Apucând-o de braţ, o ajută să-şi recapete echilibrul, apoi îşi retrase mâna şi merse mai departe alături de ea, cu mâinile la spate, ca un gentleman cum sigur nu era. Îşi dădu seama că el înţelesese. Ştiuse ce hram purta domnul Rumbelow.

— Acesta este motivul pentru care participi la joc. Plănuieşti ceva.

— Parcă ai zis că am venit pentru că sunt un jucător împătimit.

Ea îi alungă comentariul cu o fluturare a mâinii.

— Nu contează ce am spus. Asta explică de ce Marele Bill a fost pus să te supravegheze.

— Da, şi nu se pricepe foarte bine la asta.

— Ştiai şi asta?

— Pot afirma cu certitudine că l-am plictisit de moarte, răspunse Gabriel.

Ea dădu să se uite în spate, dar Gabriel clătină din cap spre ea.

— Rumbelow l-a reţinut acum. La urma urmelor, ce-aş putea face în timp ce sunt însoţit de două doamne şi de un alt nobil? Probabil că Marele Bill l-a urmărit pe MacAllister noaptea trecută, dar n-o să-i spun asta.

Ea abia reuşi să-şi stăpânească entuziasmul.

— MacAllister te ajută? Lasă-mă şi pe mine să te ajut.

— Pentru asta e nevoie de un ochi ager şi de cunoaşterea jocului. Zâmbi ironic. De fapt, e nevoie de una dintre creaturile alea îngrozitoare… un jucător.

Ea îi ignoră vorbele, Pur şi simplu, o provoca.

— Pot să te ajut în alte privinţe. Trag bine cu pistolul.

— Asta aşa este. Te-am văzut trăgând. Dar sper că nu se va ajunge la asta.

Ea mai văzuse şi altă dată expresia încăpăţânată de pe chipul lui. Nu ceda. Aşa că va trebui să vegheze şi să-l ajute pe furiş, când se va ivi ocazia.

— Ce vrei să faci?

— Să dejoc planul mârşav al lui Rumbelow... oricare ar fi acesta.

Ea conchise:

— Ştii că are un plan mârşav, dar nu ştii care e.

— Planurile mârşave sunt specialitatea lui. Gabriel îşi încrucişă braţele la piept şi avu îndrăzneala să pară amuzat.

— Las-o baltă, Maddie, eu n-o să-ţi zic, iar tu n-o să mă ajuţi.

Ei îi veni un gând.

— Nu te văd ducându-te la ţară pentru a-i salva pe nişte oameni de propria prostie.

— Nici eu. Este o modalitate bună de a ajunge să fii ucis.

— Atunci, de ce te-ai implicat?

— Asta nu-i treaba ta.

Indiferenţa lui era totală şi exasperantă.

Aflată în faţa lor pe potecă, Thomasin îşi întoarse capul pentru a vedea pe unde erau.

— E totul în regulă? Nu-i aşa că-i o plimbare minunată? strigă ea şi îi aruncă lui Madeline o privire agonizantă.

Hurth se încruntă ca şi cum întreruperea l-ar fi nemulţumit, apoi reveni imediat la discursul lui monoton. Madeline nu simţi nici urmă de milă. Fiindcă îl invitase pe Gabriel la această plimbare, Thomasin merita fiecare clipă de plictiseală enervantă pe care trebuia s-o îndure. Totuşi, nu merita să fie rănită de un criminal îngrozitor.

— Ar trebui să le spunem tuturor că sunt în primejdie din cauza domnului Rumbelow.

Gabriel o apucă uşor de cot şi o făcu să se oprească pe promontoriu.

— Nu, n-ar trebui şi n-o vei face. Îţi interzic! Nu vei distruge chestia asta. Mi-am petrecut aproape un an străduindu-mă să-i bag în cap lui Rumbelow această idee,

iar dacă te apuci să agiţi spiritele, nişte oameni vor muri. Ai încredere în mine! Şi du-te acasă, te rog!

— Să plec? Cererea lui bruscă o surprinse. N-ar fi crezut că, odată ce o va avea în puterea lui, Gabriel o va lăsa să scape atât de uşor. Cum aş putea să-i părăsesc pe Thomasin şi pe ceilalţi? Sunt în primejdie.

— Nu. Am totul sub control.

— Ce fel de control?

— Ai încredere în mine?

— Desigur, rosti ea mirată.

Dacă Gabriel avea un plan, putea fi sigură că era unul bun. El ezită.

— Atunci, pleacă!

— Nu atâta vreme cât diadema nu este în siguranţă. Hurth şi Thomasin încă se vedeau, aşa încât se putea spune că ea îşi îndeplinea datoria de însoţitoare. Trăgând aer în piept pentru a se întări, zise: Tata n-a sosit încă.

— N-o să vină, aşa că pleacă.

— De ce aş pleca? O să am grijă să nu mă pun în primejdie, şi o să am grijă şi de Thomasin. În plus, am toate motivele să cred că tata va apărea. A trimis chiar diadema reginei în avans.

Aşteptă ca Gabriel să spună ceva, pentru a-i da prilejul să-i implore ajutorul.

Genele lui abia dacă se clintiră.

— Ce prostie din partea lui, dar, având în vedere cine este, nu-i de mirare.

— N-ar trebui să vorbeşti astfel despre tatăl meu.

Nu că nu ar fi fost adevărat. Acesta era motivul pentru care nu îndrăznea să facă aşa cum era înţelept şi să plece de la Chalice Hall. Chiar şi atunci când era cu el, tata intra sigur în belele, şi iată în ce belea intrase cât ea lipsise din ţară!

— Îmi cer scuze! Încruntându-se, sprâncenele lui Gabriel se împreunară. Tu nu-mi insulţi familia. Nici eu n-ar

trebui s-o insult pe a ta.

— Nu l-aş putea insulta niciodată pe Jerry. Zâmbi aducându-şi aminte cu drag el. Era fermecător.

— Şi tânăr. Foarte tânăr. Foarte prost. Gabriel schimbă subiectul cu atât de puţină fineţe, încât fu evident că încă nu putea vorbi despre fratele lui fără să-l doară. Cred că ai vrut să-mi ceri ajutorul.

Hurth şi Thomasin mergeau încet, în vreme ce Hurth îi explica lui Thomasin ceva ce părea foarte important – sau cel puţin important pentru el. Madeline încetini şi mai mult pasul pentru a mări distanţa dintre cele două cupluri.

— Am nevoia ca tu să câştigi diadema pentru mine.

Gabriel se opri.

— A, acesta este motivul aparentei afecţiuni?

Ea îl străfulgeră cu privirea.

— Nu e afecţiune, ci doar toleranţă. Apoi, îşi aminti că puţină linguşeală n-avea ce să strice, aşa că adăugă: Nu vreau să mori.

— Doar să fiu bumbăcit puţin. Mâna lui mângâietoare alunecă pe braţul ei până la umăr, iar el se aplecă pentru a o privi în ochi. Nu aprobi faptul că joc, şi totuşi ai nevoie de mine acum. Sărmană Maddie, probabil că ţi-a fost cumplit de greu să-mi ceri asta.

Deci, el nu avea de gând să fie amabil în privinţa asta. O şuviţă de păr scăpă de sub pălăria lui Madeline, fluturându-i pe faţă.

Gabriel i-o vârî la loc.

— Îţi vrei diadema, nu? Cât eşti dispusă să plăteşti pentru ea?

Iubirea din vocea lui o făcu să se simtă stânjenită.

— Să plătesc pentru ea?

— Doar n-ai crezut că o să câştig ceva atât de preţios precum diadema reginei şi apoi să ţi-o dau pur şi simplu, nu-i aşa? Un jucător imoral ca mine?

Dezamăgirea o străpunse ca un pumnal – deşi,

categoric, ar fi trebuit să se aştepte la asta. Porni mai departe, cu braţele ţepene pe lângă corp.

— Nu, presupun că nu mi-ai da-o. Aş putea să-ţi promit că mă voi mărita cu tine.

— Cum ai putea? Domnul Knight te-a câştigat la cărţi. Pe tine şi tot ce posezi. Nu ai ce să-mi oferi.

Ea îl privi pe Gabriel cu groază neajutorată. Fireşte, era adevărat. Într-un ungher logic al minţii ei, ştiuse că era adevărat.

Dar era ducesă prin naştere. Întotdeauna, avusese mai mult pământ şi fusese mai bogată decât oricine. Nici chiar pierderile la cărţi ale tatălui ei nu reuşiseră să ciuntească averea familiei.

Însă tata pierduse totul la o mână într-un joc de cărţi. Dar chiar şi atunci, ea se gândise că se va duce la domnul Knight, îl va convinge să fie raţional, iar totul va reveni la normal. Nu-şi imaginase că, înainte de asta, va avea nevoie de resurse şi asta imediat. Apucându-l pe Gabriel de braţ, rosti:

— Trebuie să ai încredere în mine când te asigur că…

El îi răspunse pe un ton plat:

— Numai un prost are încredere la masa de joc.

Ea n-ar fi trebuit să fie rănită de respingerea grosolană. N-ar fi trebuit, dar era. Mâna îi căzu de pe braţul lui.

— Deci, nu mă vei ajuta?

— N-am spus asta. Dar vreau… o promisiune. O promisiune pe care nu ţi-o vei încălca.

— Eu nu-mi încalc…

El ridică un deget.

— Şi nici să nu minţi.

Pentru că ea îşi încălcase promisiunile. Îşi încălcase promisiunea de a se mărita cu el.

— Ceea ce vreau de la tine este o noapte în patul tău.

Ei i se opri respiraţia în piept. Doar nu vorbea serios!

— Poftim? Nu!

— Ba da.

Vorbea serios. Ochii lui erau plini de ceva care ar fi trebuit să fie triumf, doar că părea furie.

Vocea ei ieşi aspră, fără să semene deloc cu glasul ei obişnuit.

— Tu singur ai spus. Am fost pierdută la cărţi în favoarea domnului Knight. În mod cert, asta face să nu fiu disponibilă pentru genul de înţelegere pe care o doreşti.

— N-ar fi trebuit să aştepte să te duci tu la el. Posesia reprezintă nouă zecimi din lege.

Se uită în jur. Hurth şi Thomasin dispăruseră dincolo de culme. Erau singuri în vale. Trăgând-o pe Madeline într-o dumbravă, o cuprinse în braţe şi îşi coborî chipul spre al ei. Du-te acasă, şopti el.

Îi trase pălăria de pe cap, astfel încât, prinsă de panglici, i se legănă pe spate, şi o sărută. Ea n-ar fi trebuit să-l lase. Deja suferise de pe urma gustului amar al seducţiei lui şi se dovedise prea impresionabilă. Dar săruta atât de bine! Iar viaţa devenise atât de complicată. Lucrurile nu mai erau clare. Ea nu mai ştia ce să creadă despre diverse chestiuni. Nu mai ştia în cine să aibă încredere şi de cine să se teamă.

Însă ştia că niciodată nu se temuse de Gabriel. El o ţinea lipită cu fermitate de trupul lui, încălzind-o, lăsând-o să-i simtă forţa. Mâinile ei se odihneau pe umerii lui protectori. Ochii i se închiseră, izolând-o în lumea întunecată a simţurilor. Briza sufla pe pielea ei, rece şi purtând mirosul mării. Crengile de deasupra lor trosneau, frunzele foşneau, iar în depărtare, valurile se spărgeau de ţărm. Lumina soarelui crea pete calde pe trupul ei. Buzele lui se legănară pe ale ei de parcă acea apăsare uşoară îi oferea cea mai mare plăcere din lume, până când şi ea întredeschise buzele pentru a-l gusta doar puţin. Doar o atingere rapidă cu limba.

Prinzându-i limba între buze, el îi supse vârful. Apoi, cu o răsucire, o atrase în gura lui. Deschişi unul către altul, se gustară pe îndelete. Ea se cufundă într-un vârtej de culori – roşu şi negru, şi explozii aurii. Pulsul îi bătea cu putere la tâmple şi la încheieturi, respiraţia i se combină cu a lui, şi amândoi se contopiră cu vântul, cu pomii, cu pământul. Erau întruchiparea sălbăticiei, a naturii... a pasiunii de neîmblânzit, glorioase.

Eliberându-i gura, el aşteptă până când ochii ei se deschiseră cu o fluturare a genelor, apoi şopti:

— Du-te acasă ca o fată cuminte, iar dacă diadema va fi pusă în joc, o voi câştiga pentru tine.

Ea îi privi chipul şi văzu semnele pasiunii – uşoara umflare a buzelor, greutatea pleoapelor. Buzele lui le apăsară cu putere pe ale ei. El era excitat şi pregătit, iar ea dorea să-i ofere tot, tot ce l-ar fi făcut fericit.

— Promite-mi, Maddie, insistă el.

Din fericire, instinctul îi spunea să fie neîncrezătoare în privinţa lui. Rămânând tăcută, aşteptă până când creierul începu să-i funcţioneze din nou. Venindu-şi în fire, pricepu că el o sărutase cu intenţia expresă de a o convinge să facă aşa cum dorea el. Trase adânc în piept aerul proaspăt, încercând să-şi recapete echilibrul, deoarece, ca întotdeauna, Gabriel o făcea să ameţească.

Ducându-şi mâinile la spate, îl apucă de încheieturi şi se eliberă. Se desprinse din îmbrăţişarea lui.

— Nu mă pot duce acasă. După cum cu atâta lipsă de delicateţe ai subliniat, nu mai am casă. Să nu mai fie Madeline de Lacy de la conacul Lacy? Nu suporta să se gândească la asta. Acum, trebuie să mă duc după Thomasin, înainte să-şi dea seama că a fost compromisă.

Discuţia fiind încheiată, se îndepărtă repede, frământată de un tumult de gânduri pricinuite de cele aflate în ziua aceea şi de tot ce trebuia să facă pentru a îndrepta lucrurile.

El o ajunse cu uşurinţă din urmă, cu mâinile din nou la spate.

— Eşti în primejdie aici.

Ea îşi aranjă pălăria pe cap, apoi îşi înălţă chipul în vânt, sperând că aerul rece va şterge urmele pasiunii.

— Dacă plec, iar tata soseşte, n-o să mai aibă cine să discute cu el despre nesăbuinţa de a juca.

Dinţii lui Gabriel scrâşniră. Un val de roşeaţă i se ridică pe chip în timp ce o privea fix, cu sprâncenele coborâte şi maxilarul încleştat.

— N-o să vină!

Şi ea se uită fix la el.

— Faptele nu s-au schimbat. Va veni. Adoră să joace. Mă întreb doar de ce întârzie atât de mult.

Cu o voce răguşită, iritată, el cedă:

— Dacă apare, pot să vorbesc eu cu el.

Sarcasmul ei clocoti, dând pe dinafară.

— Asta ar putea rezolva lucrurile. Sunt sigură că te va asculta pe tine, un jucător înveterat. Exasperarea o făcu să-şi iasă din sărite. Îşi va imagina că vrei să plece pentru că doreşti să eviţi o provocare, aşa că va fi şi mai hotărât să joace.

Gabriel murmură ca pentru sine – deşi ea îl putu auzi foarte bine:

— Am încercat. Chiar am încercat. Ridicându-şi vocea, spuse: Atunci, vei plăti ce ţi-am cerut pentru diademă.

Capitolul 12

— Ce i-aţi spus? MacAllister frământă în mâini eşarfa proaspăt spălată şi bine apretată. Nu vorbiţi serios!

— Ba da.

Gabriel desprinse eşarfa din strânsoarea lui

MacAllister, clătină din cap văzând că era de nepurtat şi o aruncă deoparte.

— I-aţi zis donşoarei Eu-Sunt-Ducesă-şi-să-nu-Cumva-să-Uiţi-Asta că o să câştigaţi diadema pentru ea şi că o să i-o daţi pur şi simplu fără o sărutare pe crupă sau un… Staţi puţin! MacAllister se uită chiorâş la Gabriel. Fac pariu că vor fi ceva sărutări pe crupă. Ale dumneavoastră.

— Mă cunoşti prea bine.

Întinzând mâna, Gabriel aşteptă până când MacAllister îi întinse o eşarfă neşifonată.

— Deci, o să vă pierdeţi timp preţios, în loc să vă odihniţi pentru joc, şi o să-l petreceţi vrăjind o ducesă care deja v-a făcut rău?

— Nu m-aş fi exprimat într-un mod atât de nepoliticos, dar… da. În esenţă, despre asta-i vorba.

— Tare aş vrea să ştiu ce are fata asta de vă ia minţile? Nu înseamnă decât necazuri. O să însemne mereu numai necazuri, şi nu aveţi nevoie de alte necazuri. Mai ales acum, când sunteţi pe cale să-l luaţi de guler pe Rumbelow.

Necazuri? MacAllister avea dreptate în privinţa asta. Madeline însemna necazuri.

— Scăpaţi de ea, îi ceru MacAllister. Faceţi-o să plece de-aici. Vrăjiţi-o mai târziu.

Gabriel îşi puse cu grijă eşarfa în jurul gâtului şi începu laboriosul proces de a o lega corect.

— Nu vrea să plece.

— De ce dracu’ nu vrea?

— Pentru că taică-său s-ar putea să apară totuşi.

Întâlni privirea lui MacAllister în oglindă. Acesta făcu o grimasă. Ştia foarte bine ce părere avea Gabriel despre tatăl lui Madeline. Nu la mult timp după plecarea ei în Europa, într-o izbucnire de furie la beţie, Gabriel îşi exprimase elocvent şi cu violenţă dezgustul faţă de Magnus. MacAllister nu înţelesese – nu se prea pricepea la

relaţiile interumane.

— I-aţi zis că ar putea fi ucisă?

— Şi-a dat seama şi singură de asta.

MacAllister rămase cu gura căscată. După ce izbuti s-o închidă, o deschise din nou şi întrebă:

— Şi tot nu vrea să plece? Eu tresar ori de câte ori îl văd pe vreunul dintre ticăloşii ăştia cu arme îndesate la brâu. Eu aş pleca.

Gabriel clătină din cap auzind această mărturisire a laşităţii. Niciodată în viaţa lui, MacAllister nu se dăduse îndărăt de la o luptă.

— Nu poţi. O să am nevoie de tine înainte ca toate astea să se sfârşească.

— Hm. Însă Gabriel ştia că MacAllister era încântat. Chiar dacă se află aici, chiar sub nasul dumneavoastră, nu trebuie să vă ocupaţi de ea.

— Ba da, trebuie.

— Nu pricep de ce.

Nici Gabriel nu pricepea. Ce existase între el şi Madeline fusese precum nimic altceva din ce trăise vreodată sau spera să trăiască din nou. Cu patru ani în urmă, când fuseseră împreună, ea habar n-avusese ce legătură extraordinară existase între ei. O legătură carnală, da. Erau nebuni unul după celălalt, disperaţi să fie împreună. Dar mai mult de-atât, erau prieteni, aveau o imaginaţie asemănătoare şi aceleaşi idealuri… deşi acum se îndoia de asta. Dacă ar fi fost genul de bărbat care să i se supună şi să fie un soţ-marionetă, ar fi avut o căsnicie reuşită. Însă el nu era aşa, aşadar nu se căsătoriseră. În schimb, ea făcuse acea scenă la Almack, iar în timp ce ea îi făcea reproşuri, el nu se putea gândi decât la faptul că ea ameninţa să-l părăsească.

Şi nu rostise un cuvânt. Doar îi acceptase invectivele.

Apoi, când ea se întorsese acasă, el făcuse ce-şi imaginase de multe ori înainte de asta – se urcase în

copacul din faţa geamului ei şi intrase, făcând-o femeia lui. Crezuse că asta avea să rezolve totul. Crezuse că ea va recunoaşte şi va accepta luarea lui în posesie.

În schimb, după ce ea plecase, iar el rămăsese singur, fusese bântuit de amintiri. Iar amintirile erau mai rele decât ce-şi imaginase înainte, pentru că erau reale.

Ştia cum arătau sânii ei, grei şi plini, cu sfârcuri de culoarea piersicii, care reacţionau la atingerea lui. Ştia că pielea ei aurie era catifelată şi caldă, mai ales între coapse… mai ales în locul pe care şi-l făcuse al lui. Ştia că răspundea la atingerea lui cu dorinţe proprii şi cu gemete adânci şi senzuale, care îi dădeau binecuvântarea ei chiar şi atunci când el îi îndurera trupul.

Şi o rănise când intrase în ea. Pentru o femeie atât de înaltă, de nesăbuită şi de aprigă, fusese strâmtă pe dinăuntru, cuprinzându-i atât de strâns mădularul în căldura ei, încât tot se mai trezea visând la ea, tremurând de dorinţă. Dar, indiferent cât de strâmtă fusese, el nu o cruţase pentru că nu fusese posibil, chiar nu se putuse retrage. Ea îl pedepsise pe măsură, muşcându-l, înfigându-şi unghiile în spinarea lui. Îl însemnase – la fel ca şi el pe ea. Apoi, ea îl părăsise.

— La naiba!

Aruncă pe podea eşarfa distrusă. MacAllister îi puse alta în palmă.

— O să le distrugeţi pe toate dacă nu sunteţi atent.

Când Gabriel intrase în ea, o posedase. Interiorul ei îl mângâiase, şoldurile ei se arcuiseră pentru a-l accepta, picioarele i se încleştaseră pe şolduri. Fiecare mişcare a ei parcă ar fi fost făcută pentru a-i oferi lui plăcere, fiindcă fiecare mişcare îl adusese mai aproape de extazul vieţii lui. Când intrase în ea, se golise, sămânţa lui izbucnind în pântecul ei cu o asemenea forţă, încât el murise de fericire. Şi revenise la viaţă înainte de a ieşi, pentru a o face din nou.

Dumnezeule mare, ce noapte fusese!

MacAllister se agită mult periindu-i lui Gabriel frumoasa haină bleumarin. Gabriel îl ignoră.

Apoi, o văzuse pe Madeline la Chalice Hall, mândră ca de obicei, înaltă, frumoasă, poate puţin mai slabă, şi fusese atât de stârnit, încât câteva dintre doamnele măritate remarcaseră şi îi lansaseră invitaţii din priviri. Numai că el nu voia să aibă de-a face cu ele. El o dorea numai pe Madeline, iar s-o aibă pe Madeline părea aproape imposibil.

Asta dacă – îşi zâmbi cu sălbăticie în oglindă – ea nu ceda la şantajul lui. MacAllister îi observă apoi rânjetul şi păru să nu-l aprobe.

— Nu puteţi s-o aveţi pe fată pentru totdeauna. Taică-su a pierdut-o în favoarea acelui american.

— Domnul Knight n-ar fi trebuit să aştepte să vină ea la el. Înţeleg jocul pe care îl face. Făcând-o pe ea să vină la el, îşi stabileşte puterea, da, dar când premiul lui rătăceşte prin ţară, îşi asumă riscul ca un bărbat cu mai puţine principii să şi-l adjudece.

La naiba cu etica jocului de cărţi. Gabriel ştiuse mereu că o va face a lui – niciun alt bărbat nu avea să i-o ia înainte.

— Când aţi renunţat la principii?

— N-am renunţat. Pur şi simplu, nu ţin cont de ele în cazul domnului Knight. Să câştigi o nevastă la cărţi e o modalitate jalnică de a evita să-i faci curte.

— Principiile sunt principii. Nu le puteţi ignora după cum vă convine, altminteri nu sunteţi cu nimic mai bun decât Rumbelow.

Gabriel tresări.

— Asta-i o lovitură sub centură, MacAllister.

Gabriel făcuse cercetări. Rumbelow nu apela de două ori la aceeaşi escrocherie. Părea a-i face plăcere să-şi surprindă victimele – şi pe oamenii legii. Lumea răufăcătorilor din Londra şi Liverpool părea să se

mândrească într-o oarecare măsură cu realizările lui – dar şi cei care făceau parte din ea îl dispreţuiam Expresia „onoarea dintre hoţi” nu însemna nimic pentru Rumbelow.

Îşi începuse cariera în cadrul unui grup select de hoţi inteligenţi care înşelau oameni bătrâni şi neajutoraţi. Dar, după câţiva ani, după ce îşi formase o echipă bine sudată, comisese o fraudă de proporţii, jecmănind nobili şi negustori. În loc să împartă prada, îi înşelase pe ceilalţi, iar când braţul legii ajunsese la el, dispăruse cu bunurile furate, lăsându-şi oamenii să fie spânzuraţi sau deportaţi.

MacAllister ştia toate astea. Îi găsise pe câţiva dintre supravieţuitori, vorbise cu ei şi aflase tot ce era de ştiut despre omul pe care ei îl numiseră Stăpânul. Dar nimic din spusele lui MacAllister nu-l putea face pe Gabriel să se răzgândească în privinţa lui Madeline.

— Cu toate astea, o voi păstra. Este cuvântul ei că se va mărita cu mine împotriva cuvântului ducelui că se va mărita cu Knight. Eu am fost primul.

Cu voce îndurerată, MacAllister zise:

— Ar trebui să vă fie ruşine să profitaţi de o tânără disperată să păstreze ultima moştenire de familie care i-a mai rămas.

— Ai crede că ar trebui să-mi fie ruşine, nu? Lui Gabriel nu-i era ruşine. Era încântat de oportunitate. Taică-său i-a făcut viaţa un calvar în toţi aceşti ani. Dacă ea are de gând să-şi rişte viaţa pentru el, iar eu trebuie s-o las, atunci va plăti pentru grijile pe care mi le pricinuieşte… şi pentru protecţia mea.

— Asta-i o prostie.

— Probabil.

Gabriel nu fusese niciodată un om bun. Până s-o cunoască pe Madeline, fusese un desfrânat, un vânător de zestre, un afemeiat. Apoi, toate ambiţiile lui latente se contopiseră în una – să fie soţul ei. De la plecarea ei, nu mai trăise nici măcar un moment din acea dezlănţuire care

o atrăsese atât de mult pe Madeline. Se părea însă că era suficientă o privire dispreţuitoare a frumoşilor ei ochi, pentru că desfrânatul revenise în forţă.

O va avea, şi dorea ca ea să ştie asta, să se gândească la asta tot timpul. Dorea ca membrului stârnit din pantalonii lui să-i răspundă umezeala dintre coapsele ei. Dorea să ştie că, dacă îşi strecura mâna sub fusta ei şi îi atingea buclele fine, acestea aveau să fie umede de dorinţa ei... pentru el. În după-amiaza aceea, când o gustase, făcuse un efort uriaş să n-o ţintuiască de copac şi să n-o posede chiar acolo. Şi la naiba cu toţi ceilalţi!

N-o făcuse pentru că era prea curând şi era prea multă lume în jur.

— Ah, asta arată bine!

Gabriel avu nevoie de un moment pentru a-şi da seama că valetul lui se referise la eşarfă. O examină în oglindă.

— Da, arată bine. Dă-mi haina şi cuţitul de pus în cizmă. Luând mănuşa îngălbenită de pe masa de toaletă, o duse la nas şi adulmecă slabele mirosuri de piele şi de Madeline, apoi zâmbi. Dă-mi voie să mă duc la bal.

Capitolul 13

Thomasin smulse peria de păr din mâna lui Madeline.

— Nu te pricepi deloc la asta.

Madeline detesta să recunoască, dar era adevărat. Thomasin o făcea pe Madeline să se simtă înaltă şi lipsită de eleganţă în rochia simplă de muselină neagră. Rochia din mătase albă a lui Thomasin era acoperită de o tunică scurtă, din crep de un roz pal, cu mâneci scurte, şi avea un corsaj care îi etala în mod admirabil sânii. Numai părul blond lăsat pe spate strica priveliştea perfectă, iar Madeline

nu putea face nimic în privinţa asta. Nu-şi putea face nici propriile şuviţe să stea locului, darămite să îmblânzească bogata coamă a lui Thomasin.

— Părul tău pur şi simplu pare că nu vrea să coopereze. Poate că ar trebui să încerc cu drotul…

Madeline aruncă o privire nesigură către fierul lung şi rotunjit aflat pe plită.

— Nu! Am văzut ce-ai făcut cu noua mea rochie de mătase. N-o să te apropii de mine cu un drot în mână. Suspinând profund, Thomasin se ridică şi indică scaunul mesei de toaletă, aflat în faţa oglinzii. Stai jos! O să-ţi arăt ce vreau.

Madeline se aşeză cu o mişcare bruscă.

— Detest să dau greş.

Aşa cum dăduse greş după-amiază, când încercase fără succes să-l convingă pe Gabriel să câştige diadema pentru ea.

— Totuşi, se pare că ţi se întâmplă adesea.

Madeline îşi muşcă buza pentru a nu da o replică usturătoare. Cum de putea fi atât de dificil un lucru pe care Eleanor îl făcuse întotdeauna să pară atât de uşor? În dimineaţa aceea, Madeline îşi petrecuse 15 minute încercând să aprindă focul în şemineu şi, în cele din urmă, trebuise să fie chemată Zipporah. Camerista slăbuţă a lui Lady Tabard nu crezuse povestea lui Madeline cu amnarul umed şi reuşise să facă focul din prima încercare. Şi mai şi făcuse un comentariu insolent.

Cu peria şi cu pieptenul, Thomasin aranja părul negru şi lung al lui Madeline.

— Am suspiciuni în privinţa ta.

— Suspiciuni? Tonul lui Madeline fusese prea strident, aşa că îl coborî cu o octavă. Ce fel de suspiciuni?

— Cred că, poate, n-ai fost mereu însoţitoare. Ai fost o lady, iar părinţii tăi au murit şi te-au lăsat fără mijloace pentru a te putea întreţine?

Era o poveste plauzibilă, una la care Madeline îşi dori să se fi gândit ea însăşi.

— Da, aşa este. Ai perfectă dreptate!

Thomasin o studie pe Madeline în oglindă cu o expresie foarte ciudată.

— Vreau să spun… da. Mă simt de parcă încă învăţ să fiu însoţitoare.

— Nu prea îţi iese. Thomasin strânse şuviţele lui Madeline. Te-am văzut. N-ai reuşit să stai cu ochii pe mine în după-amiaza asta. Am rămas singură cu Lord Hurth.

— A încercat să facă ceva?

Lui Madeline i s-ar fi făcut rău de la stomac dacă ar fi îngăduit compromiterea unei fete atât de inocente. Thomasin pufni.

— Nici măcar n-a băgat de seamă că nu erai acolo. Era prea ocupat să-mi descrie noile scaune pe care mama lui le-a cumpărat pentru salonul de luat masa de la Hurth. Este băieţelul maică-sii.

Madeline zâmbi.

— Se putea şi mai rău. Ar fi putut să vorbească despre cai.

— Am epuizat subiectul cailor săi, rosti Thomasin cu răceală.

— Când v-am ajuns din urmă, i-am spus lui Hurth că era vremea să ne întoarcem.

— Ar fi trebuit să faci asta după primele 15 minute. Dar erai prea ocupată să vorbeşti cu Lord Campion. Cu mâinile pe umerii lui Madeline, Thomasin o făcu să se întoarcă spre încăpere şi îi răsuci buclele în jurul degetului. Cât ne-am plimbat spre plajă, voi doi v-aţi certat întruna. Este ceva ce vrei să-mi spui?

— E un bădăran, rosti Madeline.

— Nu, nu este. Are reputaţia de a fi un adevărat gentleman, dar e distant. Însă, cu tine, este oricum numai distant nu. Chiar şi în prezenţa celorlalţi, nu se uită decât la

tine, şi încă într-un mod total nepotrivit. Thomasin îşi drese glasul. Tu ai fost motivul pentru care Excelenţa Sa a rupt logodna cu el?

— Nu! A jucat şi a câştigat o avere, iar înclinaţia lui spre jocul de cărţi a ofensat-o atât de mult pe Excelenţa Sa…

— Asta-i o prostie! În cel mai rău caz, a fost o ofensă minoră, şi nici măcar nu e adevărat. Femeia aia spune că el n-a mai jucat niciodată după aceea.

Dacă era adevărat, ce însemna asta? Că binevoise să vină la acest joc nu fiindcă dorinţa de a juca devenise de nesuportat, ci pentru că îl considera pe domnul Rumbelow o ameninţare care trebuia eliminată? Asta făcea din Gabriel un erou. Ar fi prea greu de suportat. Asta ar însemna că trebuia… să-i ceară scuze. Madeline se cutremură.

Alegându-şi cuvintele cu grijă, Thomasin spuse:

— Aşa încât cred că, poate, mai degrabă te-a iubit pe tine decât pe ea.

Madeline rămase fără grai. Dacă cineva nu cunoştea toate faptele, teoria avea sens.

— Din comportamentul tău faţă de el, trebuie să presupun că tu nu l-ai iubit.

— Nu, rosti Madeline cu glas slab.

— Asta-i bine. Altminteri, la sfârşitul acestei petreceri, ai fi avut inima zdrobită, pentru că o însoţitoare nu se poate mărita cu un conte. Întorcând-o din nou spre oglindă, Thomasin înfăşură părul lui Madeline în jurul pumnului ei şi începu să-l fixeze cu agrafe. Dar tu ştii asta deja.

— Da, spuse Madeline cu o voce şi mai slabă.

— Desigur, Excelenţa Sa este mult mai atrăgătoare decât tine, dar, după cele zise astăzi de el, că şi-a încălcat jurământul, nu e la fel de frumoasă pe dinăuntru ca pe dinafară. Thomasin clătină cu tristeţe din cap. Şi eu am plăcut-o. Însă nu poţi niciodată judeca pe cineva la prima vedere, nu-i aşa?

Iritată din nou din pricina lui Gabriel, Madeline răbufni:

— Ducesa a avut un motiv întemeiat pentru a-şi încălca jurământul.

— N-am ştiut că există vreodată un motiv întemeiat. Femeia aia mi-a spus că trebuie să mă gândesc bine înainte de a-mi da cuvântul, pentru că a-l încălca este foarte grav.

Madeline simţi nevoia să se răstească din nou, dar… nu putu. Şi ea fusese învăţată acelaşi lucru, iar indiferent cât de mult încerca să-şi justifice acţiunile, tot suferea din pricina frământării profunde şi, da, a sentimentului de vinovăţie. Dacă Gabriel ar şti, ar fi foarte fericit.

— Dar nu-ţi face griji din cauza comparaţiei cu ducesa, zise Thomasin. Eşti foarte atrăgătoare, mai ales cu această coafură. Te-aş sfătui doar să păstrezi o distanţă puţin mai mare când vorbeşti cu Lord Campion.

— Dacă ar fi după mine, n-aş mai vorbi niciodată cu el.

Dacă ar fi fost după Madeline, n-ar fi plătit preţul cerut de el pentru diademă.

— Vezi? Iarăşi te enervezi. Eu îţi ofer un mic sfat dezinteresat, iar tu te răsteşti cu ostilitate. Dacă vrei ca oamenii să nu bage de seamă şi, mai important, să nu bârfească despre tine şi Lord Campion, va trebui să înveţi cum să pari indiferentă.

Nici măcar Eleanor nu îndrăznea să-i ţină asemenea predici lui Madeline. Thomasin mai răsuci şi mai prinse nişte şuviţe.

— Nu cred că sunt singura care ghiceşte faptul că tu ai fost cauza scenei pe care ducesa a făcut-o la Almack.

Madeline nu ştia dacă să nege sau să-i ignore cuvintele. La urma urmelor, dacă tatăl ei nu apărea până la începerea jocului – iar ea începea să devină agitată la gândul că nu va apărea avea să plece de-acolo, iar ce gândea Thomasin nu mai conta.

Dar avea s-o întâlnească pe Thomasin în societate, la fel şi pe Lord şi Lady Tabard. O vor recunoaşte. Îşi vor da seama că îşi bă tuse joc de ei – mai ales Thomasin – şi se vor simţi răniţi. Madeline se încruntă la acest gând. Eleanor o avertizase în privinţa asta, dar ea n-o ascultase.

Foarte bine. Înainte de a avea ocazia să se întâlnească după aceea, o va căuta pe Thomasin şi îi va explica totul. Nu, întâi va căuta dovada că Jeffy nu era un soţ potrivit. Va aranja ca Thomasin să primească o ofertă din partea lui Hurth – asta n-ar trebui să fie prea greu din moment ce era la fel de înfumurat ca toţi cei din familia lui. Fata va refuza, ceea ce va crea cadrul pentru alte cereri în căsătorie şi alte refuzuri. Apoi, Madeline îi va găsi lui Thomasin un soţ potrivit şi îi va împinge spre căsătorie, iar Thomasin va uita de orice animozitate împotriva ei, şi totul va fi bine. Da, Madeline putea aranja bine viaţa lui Thomasin.

Măcar de-ar putea-o aranja şi pe a ei la fel de bine. O aranjase… înainte de a veni la petrecere. Acum, avea nevoie disperată de un alt plan pentru a obţine diadema, altul decât să păcătuiască împreună cu Gabriel. Din nou.

— Ţi-e rece? întrebă Thomasin. Ţi s-a făcut pielea ca de găină.

— Probabil că cineva a călcat pe mormântul meu, răspunse Madeline conform vechii legende, şi se gândi cu şi mai multă disperare că avea nevoie de un plan.

Totuşi, la întoarcerea acasă, aducându-i lui Thomasin apă pentru a se îmbăia, încercând să-i calce rochia de bal şi ajutând-o să se îmbrace, Madeline nu avusese nici măcar o clipă pentru ea însăşi. Oare când se odihneau însoţitoarele? Madeline se încruntă şi mai tare. Data viitoare când va vorbi cu Eleanor, îi va ţine o predica fermă referitor la faptul că nu trebuia să exagereze purtându-i de grijă.

— Vrei să nu te mai încrunţi? se răsti Thomasin. Îmi este imposibil să termin când tu te strâmbi în toate felurile,

şi vrem să isprăvim asta înainte...

Din pragul uşii, Lady Tabard rosti pe un ton cumplit:

— Thomasin Evelyn Mary Charlford, ce faci?

Vreme de o clipă, Madeline închise ochii pentru a-i feri de orbitorul turban auriu cu pene şi de rochia asortată, care îi dădeau lui Lady Tabard aspectul unei bucăţi de unt mari şi rotunde. Totuşi, Madeline descoperi că, dacă se uita cu ochii mijiţi, înfăţişarea lui Lady Tabard era suportabilă.

Revenind la rolul bine cunoscut al ducesei, îi făcu semn cu mâna să intre.

— Lady Tabard, intraţi vă rog şi priviţi ce mi-a arătat Thomasin. Cea mai minunată... Au! Madeline îşi masă capul în locul unde Thomasin înfipsese agrafa cu mai multă forţă decât era necesar. M-a durut!

Întâlnind în oglindă privirea din ochii îngustaţi ai lui Thomasin, Madeline îşi dădu brusc seama că era posibil ca Lady Tabard să nu privească cu ochi buni serviciul pe care i-l făcea Thomasin. Tânăra isprăvi repede şi îi făcu semn lui Madeline să se ridice.

— Acum, poţi să-mi arăţi coafura care îţi place ţie. După ce Madeline se ridică, Thomasin se aşeză în locul ei, explicând: Scuze, mama, pentru întârziere, dar am dorit să-i arăt o coafură domnişoarei de Lacy, iar ea vrea să-mi arate alta.

— Pentru întârziere? Vocea lui Lady Tabard devenise atât de stridentă, încât rănea timpanul. Chiar că ai întârziat. Chiar aşa. Repezindu-se spre ele, smulse peria din mâna lui Madeline. Domnişoara de Lacy nu are nicio coafură pe care să ne-o arate. Nu este capabilă să se ocupe nici măcar de a ei.

Cu gesturi viguroase, perie părul lui Thomasin, apoi îl strânse atât de tare, încât ochii fetei se întinseră spre tâmple.

— Domnişoara de Lacy îşi poartă părul în stil italian, în neorânduială şi parcă bătut de vânt.

Lui Madeline nu-i veni să creadă că Thomasin putea inventa asemenea poveşti.

— În stil italian? În faţa ochilor uimiţi ai lui Madeline, Lady Tabard făcu miracole cu câteva agrafe şi o panglică. Ăsta e un mod politicos de a spune că e prost coafat.

— Eu cred că este atrăgător, spuse Thomasin.

Înşfăcând drotul, Lady Tabard buclă părul în jurul feţei lui Thomasin cu o eficienţă uimitoare.

— Astăzi, dacă n-ar fi avut pălăria, domnişoarei de Lacy i-ar fi căzut părul pe umeri.

Madeline recunoscu în gând că era adevărat, dar consideră că era mai bine să păstreze tăcerea.

— Gata! Lady Tabard o ciupi pe Thomasin de obraji, apoi o ridică în picioare. Grăbeşte-te, fetiţo, ia-ţi mănuşile şi evantaiul. Deja am întârziat!

— Nu! Atât Lady Tabard, cât şi Thomasin se opriră surprinse de îndrăzneala lui Madeline, dar în privinţa aceasta Madeline era foarte sigură, aşa că vorbi cu glas autoritar: Vei fi ultima care va ajunge la bal, Lady Thomasin, şi îţi vei face o intrare deosebită.

— Dar… dar… bolborosi Lady Tabard, celelalte tinere vor fi atras deja atenţia domnului Rumbelow!

— Exact. S-au grăbit să coboare de parcă n-aveau altceva mai bun de făcut decât să se gudure pe lângă el. Un bărbat nu preţuieşte o femeie decât dacă îi este greu să ajungă la ea. Madeline observă postura cu gura căscată a lui Lady Tabard. Nu-mi spuneţi că n-aţi jucat cartea aceasta pentru a pune mâna pe Lord Tabard.

Gura lui Lady Tabard se închise brusc.

— O! Ei bine. Se agită netezindu-şi cutele rochiei. Aşa este.

Satisfăcută că înlăturase alte obiecţii, Madeline se răsuci spre Lady Thomasin.

— Te vei opri în pragul uşii până când oamenii te vor observa, apoi vei zâmbi – ai un zâmbet minunat – şi vei

intra ca şi cum ai pluti.

— Dar nu pot să plutesc, rosti Thomasin. Dacă mă voi opri în prag până când oamenii mă vor remarca, o să devin nervoasă.

— Te vei preface că eşti calmă. Madeline făcu un gest care imita un val. Gândeşte-te la o lebădă care pluteşte senină pe suprafaţa unui lac în vreme ce, pe sub apă, dă furioasă din picioare.

Cu fruntea încruntată, Thomasin se gândi la asta, apoi dădu din cap.

— Pot s-o fac.

— Sigur că poţi. Când vei intra, le vei face cu mâna celorlalte doamne, doar o fluturare uşoară a degetelor, şi le vei arunca o privire rezervată domnilor.

Thomasin exersă fluturatul degetelor şi privirea.

— Foarte bine, aprobă Madeline. Vei fi imediat potopită cu invitaţii la dans şi va trebui să faci alegeri înţelepte.

— N-a mai fost niciodată potopită cu invitaţii la dans, zise Lady Tabard cu o voce acră.

— N-a fost niciodată sfătuită de mine. Cu o siguranţă zdrobitoare, Madeline continuă: Poate că nu mă pricep eu la coafuri, Lady Tabard, dar ştiu cum funcţionează înalta societate.

Capitolul 14

— Dragă domnişoară de Lacy, ai avut dreptate! Lady Tabard se opri lângă scaunul pe care şedea Madeline, aflat în spatele celor care nu dansau, în spatele doamnelor măritate, lipit de peretele îndepărtat al sălii de bal. Thomasin este frumoasa balului.

Madeline nu subestima concesia făcută de Lady

Tabard. Putea să jure că femeia spunea foarte rar „Ai avut dreptate”. Cu ceea ce spera să fie o modestie potrivită, Madeline răspunse:

— Mulţumesc, doamnă. Mi-a făcut plăcere să fiu de ajutor.

Lady Tabard arătă spre ringul de dans, unde cuplurile îşi făceau plecăciuni şi îşi dădeau roată într-un dans popular.

— Cred că domnul Rumbelow o apreciază foarte mult. Este a doua oară când dansează cu draga mea fiică.

— Şi Lordul Hurth o apreciază, iar el provine dintr-o familie străveche şi foarte respectată. Muzica însufleţită făcea ca piciorul lui Madeline să danseze singur, pe sub fuste. Lady Thomasin susţine că îi este devotată unui tânăr… nu-mi amintesc numele lui, se prefăcu ea,

— Domnul Radley, rosti Lady Tabard pe un ton sumbru. Un tânăr crai

— Thomasin îi laudă calităţile.

— Sigur că da. Lady Tabard îşi coborî vocea. Este tânăr şi dansează bine. Şi flirtează cu toate fetele care îi ies în cale, iar trei fete au avut parte de declaraţiile lui de iubire numai anul trecut. Acesta este motivul pentru care am luat-o pe Thomasin de-acolo. Relaţia cu el nu este potrivită.

Exact curii bănuise Madeline. Cu generozitate, îi întoarse complimentul lui Tabard.

— Dacă aşa stau lucrurile, atunci aveţi dreptate, desigur.

— E foarte generos din partea dumitale să spui asta, rosti Lady Tabard cu severitate.

Madeline trebuia să nu mai facă pe ducesa. O irita pe Lady Tabard.

— Pe de altă parte, domnul Rumbelow este incredibil de bogat. Cu evidentă iritare, Lady Tabard arătă spre sala de bal albastră, plină deşi însufleţită de pălăvrăgeala a 35

de persoane şi de melodii cântate la violoncel, vioară şi flaut. Se zvoneşte că are un venit de 20 000 pe an!

Madeline îşi ţuguie buzele.

— Serios?

Puse atâta îndoială în cuvânt, încât Lady Tabard nu putu să nu observe.

— Nu crezi.

— N-am mai auzit de el, iar eu sunt o de Lacy.

— Ei bine… dar… Lady Tabard îşi umflă pieptul ca o găină bătrână care-şi înfoaie penele. Dă un adevărat spectacol cu averea lui şi găzduieşte acest joc.

— Un spectacol, într-adevăr, dar câţi oameni nu cunoaştem care au făcut caz de averea lor, iar acum sunt lefteri? Înainte ca Lady Tabard să poată replica, Madeline ridică o mână. S-ar putea să mă înşel, dar aş vrea să ştiu din ce familie provine.

— Ei bine… da, ar fi bine. Totuşi, sunt sigură că face parte din lumea bună. Însă lui Lady Tabard îi apăru un rid între sprâncene În timp ce o privea pe Thomasin dând ocol încăperii în braţele domnului Rumbelow. Ziceai de Lord Hurth?

Se îndepărtă grăbită, cu privirea aţintită cu fermitate asupra soţului ei.

Madeline se relaxă şi începu să-i privească pe dansatori. Lady Tabard nu era o femeie chiar atât de îngrozitoare cum îşi imaginase iniţial. Vulgaritatea ei era incontestabilă, dar ştia să privească în perspectivă şi probabil că, în sinea ei, ţinea la Thomasin. Asta era bine. Lui Madeline nu i-ar fi plăcut deloc să fie nevoită să dejoace planurile unei mame vitrege rele. Punând-o pe Lady Tabard pe traiectoria corectă, Madeline îşi îndeplinise datoria faţă de Thomasin.

Acum, putea să-şi facă griji pentru ea însăşi. Privi posomorâtă cum Gabriel traversa sala de bal, îndreptându-se spre ea cu o farfurie în mână. Încă nu reuşise să se

gândească la o altă modalitate de a recupera diadema, şi nici nu găsise un alt lucru pe care să i-l ofere, şi care să-l satisfacă la fel de mult – trase adânc aer în piept – cum ar fi făcut-o ea.

— Domnişoară de Lacy, m-am gândit că aţi putea dori câteva dintre delicatesele pe care gazda noastră ni le-a pus cu atâta amabilitate la dispoziţie.

Cu o plecăciune, Gabriel îi întinse un şervet şi farfuria plină cu gustări alese special pentru a-i stârni pofta. Se părea că îşi amintea ce anume îi plăcea şi, cu o sincronizare diabolică, apăruse exact rând foamea îi strângea stomacul ca o gheară.

Lucru de care nimănui altcuiva nu-i păsa, căci ei, ca însoţitoare, nu i se permitea să meargă mai târziu la cină, şi nici să capete un pahar cu punci, şi nici măcar să viziteze camera de odihnă a doamnelor, deşi deja o ignorase pe Lady Tabard destul în această privinţă. Treaba ei era să şadă tăcută şi s-o observe pe Thomasin, să fie disponibilă dacă aceasta avea probleme cu rochia şi să ne asigure că niciun bărbat agresiv nu-i făcea avansuri nedorite. Sarcina asta o plictisea şi o obosea, mai ales că adunarea era mică, Iar Thomasin se comporta ireproşabil.

Aşa că apariţia lui Gabriel, atât de frumos şi ademenind-o cu mâncare, era un mare ghinion pentru Madeline. Ignorând privirile scandalizate ale matroanelor, acceptă farfuria. Cu o voce studiată şi cu un formalism exagerat, rosti:

— Mulţumesc, Lord Campion.

El răspunse cu un sarcasm ceremonios:

— Cu plăcere, domnişoară de Lacy. M-aş putea bucura de plăcerea companiei dumneavoastră în timp ce mâncaţi?

Arătă spre scaunul aflat alături de ea. Ea le văzu pe matroane răsucindu-şi capetele pentru a se holba la ei şi lăsă deoparte orice pretenţii de maniere elegante. Coborându-şi vocea, şuieră:

— Da, da, stai jos şi nu te mai foi! Atragi atenţia.

Un zâmbet vag îi arcui buzele în vreme ce el se supuse.

— Când ţi-e foame, mereu eşti ţâfnoasă.

— Nu sunt.

Muşcă dintr-o brioşă. Răsuflarea i se tăie când simţi gustul uşor de lămâie şi suspină de plăcere.

— În mod evident, m-am înşelat.

Cu o intensitate întunecată, care o făcu să-şi întindă şervetul în poală şi să-l folosească cu eleganţă, o privi lingându-şi glazura de pe deget.

Exista un motiv pentru care femeile nu lingeau nimic în prezenţa unui bărbat – doar că ea nu-şi dăduse seama de asta înainte.

— Propunerea ta infamă m-a făcut să fiu nefericită.

Ridicând o sprânceană, el îşi înclină capul spre doamnele curioase aflate în faţa lor.

— Vrei să vorbeşti despre asta *acum?*

Ea detesta când el avea dreptate aproape la fel de mult cum detesta că trebuia să fie discretă. Trăgând aer în piept pentru a se stăpâni, îl întrebă:

— Îţi place balul?

— E o plictiseală afurisită.

Madeline zâmbi. Îl văzuse făcând plimbările obligatorii prin sală cu toate tinerele doamne. Dansase cu cele două tinere Lady Achard, cu trei domnişoare Greene şi cu toate cele patru fiice ale lui Vavasseur. Lista părea nesfârşită la această petrecere, care abunda de tinere îmbrăcate în rochii de culori deschise care fluturau şi li se lipeau de trup. Madeline era bucuroasă că el nu se distrase. Totuşi, dacă se îndrăgostea de altcineva, nu avea să mai fie interesat de ea.

Nu-şi puse întrebări în privinţa propriilor gânduri iraţionale. O privi mestecând o pricomigdală cu aceeaşi poftă cu care mâncase brioşa.

— Ar trebui să ştii că monsieur Vavasseur a susţinut că te recunoaşte şi că eşti ducesă.

Madeline înghiţi, se înecă şi tuşi în şervet. După ce îşi reveni, spuse:

— Am crezut că l-am evitat suficient.

— Se pare că te-a observat în după-amiaza asta, când mă ocărai ca dracu' în drum spre plajă.

— Nu te ocăram ca dracu'!

Şi nici n-ar fi trebuit să folosească un asemenea limbaj, iar acuzaţia lui îi distrăsese atenţia de la aspectul esenţial, care era:

— Cât de mult s-a răspândit povestea asta?

— L-am auzit spunând asta când m-am întors cu atrăgătoarea lui fiică după ce am dansat.

Cu o încântare afurisită, îl întrebă:

— Care fiică atrăgătoare?

— Poftim?

Păruse sincer debusolat.

— Are patru fiice atrăgătoare. Despre care vorbeşti?

— Habar n-am, rosti el nerăbdător. Nu mă interesează fetişcanele alea prostuţe, mă interesezi doar tu.

„O!" Buzele ei alcătuiră exclamaţia, dar nu avu suflu pentru a-i da glas. Intenţionase să-l tachineze, dar el îi tăiase avântul cu fermitatea obişnuită. Satisfăcut că o redusese la tăcere, continuă:

— Cred că am curmat bârfele despre tine. L-am asigurat pe monsieur Vavasseur că am fost logodit cu ducesa şi că sigur aş recunoaşte-o. Îşi ridică monoclul şi păru să-i studieze pe dansatori, însă Madeline ştia că atenţia lui era îndreptată asupra ei. Fireşte, n-am zis că nu eşti ducesa, ci că aş recunoaşte-o pe ducesă. E de sperat că nu va realiza diferenţa.

— Pentru că nu putem minţi, spuse ea pe un ton sarcastic.

El roti monoclul şi o privi prin el.

— Nu. Nu putem.

Iar ea îşi aminti din nou că dorea ca el să-i facă o favoare. Indiferent de provocare, trebuia să se poarte cu graţie. Se pare că el îi citi gândurile pentru că o întrebă imediat:

— Când ai fost în străinătate, câţi bărbaţi ai sărutat?

— Şşşt!

Se uită în jur la matroane şi la fetele care nu dansau şi care şedeau în faţa lor şi şopti furioasă:

— Încerci să mă compromiţi?

— Deloc. Este o întrebare rezonabilă.

Indignarea alungă înţelepciunea, iar ea întrebă:

— Ce te face să crezi că am sărutat vreunul?

— Te cunosc. Legănă monoclul atârnat de un lănţişor de argint. Câţi bărbaţi ai sărutat încercând să-ţi ştergi de pe buze gustul meu?

Era atât de vanitos.

— Mulţi. Am avut câte un bărbat în fiecare oraş.

— O, *Madeline!*

Neîncrederea lui o făcu să se înfurie.

— Serios. Aşa a fost. Nu eşti singurul bărbat căruia îi place să mă sărute.

— Majoritatea bărbaţilor sunt prea speriaţi de tine pentru a îndrăzni să încerce. Îşi legănă monoclul înainte şi înapoi, înainte şi înapoi. Câţi bărbaţi ai sărutat?

Ea privi hipnotizată legănarea monoclului.

— Zeci.

El făcu un semn dojenitor cu degetul în dreptul nasului ei. Deci, depăşise limitele credibilităţii, din punctul lui de vedere.

— Zece.

— E mai bine.

Nu ştia de ce se ostenea să mintă, doar că… ei bine, dispreţuia încrederea lui în sine. Trebuia să pună capăt acestei conversaţii, dar, asemenea unui buldog, el nu avea

să renunţe până nu afla adevărul. Mâncă o tartă cu mere, îşi şterse firimiturile de pe degete şi îşi ridică bărbia spre el.

— Cinci.

— Cinci bărbaţi? Ăsta-i adevărul?

Vreme de o clipă, tachinarea din tonul lui o făcu să-şi amintească de timpurile în care fuseseră iremediabil îndrăgostiţi… şi, ca o prostuţă, îşi dori să se întoarcă la ele.

— Patru şi jumătate.

Cu un hohot de râs care păru ruginit din pricina folosirii prea rare, el întrebă:

— Ai sărutat un pitic?

— A fost doar o jumătate de sărut. L-am făcut să se oprească. Nu mi-a plăcut. Nu-mi plăcea de el. Avea dinţii stricaţi şi fuma trabucuri.

— Draga de tine, o compătimi el.

Nu că ar fi vorbit serios. Buzele lui pline zâmbiră, ochii îi erau verzi precum copacii, iar felul în care o privea o făcu să se simtă ameţită şi slăbită. Oare cum făcea asta? Cum izbutea s-o facă să uite de bun-simţ?

Pe un ton atât de neruşinat, că-i tăie respiraţia, el întrebă:

— Cu câţi bărbaţi te-ai culcat?

— Eşti insolent!

— Cu câţi?

Din câteva cuvinte, Gabriel îi dăduse o palmă pasională care o făcu să se îmbujoreze. Puse farfuria pe duşumea, iar când se ridică se prefăcu că roşeaţa din obraji fusese pricinuită de aplecare.

— Matroanele ne privesc şi bârfesc.

— Răspunde şi te voi lăsa în pace.

Cum de putuse să creadă vreodată că era îndrăgostită de un bărbat atât de respingător? Uitându-se înnebunită la doamne, se convinse că privirile lor scandalizate erau aţintite asupra ei.

— Cu niciunul. Eleanor nu m-a lăsat.

Madeline nu-şi dorise alţi bărbaţi, dar nu avea de gând să-i spună *asta* lui Gabriel. Şi se părea că nici nu trebuia.

— Firea ta capricioasă nu te-a lăsat.

Trebuia să descopere o altă modalitate de a pune mâna pe diademă. Un plan îndrăzneţ îi veni în minte. Ar putea… dar nu. Ar fi primejdios.

Se uită din nou la Gabriel. *El* era primejdios. Răsucit pe scaun spre ea, cu un picior sprijinit pe genunchi, materialul de un negru intens al hainei îi sublinia umerii largi şi talia zveltă. Frumos, îndrăzneţ şi plin de însufleţire, era fabulos de dezirabil.

Da, trebuia să pună mâna pe diademă fără ajutorul lui Gabriel, iar dacă singurul mod de a face asta era s-o fure, atunci o va fura.

— După experienţa avută cu tine, chiar că sunt pretenţioasă.

Gabriel nu păru impresionat de replica ei zdrobitoare.

— Deci, ai sărutat patru bărbaţi şi jumătate şi nu ţi-a plăcut, şi nu te-ai culcat cu niciunul dintre ei. S-ar putea presupune că încă eşti îndrăgostită de mine.

— S-ar putea presupune că, din cauza ta, m-am săturat de bărbaţi pentru toată viaţa, replică ea. Infantil, impulsiv, iresponsabil.

Buzele lui se strânseră, formând o linie subţire, severă.

— Îl descrii pe tatăl tău, nu pe mine.

— Este vreo diferenţă între voi?

— Da.

Răspunsul lui sec o făcu să cadă pe gânduri, ca întotdeauna. De ce îl detesta atât de mult pe tatăl ei? De obicei, bărbaţii îl plăceau. Era un om vesel care juca, bea şi se distra cu cei mai buni dintre ei. Şi atunci, ce anume avea Lord Magnus de-i repugna lui Gabriel?

Gabriel urmări cum concentrarea lui Madeline pe care

o îndreptase cu atâta grijă către el, se orientă spre tatăl ei. Bărbatul căruia îi păsase atât de puţin de ea, încât o jucase la cărţi, îngăduind să fie câştigată de un ticălos, de un american.

— Încă n-a venit, murmură ea şi se uită prin sala de bal de par că s-ar fi aşteptat să-l vadă pe vârstnicul bărbat masiv şi rotofei năpustindu-se înăuntru, bătându-i pe umeri pe ceilalţi bărbaţi, sărutându-le pe obraji pe doamne, şi, în cele din urmă, remarcând-o pe unica lui fiică, singura lui rudă.

Fără nicio inflexiune a vocii, Gabriel rosti:

— Singurul lucru pe care te poţi baza este faptul că nu te poţi baza pe el.

— Instinctele lui de jucător n-or să dispară niciodată. În orice altă privinţă, este…

— După cum am spus, nu te poţi baza pe el.

Când Madeline dispăruse, Gabriel jurase că o va avea din nou. Se gândise îndelung la ce greşise şi ajunsese la concluzia că îi făcuse prea multe declaraţii de iubire. Ca să obţină de la ea ce voia, ar fi trebuit s-o lase să fie nesigură în privinţa afecţiunii lui, să nu ştie niciodată ce va face el în continuare.

La urma urmelor, aşa făcea tatăl ei, iar ea îi era devotată. Doar din îngrijorare, ea se arătă acum de acord cu Gabriel, în legătură cu Lord Magnus.

— Ştiu. Îmi amintesc… de scrisorile pe care uita să i le trimită intendentului nostru pentru a-i cere să-mi dea alocaţia ca să pot conduce domeniul. De ocaziile când a promis că va veni acasă de Crăciun, dar nu a apărut.

Se opri brusc, îşi acoperi gura pentru o clipă, apoi se uită în sala de bal de parcă ar fi fost interesată de flirtul lui madame Vavasseur cu Lord Whittard.

Pentru prima dată, recunoscuse durerea pe care i-o provoca tatăl ei. Gabriel nu subestimă importanţa revelaţiei – şi nici faptul că ea apelase la el pentru a recupera

diadema reginei. Lucrurile evoluau bine.

Cu o voce studiat nepăsătoare, ea spuse:

— Nepăsarea tatei mi s-a părut excesiv de tragică la vremea aceea, până mi-am dat seama că pur şi simplu trebuia să aranjez lucrurile astfel încât el să nu-şi mai neglijeze îndatoririle faţă de mine şi faţă de cei care depind de noi,

— Ce ingenios din partea ta.

Gabriel dorea din suflet să-i atingă mâna şi s-o asigure că făcuse o treabă excelentă. Dar nu voia ca ea să-şi regăsească echilibrul. Dorea ca ea să se gândească la asta, să-şi imagineze, să se îngrozească şi să-şi anticipeze soarta înainte de a o copleşi.

— Ai fost plecată patru ani. Cum s-a descurcat Lord Magnus fără tine?

— Am angajat un intendent bun. S-a dovedit a fi foarte potrivit şi cinstit. Mă pricep să judec oamenii.

Închise brusc gura, dându-şi seama că fie nu-l judecase corect, fie făcuse o greşeală când se despărţise de el. El nu profită de asta. Iar ea era o fată deşteaptă. Ştia.

— Ce mai însoţitoare! Vocea stridentă a lui Lady Margerison ajunse la ei. Necuviincioasă şi băgăreaţă. Ar trebui supravegheată!

Gabriel se încruntă la ea.

— Gabriel, trebuie să pleci, dar înainte… Ochii lui Madeline erau mari şi solemni când îl întrebă: Mai devreme. Când ai vorbit despre săruturi… şi… şi…

— Raporturi intime? completă el îndatoritor.

— De ce mi-ai pus asemenea întrebări insolente?

Ridicându-se, el făcu o plecăciune şi se pregăti să se retragă, pentru moment.

— Am vrut să ştiu dacă valorezi cât diadema.

*

Pentru câteva clipe, Rumbelow luă o pauză de la dans, conversaţiile politicoase şi fermecarea fetişcanelor, pentru a cerceta sala de bal. Totul decurgea după cum plănuise. Oaspeţii se relaxaseră în atmosfera familiară a unei petreceri. Tinerele flirtau, prezentându-şi nurii celor mai apropiaţi şi mai bogaţi gentlemeni, asemenea prostituatelor pe care le întâlnise pe străzi.

Toate cu excepţia lui Lady Thomasin, care fugea de Lord Hurth dintr-un colţ al sălii de bal în celălalt.

Rumbelow avea să se ducă s-o salveze. Nici pe el nu-l plăcea, aşa că avea să fie amuzant să observe cum va reacţiona fata când se va vedea prinsă între ciocan şi nicovală.

Şi jucătorii erau relaxaţi, acordându-le atenţie iubitelor soţii şi dragilor copii, ca să se revanşeze pentru faptul că, a doua zi, aveau să se închidă în casa văduvei şi să joace de parcă sufletele lor ar fi depins de o carte. Când, de fapt, doar portofelele depindeau. Sufletele le erau pierdute de mult.

Câte 10 000 de lire de fiecare, zece jucători – asta însemna 100 000 de lire. Cheltuielile se ridicau la 20 000 de lire, dar negustoraşii nu puteau pune mâna pe cineva care fugise din ţară.

Nu va trebui să mai facă niciodată nimic. Totuşi, s-ar putea să facă, doar pentru a nu-şi ieşi din mână. Zâmbi uitându-se în jur, la oile behăitoare care aşteptau să fie tunse. Da, va trebui s-o mai facă, doar pentru a-şi dovedi că e în stare.

„Însoţitoarea” lui Thomasin şedea lângă perete, afişând o expresie care nu putea fi numită decât sfidătoare. Era normal. Campion era pe urmele ei cum urmăreşte un copoi o căţea. Ea plănuia ceva – Rumbelow şi-ar fi dat braţul drept ca să afle ce se ascundea în spatele acelei faţade modeste.

Poate că nu se gândea la altceva decât la veştile pe

care monsieur Vavasseur le împrăştiase prin sala de bal. Că era ducesa, nu însoţitoarea. Rumbelow rânji discret. După cum prevăzuse, lucrurile deveneau interesante.

Desigur, ar fi dat multe şi pentru a afla ce-i spusese Marele Bill Excelenţei Sale. Marele Bill negase că făcuse altceva decât s-o curteze. Fusese întotdeauna un prost, de fapt un prost beţiv, dar niciodată nu se dădea îndărăt de la un jaf sau de la o crimă. Aşa că Rumbelow îl ţinea în preajmă şi îl folosea adesea. Niciodată înainte, Rumbelow nu-l considerase un prost *primejdios,* dar, chiar dacă îi zisese „domnişoarei de Lacy" ceva care să-i zdruncine încrederea în această petrecere sau în Rumbelow, aceasta nu dădea niciun semn că ar fi aşa. Deci, poate, era în regulă.

Şi poate că Marele Bill trebuia eliminat după ce treaba asta era dusă la bun sfârşit. Rumbelow suspină. Era greu să-ţi iei rămas-bun de la prietenii vechi, dar banii alinau durerea.

Înalt, elegant, extraordinar de calm, Lord Campion stătea de vorbă cu monsieur Vavasseur. Campion avea reputaţia că era nemilos şi că se afla în legătură directă cu Ministerul de Interne englez, organizând apărarea coastei şi făcând Dumnezeu ştia ce altceva pentru apărarea ţării lui – Rumbelow se admiră în oglindă în timp ce zâmbi dispreţuitor –, dar Ministerul de Interne nu putea fi interesat de un simplu escroc. Deci, care era *de fapt* jocul lui Campion?

Oricare ar fi fost, ducesa îi distrăsese atenţia. Campion ştia adevărul despre Lady Madeline. Avea s-o trădeze? Rumbelow nu credea asta. Nu până nu-şi va atinge scopul de a face sex cu ea.

Apoi – Rumbelow era sigur –, Campion se va bucura să se răzbune puţin. Cu certitudine, asta ar fi făcut Rumbelow.

Privirea lui se îndreptă spre silueta ei ispititoare. S-o

bage în pat ar fi fost plăcut, iar dacă zvonurile erau adevărate, avea şi experienţă. N-ar fi auzit scâncete de durere din partea ei – cu toate că uneori îi plăceau. În schimb, i-ar fi plăcut să ştie că face sex cu o ducesă. Era un gând care merita atenţie.

Capitolul 15

Când Madeline deschise brusc ochii, văzu că lumânarea arsese aproape până la capăt. Îşi aminti imediat ce trebuia să facă. Să fure diadema.

Ridicându-se fără zgomot, se uită la Thomasin. Fata dormea profund, epuizată de triumful de la bal, unde fusese admirată de domni, care se bătuseră pentru ea, şi invidiată de celelalte tinere.

Ducându-se la fereastră, Madeline dădu puţin la o parte draperiile grele. Întunericul de afară era aproape total, îndulcit doar de lumina slabă a stelelor. Zdrenţuiţi de vânt, norii goneau pe cer, iar jos, totul părea pustiu şi tăcut.

Madeline suspină satisfăcută. De la geam se vedea silueta casei văduvei, pătrăţoasă şi cu două niveluri, în spate şi spre dreapta faţă de Chalice Hall. Nu strălucea nicio lumină la ferestre. Casa aştepta jocul din noaptea următoare – şi pe ea, în noaptea aceea.

Scoase pistolul dintr-un colţ al cufărului şi îl încărca atentă cu pulbere şi cu un glonţ. Îl vârî în teaca specială, pe care şi-o făcuse din catifea neagră şi pe care şi-o prinsese la brâu. Nu plănuia să tragă cu el, dar, când cineva intenţiona să-şi fure propria comoară, o comoară fără îndoială păzită de vreun ticălos, atunci acel cineva trebuia să fie pregătit pentru orice eventualitate.

Dintr-o bucăţică de hârtie, făcu un cornet, îl umplu cu praf de puşcă şi îi îndoi marginile de sus. Unul dintre

soldaţii francezi pe care îi cunoscuse o învăţase cum să spargă o broască. Considerase mereu că s-ar putea să-i folosească într o zi. Bănuia că acea zi venise.

În cele din urmă, vârî în buzunar cremenea şi un muc de lumânare, îşi puse cea mai neagră bonetă a lui Eleanor, una cu bor larg, care îi ascundea faţa, şi se strecură afară din cameră.

În timp ce se furişa pe coridor, auzi ceasul bătând ora 3 şi se consideră norocoasă pentru că nu văzu niciun gentleman ducându-se în vârfurile picioarelor să comită un adulter.

Avu şi mai multă grijă când trecu prin faţa dormitorului lui Gabriel. Bărbatul păruse mereu să aibă un al şaselea simţ în privinţa intenţiilor ei, iar Madeline se îndoia că ar fi de acord cu acţiunile ei. Şi că i-ar fi păsat că nu-i dăduse de ales. Ar fi certat-o, i-ar fi cerut să se oprească şi probabil că ar fi insistat să-i plătească chiar atunci pentru sarcina pe care nu o îndeplinise.

Încetini pasul. Apoi, porni grăbită mai departe, fugind de ispită cu picioarele încălţate în pantofi de piele. Fusese revoltată de pretenţia lui de a-i plăti serviciul cu trupul ei. Încă mai era. Mai mult, uşoara bucurie pe care o simţise când el îi ceruse asta o făcuse să se simtă înjosită. O negase şi avea s-o nege până în ziua în care va muri. În adâncurile secrete ale sufletului ei, putea să recunoască faptul că-l dorea pe Gabriel, dar nu avea de gând să fie neajutorată. Experienţa amară o învăţase nefericirea vulnerabilităţii, iar timpul o învăţase să fie înţeleaptă.

Motiv pentru care, după ce va recupera diadema, nu va pierde timp preţios lăudându-i-se lui Gabriel cu izbânda ei. În schimb, măcar de data asta, va face cum ar fi sfătuit-o Eleanor dacă ar fi fost aici, şi va fugi cu prada ei. Cu puţin noroc, Madeline avea să plece până la răsăritul soarelui.

Ieşi din casa principală printr-o uşă laterală, în mod convenabil lăsată deschisă de vreunul dintre lachei, care se

dusese la o întâlnire. Poate că rochia bleumarin a lui Eleanor n-o încânta pe Lady Tabard, dar era admirabilă pentru a o ascunde pe Madeline În timp ce traversa un peisaj necunoscut, având grijă să rămână în umbra copacilor şi a spalierelor înalte.

Vântul mirosea a curat şi a proaspăt. O trase de fuste cu degete jucăuşe, se strecură în spatele ei şi o împinse către ţelul ei.

Crengile scoaseră un geamăt. Frunzele fluturară. Putea distinge formele întunecate pe fundalul întunericului mai slab. Un copac, un chioşc, casa văduvei înălţându-se în faţa ei.

Simţi o bucurie năvalnică. Dacă acest furt îi reuşea, putea recăpăta controlul asupra propriei vieţi.

Sentimentul de omnipotenţă dispăru când dădu colţul şi simţi miros de tutun. Încremeni, apoi privi în întuneric. Iată! Un trabuc străluci când unul dintre oamenii lui Rumbelow trase din el. Prevăzătoare, se retrase şi se gândi.

Domnul Rumbelow aşezase diadema în seiful din casa văduvei. Era normal să pună paznici, dar poate că toţi paznicii erau afară. Zâmbi mâhnită. Sau poate că nu.

Rămânând în umbrele cele mai adânci, se strecură pe lângă peretele lateral, oprindu-se la fiecare câţiva paşi pentru a asculta. Conform experienţei ei, oamenii percepeau probleme care nu existau şi refuzau să încerce, în vreme ce ea încerca şi rezolva problemele care apăreau. În general, dificultăţile puteau fi depăşite cu puţină îndrăzneală şi hotărâre, iar Madeline avea din plin aceste calităţi. Plus un pistol în buzunar.

Dar mai întâi trebuia să intre. Să spargă broasca sau un geam ar fi fost prea zgomotos, aşa că… găsi uşa laterală şi apăsă clanţa. Uşa se deschise cu uşurinţă şi fără să scârţâie câtuşi de puţin.

Se încruntă. Uşa de la Chalice Hall era deschisă. Uşa aceasta era deschisă. Era aproape ca şi cum cineva ieşise

de la Chalice Hall şi pătrunsese în casa văduvei. De ce? Din acelaşi motiv pentru care venise ea? Sau dintr-un alt motiv, mai întunecat? Ei bine, indiferent cine era, avea să aibă o surpriză, pentru că ducesa de Magnus era un adversar redutabil, iar diadema aceea era a *ei.*

Încet, intră pe vârfuri, aşteptându-se în orice clipă să fie înşfăcată. Nu era nimeni. După zgomotul paşilor ei uşori, îşi dădu seama că încăperea era mare şi înaltă, probabil o cameră de lucru, dar draperiile acopereau ferestrele… şi era întuneric.

Închizând uşa, Madeline se furişă înăuntru, sperând cu disperare să nu-şi lovească gleznele de mobilă. Fără să se grăbească, înaintă pe parchet, apoi pe covor şi, obişnuindu-şi ochii cu întunericul, zări pe unde să iasă de acolo. Înaintă în casa şi se întrebă dacă va trebui să folosească mucul de lumânare pentru a găsi seiful. Cu siguranţă, trebuia să fie în salonul de joc, dar unde era salonul de joc? În bibliotecă sau în salonul de primire, într-o încăpere spaţioasă şi luxoasă, unde oamenii puteau să mizeze pe sume uriaşe, având iluzia invulnerabilităţii.

Trecu în camera următoare, care era suficient de mare, dar lipsită de mobilier, aşa că o străbătu cu uşurinţă. În următoarea încăpere, îşi dădu seama că îşi atinsese ţinta. Mirosul de tutun se simţea în aer. Văzu cinci mese mici, scaune cu spătar drept şi fotolii mai mari. Căută seiful. Se lovi cu gleznele de un taburet.

— *Merde!* şopti ea, dar chiar şi şoapta i se păru prea zgomotoasă în tăcerea din casa văduvei.

În cele din urmă, mâinile ei atinseră cutia metalică mare şi rece – seiful. Era înalt până la coapsele ei şi era făcut din oţel greu, solid. Îşi trecu degetele peste partea din faţă urmărind conturul uşii până găsi mecanismul de închidere. Vârî mâna în buzunar şi scoase mucul de lumânare…

Undeva în spatele ei, o uşă se trânti. Scăpă

lumânarea, o căută repede pe duşumea, o găsi şi o vârî la loc în buzunar. Auzi voci bărbăteşti ridicate din pricină că se certau şi încercă să se liniştească punând mâna pe pistol. O lumină străluci pe sub uşă, apropiindu-se. Se ghemui în spatele mesei, îşi ţinu respiraţia şi speră ca nimeni să nu-i audă bubuitul inimii.

— Îţi zic că, toată ziua, oaspeţii tăi au dat târcoale, s-au uitat pe ferestre şi au încercat uşile, iar eu am văzut pe cineva intrând în casă.

Marele Bill. Madeline îi recunoscu vocea cu toate că tonul îi devenise din îngâmfat linguşitor.

— Uşa era încuiată. Totul e asigurat.

Vocea domnului Rumbelow se auzi dură şi rece. Sprâncenele lui Madeline se ridicară uşor. Uşa era încuiată? Ea nu o încuiase în urma ei. Ce se întâmplase?

— Îţi spun…

— Te cred. Se apropiară, iar din tonul lui reieşea clar că domnul Rumbelow era nemulţumit. Dar de ce nu ştii cine este? E treaba ta să supraveghezi seiful.

— L-am supravegheat! Oamenii mei sunt afară zi şi noapte, dar nu trebuie să fim văzuţi de oaspeţii tăi simandicoşi.

— Aşa că, în schimb, stai la taclale cu ei. Domnul Rumbelow nu-şi ascunse nerăbdarea. Ar pleca din casa mea şi ar lăsa baltă jocul dacă ar şti cine sunteţi, şi şi-ar cere şi avansul înapoi.

— Nişte laşi idioţi, murmură Marele Bill.

Bărbaţii intrară în cameră. Lumina lumânării domnului Rumbelow păru mult prea strălucitoare, aşa că Madeline îşi înclină capul.

— Nu mă interesează scuzele. Dacă te aştepţi la o parte din pradă, trebuie să te descurci mai bine. Ghiceşte. Cine a fost?

Pe întuneric, domnul Rumbelow părea mai puţin aristocratic, aducând mai degrabă cu… Marele Bill. Marele

Bill părea îmbufnat.

— Un bărbat.

Un bărbat? Era şi un bărbat aici? Ceea ce, având în vedere uşile deschise, părea să aibă sens, dar în acelaşi timp sporea primejdia. Domnul Rumbelow probabil că se strâmbase fiindcă Marele Bill se răsti:

— Atât am putut să văd. În caz că n-ai băgat de seamă, camarade, afară e mai întuneric decât în iad.

— Va trebui să căutăm prin casă. Pune-i pe oamenii de-afară să încercuiască locul. Eu o să verific la etaj şi jos. Pune pe cineva să păzească uşile, ca să-l prindă când fuge.

— Să-l împuşte? întrebă Marele Bill.

— Mai întâi, lasă-mă să vorbesc cu el. S-ar putea să fie doar unul dintre nobilii ăia idioţi şi să încerce să aranjeze totul.

Marele Bill râse răguşit.

— De parcă asta ar conta.

Domnul Rumbelow chicoti şi rosti pe un ton amabil:

— Da.

Apoi Madeline auzi o bufnitură şi un sunet de parcă cineva se sufoca, iar domnul Rumbelow mârâi:

— Sau s-ar putea să ne facă un mare necaz.

Madeline se uită peste marginea mesei. Domnul Rumbelow îl ţinea pe Marele Bill de gât, ţintuit de perete, cu braţul ca un drug peste gât. Lumina lumânării dădea chipului domnului Rumbelow o frumuseţe demonică… sau era expresia lui, intenţia lui?

— Să nu-i subestimezi niciodată pe ticăloşii ăştia. Unii dintre ei sunt deştepţi. Unii dintre ei sunt onorabili. Unii sunt ambele, dar majoritatea m-ar jefui şi s-ar lăuda cu asta de la o distanţă sigură.

Marele Bill horcăi. Domnul Rumbelow îi dădu drumul, iar acesta se prelinse pe lângă perete.

Domnul Rumbelow nu lăsase pistolul din mână. Îl aţinti spre nasul Marelui Bill.

— Să nu uiţi niciodată cine e şeful!

— Nu, icni Marele Bill. N-o să uit.

Deşi încă ţinea o puşcă sub braţ, arăta ca un derbedeu oarecare. Madeline avusese de-a face cu mulţi în timpul călătoriilor ei. Erau periculoşi, dar se putea descurca totuşi cu ei. Oamenii inteligenţi, oamenii răi, precum domnul Rumbelow, erau cu adevărat primejdioşi.

Cine era domnul Rumbelow? Ce plănuise? Aceste întrebări nu păruseră niciodată mai importante. În vreme ce ei se îndepărtau pe coridor, iar lumina lumânării domnului Rumbelow păli, ea se ridică încet. Trebuia să descopere ce se petrecea acolo. Dar mai întâi trebuia să iasă, iar dacă oamenii aceia păzeau uşile, asta avea să fie…

Cineva o înşfăca de braţ. Ea icni, dar, înainte ca sunetul să-i scape din gură, mâna unui bărbat i-o acoperi. Ea lovi puternic cu cotul, nimerindu-l pe individ în coaste.

El gemu. Apoi Gabriel şopti cu sălbăticie:

— Ce dracu’ cauţi aici?

Capitolul 16

În vreme ce Madeline îşi recăpăta răsuflarea, un gând îi trecu prin minte – aproape că îl prefera pe domnul Rumbelow cu pistolul lui. Îndepărtându-şi mâna lui Gabriel de pe gură, şopti:

— Am venit să… ăăă…

Apoi, îşi dădu seama că nu-i datora nicio explicaţie lui Gabriel.

— Ce cauţi aici?

Încă ţinând-o de braţ, o trase pe coridor şi o împinse în altă cameră, chiar mai întunecată decât sala de joc. Auzi scăpăratul slab al amnarului său, văzu scânteile, iar în cele din urmă, o lumânare se aprinse.

O făcuse mult mai uşor decât ea, dar nu avu decât o clipă pentru resentimente, fiindcă apoi văzu chipul lui furios. Şi chiar că *era* furios. Purta o cămaşă neagră, pantaloni negri şi cizme negre. Buzele îi erau o linie subţire şi dură, ochii îi erau îngustaţi şi aveau o strălucire cumplită.

Ea simţi o uşoară urmă de milă pentru domnul Rumbelow – dacă îşi imagina că putea câştiga în faţa lui Gabriel, avea să aibă o tristă surpriză.

— Ce cauţi aici? o întrebă Gabriel din nou.

Ea se gândi că ar trebui să înceteze să-l compătimească pe domnul Rumbelow şi să înceapă să-şi facă griji pentru sine. Îl mai văzuse o dată pe Gabriel arătând astfel, în timpul scenei ruşinoase pe care ea o crease la Almack iar rezultatele fuseseră dezastruoase. Pentru trupul ei, care învăţase atât de multe, atât de repede. Pentru mintea ei, care abia dacă mai avusese vreo clipă de pace după noaptea aceea,

Cochetă cu gândul de a minţi, dar nu o făcu. Ea era ducesa de Magnus. Deşi îşi încălcase cuvântul. Nu avea să mai adauge încă o minciună.

— Am venit să fur diadema. Iar tu ai impresia că este o idee bună să aprinzi o lumânare în timp ce domnul Rumbelow caută prin casă, iar oamenii lui se află afară?

— La naiba, femeie!

Gabriel luă lumânarea şi o folosi pentru a aprinde trei candelabre, fiecare cu câte patru lumânări. După întunericul de până atunci, atât de multă lumină o făcu pe Madeline să se simtă expusă şi agitată.

Ea şi Gabriel se aflau într-un dormitor mic, dar luxos – probabil, al văduvei, indiferent cine o fi fost ea. În contrast cu lipsa de bun-gust a restului proprietăţii, această încăpere era frumos decorată, cu mobilier de modă veche elegant şi delicat. Pereţii erau vopsiţi cu auriu, iar draperiile grele de culoarea smaraldului acopereau ferestrele. Câteva sticle din cristal se aflau pe suprafaţa lustruită a unui bufet,

iar patul cu baldachin era făcut şi aştepta să fie ocupat.

Gabriel dădu din cap de parcă ar fi fost foarte satisfăcut, apoi o înşfăca pe Madeline şi o răsuci, lipind-o cu spatele de unul dintre stâlpii patului. O cuprinse în braţe.

— Ce faci? Încercă să se desprindă. N-avem cum să scăpăm. O să fim prinşi. Ideea este să-i facem să creadă că ne-au prins făcând ceva ce doream să ascundem. Ceva cu care să ne poată şantaja.

Ea ştia foarte bine ce voia el să spună. Nu era genul de femeie care să pretindă că nu înţelesese. Ştia chiar că nu conta pe cine văzuseră oamenii domnului Rumbelow sau a cui era vina că ea şi Gabriel se aflau acolo. Ce conta era să scape fără a fi prinşi, fără a trebui să explice tuturor cine era ea şi de ce se prefăcuse că era altcineva – să scape fără a deveni una dintre victimele Marelui Bill. Cu mişcări repezi, îşi scoase boneta şi o aruncă spre un scaun.

— Foarte bine. Sărută-mă şi fă să pară real.

El se uită la ea şi zâmbi. Nu afişă acel rânjet şfichiuitor, care exprima amuzament şi batjocură, ci un surâs ce părea aproape drăgăstos, aproape admirativ.

— Aşa am să fac. Dar nu încă. Rumbelow nu s-a apropiat încă.

Ceea ce însemna că Gabriel nu avea s-o sărute până nu era necesar?

— Ai ajuns să te apropii de seif? murmură el.

— Tocmai atinsesem încuietoarea când am văzut lumina domnului Rumbelow. Era dispusă să răspundă la întrebările lui Gabriel, dar îi va cere să-i răspundă şi el. M-ai urmărit?

— Nu. Te-a văzut cineva?

— Nu, dar se pare că te-au văzut pe tine.

— Ce ghinion! Îşi înălţă capul ca şi cum ar fi ascultat. Se auzeau paşi deasupra, dar nimic altceva nu mişca. Coborându-şi din nou privirea spre ea, o întrebă: îţi aminteşti seara în care ne-am cunoscut? Mi-ai acordat două

dansuri unul după altul, iar îndrăzneala ta a stârnit o rumoare oribilă, dar, până la sfârşitul serii, toţi au ştiut că eram destinaţi să ne căsătorim.

De ce îi vorbea în felul acesta? Pe tonul acesta pătrunzător şi sexy, care o tulbura – iar ea nu voia să fie tulburată. Nu în condiţiile în care el îi putea simţi fiecare respiraţie şi fiecare tremur al trupului.

— În mod evident, s-au înşelat.

El o strângea delicat de talie, dar atât de ferm, încât ea ştia că nu s-ar putea desprinde. Şi unde să se ducă? Spinarea îi era lipită de stâlpul patului, uşa se afla la kilometri depărtare, Gabriel era capabil să se mişte cu o iuţeală fantastică, iar un bărbat înarmat umbla pe coridoare. Ştia că era neajutorată. Dar…

— Dacă nu ai de gând să mă săruţi acum, de ce trebuie să stăm atât de aproape unul de celălalt?

— Pentru că aşa vreau. Vocea lui Gabriel fusese la fel de caldă şi de liniştitoare ca un foc trosnind în şemineu într-o zi de iarnă – şi la fel de înşelătoare. Pentru că focul şi arde, nu doar dă căldură, iar în această stare de spirit, Gabriel avea o sălbăticie ameninţătoare pentru urmăritorii lor… şi pentru ea. Maddie, îţi aminteşti seara în care ne-am furişat în grădină la petrecerea lui Lady Crest?

— Te laşi copleşit de amintiri, Gabriel? îl tachină ea, însă îşi amintea bine. Credeam că dispreţuieşti amintirile legate de mine.

— Să le dispreţuiesc? Niciun bărbat în viaţă n-ar dispreţui amintiri legate de tine. Te-am simţit în braţele mele. Zâmbetul acela încă îi juca pe buze, trimiţându-i fiori neplăcuţi pe şira spinării. Erai tânără, erai aprigă şi frumoasă, atât de sigură pe tine, încât m-am aşteptat să descopăr că un alt bărbat te învăţase cum să iubeşti.

Ea se foi neliniştită.

— Nu!

Şi se blestemă că recunoscuse adevărul pe care nu-l

admisese niciodată.

— Ştiu.

Deci, nu conta.

— Mi-am dat seama când te-am sărutat. Ai fost atât de nerăbdătoare şi de ciudată.

Şi ea îşi amintea. Dorise să-i arate imediat că era a lui, dar nu ştia nici măcar lucrurile elementare. Îl sărutase cu buzele ţuguiate şi strânse, şi tremurase în pantofii din piele.

Acum ştia – el îi recunoscuse neîndemânarea.

— Ce proastă am fost!

— Nu. Doar foarte tânără. Tinereţea se vindecă întotdeauna cu timpul. Însă nimic nu vindecă prostia. Trăgându-i capul pe umărul lui, îi oferi un moment de pace. Când mă gândesc la ce a fost, îmi amintesc măreţul, arogantul sentiment de triumf că eu aveam să fiu primul.

Ea încercă să se îndepărteze de el, respingând consolarea. Respingându-l pe el.

— Ce măgar ai fost! Eşti.

— Da.

Recunoscuse asta fără pic de ruşine. Dar acest joc putea fi jucat şi în doi. Pe un ton batjocoritor, întrebă:

— Cine a fost prima ta femeie, Gabriel?

— Nu contează. Îi mângâie cu dosul degetelor obrazul, apoi le vârî în părul ei şi îi ridică faţa spre a lui. Tu ai fost ultima.

Inima ei zvâcni auzind această declaraţie. Apoi, el o sărută, iar ea nu avu vreme să se gândească la mândrie sau la demnitate. Gabriel puse stăpânire pe mintea ei luându-i în stăpânire buzele – înfometat, gustând-o nerăbdător, muşcând-o uşor, de parcă îi considera gura un ospăţ aşternut special pentru el.

Preţ de o clipă. Fiindcă ea nu răspunse, el se retrase. Poate că, de fapt, nu dorise cu adevărat s-o sărute. Poate că toate aceste aduceri aminte fuseseră modul lui de a se

convinge să facă ceva ce considera că era dezagreabil.

Ea râse uşurel. Nu, el o dorea încă. Dorea s-a ameţească, o dorea atât de mult, încât parcă era un lup uriaş care îşi curta perechea. Ochii lui străluceau, dar vocea îi fu blândă când întrebă:

— Îţi aminteşti când ne sărutam în biblioteca lui Lord Newcastle, iar tu m-ai împins pe biroul lui?

Da, îşi amintea, dar acum mâinile ei îl simţeau altfel, deşi totuşi la fel – ferm, puternic, cu o căldură care îi mocnea sub piele. Degetele ei alunecară pe umerii lui largi, căutând conturul muşchilor şi al osului… căutându-l pe bărbatul pe care îl cunoscuse atât de intim. Se afla acolo, dar era diferit – mai mare, mai dur, cu o cruzime pe care n-o simţise înainte. În clipa aceea – şi poate niciodată – cruzimea aceea nu era îndreptată împotriva ei. Dar uneori, cu o privire, cu o expresie batjocoritoare, acest bărbat o înspăimânta.

Cândva, ar fi spus că nimic n-o înspăimânta. Dar acum nu mai era atât de proastă. Bărbaţii înarmaţi, bărbaţii cu un trecut violent, bărbaţii deprinşi cu moartea şi suferinţa – domnul Rum below şi Marele Bill – o înspăimântau. Nu subestima pericolul situaţiei în care se afla. Doar Gabriel, bărbatul pe care îl părăsise, se afla între ea şi moarte.

Gabriel avea s-o salveze. Însă Gabriel avea motive să-şi dorească răzbunarea. Îi privi chipul luminat de strălucirea blândă a lumânării, dar era tot colţuros şi dur.

— Or să ne împuşte?

Braţele lui se încordară.

— Îmi doresc să te fi gândit la asta mai devreme şi să fi rămas în dormitorul tău.

— Aş fi făcut-o dacă mi-ai fi promis că o să câştigi diadema pentru mine fără să-mi ceri o răsplată atât de revoltătoare.

— E revoltător? Că ţi-am cerut să te culci cu mine în

schimbul diademei reginei? Mâinile lui coborâră încet pe spinarea ei. Nici vorbă. Cine munceşte merită o plată pe măsură.

— Tu nu munceşti. Tu…

Ezită preţ de un moment crucial.

— Vrei să spui că sunt un jucător. Aplecându-se pentru a-i vorbi la ureche, zise: Sau poate că sunt… un conte dintr-o familie străveche şi respectată. Sau poate că sunt… fostul tău logodnic. Cu fiecare cuvânt, vocea lui devenea tot mai profundă. Sau chiar… amantul tău.

Ea îl lovi în piept.

— S-a întâmplat doar o dată.

— Într-o singură noapte, o corectă el. M-am oferit să câştig diadema pentru tine dacă pleci de-aici, dar ai refuzat. Acum e prea târziu. Apoi, în timp ce mâinile lui rătăceau pe trupul ei, expresia de pe chipul lui deveni surprinsă. Dumnezeule, Maddie, ce-i asta?

Îi desprinse pistolul de la brâu.

— O armă.

— Ştiu asta, rosti el iritat. Ce faci cu ea?

— Am luat-o ca să mă apăr.

— Cu un pistol? Un glonţ? De aceşti oameni?

— Dacă aş fi luat zece pistoale, ar fi fost prea greu de cărat. Ce om absurd! În fond, tu ce ai pentru a te apăra?

— Un cuţit în cizmă şi unul în mânecă. Examină capitonajul care dădea tecii rezistenţă, modul în care interiorul era alcătuit pentru ca pistolul să stea în siguranţă şi modul în care exteriorul ascundea ce se afla înăuntru. Foarte elegant. Foarte practic.

Deşi nu-i plăcea să recunoască, aprecie admiraţia lui.

— Mulţumesc.

— Nimeni nu şi-ar da seama că ai un pistol.

— Oricum, nimeni nu se aşteaptă ca o lady să aibă aşa ceva.

Îi îngădui să-i ia pistolul şi teaca.

— De ce nu l-ai pus în săculeţ? Sau în manşon?

Le piti sub pat.

— M-am folosit de amândouă, dar uneori vreau să am mâinile libere, cum a fost în noaptea asta.

Domnul Rumbelow ajunsese chiar deasupra lor. Îşi ridicară privirile spre tavan, de parcă ar fi putut să-l vadă – sau el să-i zărească pe ei. Erau în primejdie. Ştiau asta, doar că nu ştiau cât de gravă era situaţia.

Gabriel o strânse din nou în braţe. Pulsul ei se acceleră – probabil că zgomotul paşilor domnului Rumbelow o speriase.

— Mereu ai cuţite la tine? îl întrebă pe Gabriel.

— Cel puţin unul.

Fascinată de această nouă latură a lui, îl întrebă:

— Şi înainte, la Londra?

— Întotdeauna. În caz că apare vreo primejdie.

— Ce fel de primejdie?

— Tâlhari. Iar acum… francezi. Tu ai mereu arma la tine?

— Dacă simt nevoia şi dacă e posibil s-o am fără să bage cineva de seamă.

— Ar fi bine s-o ai la tine cât mai mult posibil pentru tot restul petrecerii.

Ea vru să-l mai întrebe ceva, dar el puse un deget pe buzele ei.

— Trebuie să ne concentrăm asupra dilemei de-acum. Va fi cazul să-i convingem pe Rumbelow şi pe oamenii lui că suntem amanţi.

Inima ei bătu mai tare, apoi se opri.

— Nu pot face asta!

El zâmbi din nou, dar, de data aceasta, îi aruncă zâmbetul care îi devenise atât de familiar în aceste ultime două zile.

— Nici chiar dacă alternativa este moartea?

— Ai un fel de a vorbi…

Şi un fel de a o înspăimânta.

— O să-i păcălim. Aminteşte-ţi de scandalurile pe care era să le provocăm. Mă temeam că sărmana Eleanor se va epuiza încercând să ţină pasul cu noi.

— Dintr-un motiv întemeiat.

Madeline se foi, încercând să slăbească strânsoarea lui.

— Potoleşte-te! Cu o voce joasă, pătrunzătoare, o întrebă: Îţi aminteşti ce ţi-am spus când am plecat în acea dimineaţă?

Dacă îşi amintea? Detesta cuvântul „amintire”. Îşi amintea, ba chiar fu copleşită de un val de amintiri.

*

„Aplecându-se spre pat, o privise în ochi.

— Data viitoare, tu vei veni la mine.

În vreme ce lumina zilei se furişa în cameră, o senzaţie de înfrângere părea să o sufoce.

— Nu, nu voi veni.

Vocea lui joasă vibrase de intensitate.

— Vei veni pentru că nu ai de ales. Pentru că eu fac parte din trupul şi sufletul tău, iar tu ai nevoie de mine la fel de mult ca de aerul pe care îl respiri şi ca de vântul din părul tău.

O înspăimântase – nu fiindcă crezuse că-i va face rău, ci pentru că se gândise că avea dreptate.

— Nu!

— N-ai decât să crezi ce vrei. Dar vei veni la mine.”

*

Aşa că se ferise de tentaţie fugind pe bătrânul continent cu o laşitate – sau înţelepciune – fără seamăn.

El îşi înălţă capul şi ascultă, apoi se aplecă spre ea ca

un mascul încercând să-şi protejeze femela. Ca un iubit încercând să-şi protejeze perechea.

— Rumbelow este în capul scărilor. Gabriel avea o expresie extrem de ciudată pe chip – nu acel rânjet ca de rechin, nici surâsul afectuos, ci un zâmbet anticipativ care o făcu să-şi dorească să dea un pas îndărăt. În noaptea asta, te voi proteja. Dar în privinţa înţelegerii – trebuie să te decizi.

Ea nu se putea îndepărta. Era lipită de stâlpul patului.

— Poftim?

— Alege! Plăteşti în clipa asta preţul pe care ţi-l cer, iar mâine, voi câştiga diadema şi ţi-o voi da. Refuzi, iar diadema nu va mai fi niciodată a ta.

Capitolul 17

— Ţi-ai pierdut minţile? Madeline îşi puse mâinile pe umerii lui Gabriel şi îl împinse. Tata s-ar putea să sosească mâine.

— S-ar putea, recunoscu Gabriel cu uşurinţă. Şi va folosi diadema ca miză, iar moştenirea ta de familie va fi pierdută.

— Asta dacă nu-l conving să renunţe.

Lucru pe care avea să-l facă.

— Dacă reuşeşti.

În mod clar, Gabriel nu avea încredere în puterea ei de convingere.

— Şi după ce-l voi convinge să nu joace, nu voi mai avea nevoie de tine. Mi-ai propus un târg infam, Gabriel. Infam!

— Da.

Îşi trecu degetul mare în jurul sfârcului ei, cu o mişcare lentă, delicată. Dându-i mâna la o parte, ea rosti:

— Nu face asta!

Dar fiorul familiar i se prelinse pe şira spinării. Acea slăbiciune de nestăpânit îi înmuie genunchii. Acesta era Gabriel şi, ca întotdeauna, simplul fapt de a se afla în apropierea lui o făcea să-şi dorească mai mult decât era cuviincios. Făcea ca dorinţa ei să fie… insuportabilă.

El îi masă muşchiul încordat de deasupra claviculei.

— Asemenea unui jucător bun, trebuie să-ţi cumpăneşti şansele şi să decizi care va fi următoarea mişcare.

Pieptul ei se ridică şi coborî în timp ce se uita la el, îl studia… îşi cumpănea şansele. Avea tatăl ei să sosească la vreme? Poate. Probabil. Dar dacă nu venea… putea recupera diadema reginei printr-un simplu act.

— Infam, murmură ea din nou.

Îl auzea pe domnul Rumbelow coborând scările şi aproape speră că va apărea şi că o va salva… împuşcându-l pe Gabriel. Dar aceea n-ar fi fost o salvare. Nu era chiar atât de nebună, încât să creadă asta. Iar ei trebuiau să creeze scena înainte de apariţia lui Rumbelow.

— O să ne sărutăm? Dacă da, trebuie să începem.

Aparent în largul lui, Gabriel se lipi de ea.

— Mai întâi, trebuie să faci o alegere.

Omul era nebun!

— O să fim prinşi.

— Alege!

Ea îşi menţinu vocea coborâtă, dar indignarea vibra din toată fiinţa ei.

— S-ar putea să nu câştigi.

— Chiar şi cei mai buni jucători pot avea ghinion, admise el.

Dar nu şi Gabriel. El avea mai mult decât noroc. Ea îi cunoştea prea bine viclenia şi mintea ascuţită ca briciul. Încercă să fie rezonabilă. El o încolţise în mai multe privinţe.

De fapt, ce conta? Se mai culcase cu Gabriel. Deja îl văzuse gol, deja fusese al ei, iar ea fusese a lui. Nu era ca şi cum ar fi fost virgină. Doar… aproape virgină.

Îşi întoarse capul şi se uită la uşa parţial deschisă. O uşă care părea la kilometri şi ani distanţă de ea.

Dar să se culce cu… nu, să *păcătuiască trupeşte* cu Gabriel, pentru că asta era de fapt, după ce petrecuse patru ani lungi încercând să-l uite… Patru ani lungi în care îşi amintise felul în care o înşfăcase, o sărutase, îi ignorase protestele. În care îşi amintise felul în care se înfuriase pe el. Acea furie se transformase în pasiune. Acea pasiune devenise o nevoie sălbatică de a fi satisfăcută, iar el fusese încântat s-o satisfacă. Durerea penetrării lui fusese intensă, dar trecuse repede. Plăcerea pe care o silise s-o simtă o marcase, o bântuise, revenise iarăşi şi iarăşi.

Iar acum, el dorea ca ea să simtă din nou acea plăcere? Va avea nevoie de alţi patru ani pentru a uita această noapte?

— Alege!

Neînduplecat în exprimare şi atitudine, el îi cerea un răspuns. Avea de ales… dar nu prea. Fiindcă Gabriel avea dreptate. Singurul lucru pe care se putea baza în privinţa tatălui ei era că nu se putea baza pe el.

— Bine, se răsti ea.

— Bine ce?

Îl auzi pe Rumbelow deschizând prima uşă de pe coridor.

— Gabriel, vine!

Cu o regretabilă lipsă de îngrijorare, el insistă:

— Spune-mi cu ce eşti de acord.

De fapt, dorea să ştie dacă ea înţelesese toate implicaţiile deciziei luate. Şopti nemulţumită:

— O să mă culc cu tine, iar dacă tata nu soseşte, vei câştiga diadema pentru mine, prin orice mijloace.

— O să te culci cu mine atâta vreme cât îţi voi cere?

Vei veni de bunăvoie în patul meu, acum, înainte de a-ţi fi câştigat diadema, şi după aceea, cât timp voi dori să te am?

Ea îşi îndreptă trupul atât de repede, încât aproape că îl lovi în bărbie cu capul.

— Nu aşa ne-a fost înţelegerea.

— Nu este înţelegerea pe care ţi-am propus-o prima dată. Dar pe aceea nu ai acceptat-o.

Ei îi veni să bată din picior, dar ar fi fost un gest imatur… iar Rumbelow pornise spre uşa lor.

— Nu-i cinstit!

— Viaţa nu-i cinstită, iar cel care are atuurile pune condiţiile. Gabriel o lămuri cu amabilitate: Iar acela sunt eu.

— Ştiu cine are atuurile! Dar cum rămâne cu poziţia mea în societate? Cum rămâne cu domnul Knight? Dacă accept asta, nu m-aş putea mărita niciodată, de teamă că o să invoci condiţiile tale mizerabile. Arătă spre uşă şi îi aminti: Iar omul acela are un pistol.

— Îţi promit că voi fi discret, iar poziţia ta în societate nu va fi afectată. Îţi promit că, dacă nu rezolvi tu cu domnul Knight, o voi face eu. Şi îţi promit că, atunci când îţi vei face legămintele cununiei, înţelegerea noastră se va încheia.

Printre aceste promisiuni se ascundea o capcană, dar, deşi o căută, nu-şi dădu seama în ce consta. Îşi cumpănise şansele, decisese că acesta era cel mai bun lucru pe care îl putea face, aşa că de ce să obiecteze inutil pentru că el dorea mai mult decât se aşteptase ea? Existau modalităţi de a-l evita.

Desigur, ea mai fugise o dată, aşa că el va fi atent să nu fie păcălit. Se uită la el – oacheş, puternic, neîndurător şi atent. Avea o răfuială cu ea şi o dorea. O combinaţie fatală. Aşa că va trebui să se gândească la un alt plan pentru a scăpa de el..

— Bine, va fi cum doreşti.

El nu remarcă nota sarcastică din glasul ei.

— *Promiţi* că va fi cum doresc?

— Dacă te îndoieşti de cuvântul meu…

— Dintr-un motiv întemeiat.

— … atunci ce rost are să-mi smulgi o promisiune?

— Vreau să văd ce ai învăţat în patru ani de exil. Vreau să aflu cine eşti.

Asta sună a ameninţare mai mult decât orice altceva spusese până atunci.

— Ştii cine sunt.

— Ştiu cine ai fost – o femeie plină de pasiune şi foc, prea înspăimântată de faptul că mi te-ai dăruit. Tot aşa eşti şi acum, Madeline? Sau te-ai maturizat şi ai devenit femeia care poţi fi?

— Asta-i o prostie. „Este înfricoşător.” Aş putea zice acelaşi lucru despre tine.

— Ar fi adevărat. N-am câştigat acea avere din dragoste pentru tine. Am câştigat-o pentru a-mi salva mândria, ca să nu depind de tine. Ce cuplu de laşi suntem!

Ei nu-i plăcu asta. El părea să fi privit dincolo de evenimentele petrecute cu patru ani în urmă, găsind motivele din spatele lor.

Să-i poarte ranchiună era mai uşor. Furia pe care o cultivase o menţinuse puternică. Nu avea să facă o altă greşeală atâta vreme cât se concentra asupra păcatelor lui Gabriel, fără să încerce absolut niciodată să privească lucrurile din perspectiva lui. Dorea ca acea conversaţie să se încheie. În clipa aceea!

— Pentru numele lui Dumnezeu, Gabriel, Rumbelow aproape că a ajuns aici!

— Aşa este.

În cele din urmă, îi oferi lui Gabriel ce îşi dorea acesta.

— Îţi promit că voi face tot ce doreşti… în pat.

— „În pat” nu este formularea corectă. O privi cu pleoapele pe jumătate coborâte. Din punct de vedere sexual. Promiţi că vei face tot ce îţi cer… din punct de

vedere sexual?

Ea încuviinţă.

— Spune-o!

Ea îşi dădu seama ce făcea el – dorea s-o determine să rostească vorbe pe care o lady nici măcar n-ar fi trebuit să le cunoască.

Iar acesta era doar începutul. Dar ea avea să treacă prin acest chin cu demnitatea intactă. Nu se va trăda pe sine. Cu siguranţă, incertitudinile ei erau îngropate suficient de adânc pentru a nu fi descoperite.

— Promit că voi face tot ce-mi ceri… din punct de vedere sexual.

Rochia îi căzu de pe umeri. El o descheiase cu mult înainte ca ea să-i accepte condiţiile.

Înainte ca ea să apuce să facă şi altceva decât să icnească şi să apuce partea de sus a rochiei, el îi cuprinse talia cu un braţ, îi ridică fustele cu o mână şi o sărută cu patima unui îndrăgostit îndelung respins. Dincolo de bruscheţe, pasiunea lui era reală, iar când el îşi implântă limba în gura ei, ea se opuse copleşitoarei senzaţii de invadare. Apucându-l de păr, trase cu putere.

El mârâi şi îşi puse mâna pe coapsa ei, ridicându-i piciorul pe talia lui.

Ea auzi un chicotit triumfător din pragul uşii. Domnul Rumbelow râdea de ei! Umilită, încercă să-l împingă pe Gabriel.

Umerii lui încovoiaţi îi ascundeau faţa de privirea domnului Rumbelow. Când Gabriel îşi întoarse capul spre uşă, ea văzu că ochii lui ardeau.

— Ieşi de-aici!

Vocea îi fusese guturală, ameninţătoare – şi, aparent convins, domnul Rumbelow râse din nou. Apoi, Madeline îi auzi paşii retrăgându-se rapid.

Gabriel o sprijini din nou de stâlpul patului. Ea îşi apucă rochia care îi aluneca spre picioare.

Îndreptându-se spre uşă, el o trânti cu atâta putere, încât peretele se zgudui.

— Gabriel! rosti ea sufocată.

— Ei ştiu că suntem aici.

În timp ce se întoarse spre ea, pieptul i se ridica şi cobora cu repeziciune. Buzele îi erau uşor întredeschise, şi respira cu putere. Mâinile îi erau îndoite de o parte şi de alta a corpului. Îţi lăsa o impresie nedefinită de ameninţare şi excitare.

— Ticăloşii pot foarte bine să afle că nu dau doi bani pe ei, pe armele lor şi pe ameninţările lor.

Ea aproape că putu zări licărirea căldurii din jurul lui şi ar fi fost în stare să jure că era gata să atace pe cineva. Pe ei... sau pe ea.

Ei bine, nu pe ea. Nu dacă putea face ceva ca să-l împiedice. Pe o voce lipsită de orice emoţie, îl întrebă:

— Cum mă vrei?

Izbucnirea lui de agresivitate nechibzuită se stinse... dar nu şi excitarea. Încă respirând greu, îşi încrucişa braţele la piept şi îşi ridică bărbia.

— Adică... să-ţi spun cât de mult, cât de tare, cât de repede... de câte ori?

— Da.

Pentru a se putea înarma cu indiferenţă şi resemnare.

Cu un zâmbet leneş, care exprima o satisfacţie foarte masculină, el o privi începând cu picioarele până ajunse să se uite în ochii ei,

— Te vreau în toate felurile posibile.

Inima ei zvâcni. Cum făcuse asta? Cum de-şi transformase ostilitatea faţă de domnul Rumbelow într-o patimă care o făcea să se gândească la sărutările adânci, întunecate şi impetuoase, care duraseră o noapte întreagă şi care îi acoperiseră tot trupul? Ar fi trebuit să se întărească, să se pregătească să-şi facă datoria şi să se gândească la Anglia. În schimb, simţea că se umezeşte

între picioare şi îşi încleşta mâinile pe corsaj.

Întorcându-se la uşă, el răsuci cheia, trase un scaun pe care îl propti sub clanţă şi îşi îndesă batista în gaura cheii.

— Suntem captivi aici. Din câte îl cunosc eu pe Rumbelow, oamenii lui cu siguranţă patrulează înarmaţi pe coridor. Nu putem pleca.

Prinşi în cursă nu doar de către un bărbat şi de o promisiune. Prinşi în cursă din cauza ghinionului, a sorţii şi a unei gazde lipsite de moralitate şi cu un trecut criminal.

Gabriel se îndreptă spre ea cu un mers care nu putea fi descris altfel decât plin de senzualitate.

— Aşadar, adevărul despre cele întâmplate în noaptea asta nu-l vom cunoaşte decât noi doi. Eu nu-l voi dezvălui niciodată nimănui. Ochii lui, de un verde superb, străluceau însufleţiţi datorită anticipaţiei. Ai libertatea totală de a face, de a zice şi de a fi oricum vrei.

— Vreau să plec.

El chicoti, scoţând un sunet jos şi adânc, din piept.

— Nu, nu vrei.

Avea dreptate. N-ar fi putut pleca nici dacă uşa ar fi fost larg deschisă şi un covor roşu i s-ar fi întins în cale. Îşi simţea trupul greoi, îngreunat atât de tare de dorinţă, încât orice mişcare era dificilă. Îşi ridică mâna la cap, iar gestul fu lent, senzual, calculat parcă, dar necontrolat de simţuri sau de raţiune.

— De ce faci asta? Crezi că astfel o să te plac?

— Nu-mi pasă dacă mă placi sau nu. Fac asta pentru mine. Pentru satisfacţia mea. Zâmbetul lui fu ca o săgeată de amuzament întunecat. Tot ce trebuie să faci este să te întinzi acolo.

— Da, şopti ea nesigură.

— Dar o vei face? O lipi de stâlpul patului. Poţi? Să te întinzi acolo şi să mă laşi să fac ce vreau cu tine, apoi să te ridici şi să te duci să-ţi vezi de ale tale ca şi cum tot ce s-a

întâmplat nu înseamnă nimic pentru tine?

Ea trase adânc – şi tremurat – aer în piept. Îl ura atât de mult! Acesta era bărbatul pe care îl visase, de care îi fusese dor, pentru care plânsese. Acum, se afla acolo, silind-o să-i facă poftele, iar ea dorea să fie bucuroasă. Bucuroasă pentru că, mai târziu, se va putea minţi că îndurase atingerea lui pentru onoarea familiei sale.

Însă el o cunoştea prea bine. Ştia exact cum să-i submineze apărarea şi s-o facă să accepte adevărul. Cu un deget, trasă o linie pe gâtul ei, de sub bărbie, peste locul unde îi bătea pulsul, până la sfârcul unui sân.

— Eşti mai frumoasă decât îmi aminteam. Strălucirea de satin a pielii tale. Trupul tău magnific. Îşi trecu degetele printr-o şuviţă de păr. Felul atât de precaut în care mă priveşti. O să-mi facă plăcere să alung această precauţie. O să mă bucur de tine.

Capitolul 18

— Nu sunt un fel de mâncare servit spre delectarea ta. Cutezătoare cuvinte, dar care nu însemnau nimic.

— Ba da, şi mi te-ai oferit pe tavă, de bunăvoie.

Madeline nu dori să se uite la Gabriel, nu dori să-l bage în seamă în niciun fel, dar privirea i se împleti cumva cu a lui. El îi atingea mintea la fel de sigur cum îi atingea şi trupul, iar ea ştia foarte bine că o testa, aşteptând ca ea să-l refuze. Iar ea voia s-o facă – să se protejeze pe sine, pacea ei greu câştigată şi moralitatea.

Însă toate astea le spunea mintea ei. Trupul nu avea nici moralitate şi nici raţiune. Fără să-i pese de pacea sufletească din viitor sau de poziţia în societate, corpul ei îl dorea. Iar în clipa aceea nu-şi putea auzi decât trupul. Gabriel îşi retrase degetul.

— Eşti atât de tăcută. De obicei, ai multe de zis.

— Sunt o lady. Nu folosesc acel gen de limbaj nici măcar faţă de un ticălos care o merită din plin.

— L-ai folosit. Se duse lângă bufet, ridică sticlele una câte una şi le mirosi. Ai folosit un limbaj nedemn de o lady faţă de mine. Aşa că e puţin cam târziu pentru asta. N-ai decât să vorbeşti cum vrei, pot suporta.

Îşi turnă în palmă puţină băutură dintr-o sticlă, apoi dădu din cap de parcă era satisfăcut şi puse sticla verde pe noptiera de lângă pat. Dădu la o parte cuvertura de pe pat, lăsând să se vadă aşternutul curat, călcat şi bine prins sub saltea.

— Nici dacă aş fi încercat, n-aş fi găsit un loc mai bun pentru a te seduce. Dar, în această situaţie, nici măcar tu nu mă poţi acuza de premeditare. Vocea lui joasă deveni o şoaptă. Nici măcar eu nu mi-am imaginat că vei face nebunia de a încerca să furi diadema de la nişte hoţi profesionişti.

— Dacă n-aş fi făcut-o ai fi fost prins singur aici. Ce s-ar fi întâmplat atunci?

Pe un ton nepăsător, el spuse:

— M-ar fi ucis.

Ea îl ura – dar voia ca el să trăiască pentru a-l putea urî în continuare. Gândul că toată virilitatea lui strălucitoare putea să fie încremenită şi rece îi iscă un fior pe şira spinării.

El îi văzu groaza.

— Ar fi trebuit să pleci în după-amiaza asta, când ai avut ocazia. Aceşti oameni sunt nişte escroci, şantajişti şi hoţi care au ucis şi vor mai ucide pentru a merge până la capăt cu înşelătoriile. Acum, Rumbelow nu te va mai lăsa să pleci. Nu după ce te-a văzut cu mine. Acum, ştie – sau crede că ştie – că suntem îndrăgostiţi nebuneşte.

— Sau că ne dorim nebuneşte, spuse ea cu voce rece, limpede.

— În mod categoric, ne dorim.

Gabriel scoase din mânecă un pumnal cu lama îngustă şi strălucitoare, iar din cizmă, altul şi mai lung, pe care le puse cu grijă pe noptieră. Amândouă aveau o strălucire rea, iar din felul cum le mânuia se vedea că ştia ce are de făcut cu ele. Se aşeză pe scaun şi îşi scoase cizmele.

Ea nu ştia ce trebuia să facă. Să se dezbrace? Să se uite la el? Să contemple viaţa şi să se întrebe cum de ajunsese la asta?

Dumnezeule, nu, ultima parte nu. Ar fi prea cumplit şi ar duce la autocondamnare, lucru pe care întotdeauna preferase să-l evite. Dar ultima dată când se aflaseră singuri într-un dormitor, nu fusese aşa. Atunci, totul fusese o nebunie, iar ea nu trebuise să-şi facă griji în legătură cu ce să spună. Cuvintele i se revărsaseră din gură cu un debit şi cu un volum care încă o uimeau când îşi amin tea. El avea dreptate. Atunci vorbise ca un birjar cu el. Acum, avusese timp să se gândească, să-i fie ruşine, să se simtă stânjenită.

Nu că Gabriel ar fi părut stânjenit. Se dezbrăcă de cămaşa neagră cu o nonşalanţă care o făcu să se îmbujoreze. Totuşi, nu încetă să se uite la el.

Îi mai văzuse pieptul, cu ani în urmă, iar acum, remarcă schimbările. Acolo unde altădată fusese forţă suplă erau muşchi mai dezvoltaţi, muşchi mai puternic definiţi pe piept şi muşchi care îi umflau partea superioară a braţelor. Arăta de parcă lucrase la câmp sau construise adăposturi… poate că, în perioada în care organizase apărarea coastei, trebuise să facă muncă fizică grea şi, din câte îl cunoştea, ar fi făcut-o cu toată râvna.

Ultimele vestigii ale copilăriei dispăruseră, iar acum, el era… prea mult. Prea puternic, prea masculin, prea păros… Suprafaţa din partea de sus a pieptului acoperită cu păr castaniu se îngusta, devenind o linie care cobora spre

prohab. Acolo, privirea ei se opri, aşteptând cu un soi de anticipare nervoasă în timp ce el îşi des cheia pantalonii. Părea atât de în largul lui şi de lipsit de griji – era limpede că nu-l impresiona câtuşi de puţin că aveau să facă dragoste. Dădea impresia unui bărbat obişnuit cu pasiunea.

Apoi, îşi coborî pantalonii, iar ea văzu că nu era deloc aşa. Poate că se purta cu răceală, dar bărbăţia lui era stârnită şi rigidă. Deşi nu mai văzuse această parte a trupului bărbătesc de patru ani, şi nici atunci nu o examinase cu adevărat, dimensiunea indica probabil un mare interes faţă de ea… şi pentru amorul cu ea.

Coapsele îi erau la fel de musculoase ca braţele – iar acei muşchi o făcură să se gândească la faptul că o va călări fără milă, neobosit… O, Doamne, îl dorea atât de mult, încât degetele îi tremurau. Voia ca trecutul să fie uitat pentru a se putea duce la el… şi să-l guste, să-l muşte, să-i ceară ce i-ar cere o femeie care avea dreptul s-o facă. Soţia lui.

Dezbrăcându-se de ultimele veşminte, el se aşeză pe scaun şi îi făcu un semn.

— Dezbracă-te pentru mine. O privi iarăşi în ochi. N-ar trebui să fie prea greu. Am făcut eu ce era mai greu.

Era adevărat. Îi descheiase toţi nasturii, îi dezlegase toate şireturile. Nu mai trebuia decât să-şi lase braţele în jos, să slăbească strânsoarea, şi totul avea să cadă de pe ea.

— Dă-i drumul, îi ceru el. Făcu un gest larg, batjocoritor. Dacă nu cumva te-ai răzgândit.

Ea se gândi la mama ei, aşa cum era înfăţişată în portretul formal, îmbrăcată cu o magnifică rochie aurie şi purtând diadema reginei. Se gândi la propria fiică, fiica pe care spera s-o aibă într-o zi, şi la faptul că aceasta nu va avea nimic dacă Madeline nu făcea nimic acum.

Gabriel îşi dădu seama la ce se gândea ea şi o tachină:

— Sacrificiile făcute de cineva pentru familia sa sunt onorante.

— Eşti un măgar!

Zâmbetul dur, batjocoritor dispăru de pe chipul lui.

— În cel mai bun caz.

Şi ea putea să-l ţintuiască cu privirea şi să-l determine să-şi dea seama ce făcea şi cu cine. Cu cochetărie, îşi coborî mai întâi un braţ, apoi pe celălalt. Rochia alunecă, se opri puţin pe şolduri, apoi îi căzu la picioare, peste jupoane. Nu porta pantalonaşii la modă, care stârniseră senzaţie printre doamne, aşa că, în afară de ciorapi şi de jartierele de la genunchi, rămase goală.

Ea nu ştia de ce făcea el asta. Forţându-i mâna. Savurând momentul. Poate că dorea să se răzbune pentru că îl părăsise. Sau poate că avea un alt motiv, mai profund. Dar ea ştia că, în clipa aceea, el nu avea altceva în minte decât pe ea, iar asta era răzbunarea ei pentru că o făcuse să-l dorească.

Chipul lui era încremenit, puternic, hotărât. Buzele abia i se mişcară când vorbi, pe un ton gutural şi poruncitor.

— Părul!

Ea îşi ridică braţele într-un arc languros, dezvăluindu-i tot trupul ei. Încet, îşi scoase acele din păr. Le lăsă să cadă pe duşumea, indiferentă faţă de soarta lor, iar după ce ultima fu înlăturată, eliberă şuviţele lungi şi negre. Îi căzură pe umeri. Una îi alunecă pe piept şi îi cuprinse sânul asemenea mâinii unui iubit.

Gabriel se ridică de parcă n-ar mai fi putut să-i reziste. Privirea lui zăbovi pe coapsele ei, pe peticul de păr negru dintre coapse, apoi pe abdomenul delicat. Se uită extrem de apreciativ la sânii ei, îi admiră umerii, după care se uită din nou în ochii ei. Se apropie de ea.

Inima ei bătu ca o tobă în timp ce el se apropia, mare şi gol, şi tot ce visase vreodată. Luând-o de mână, el o

trase spre pat.

— Aşază-te.

Încă o privea adânc în ochi, fără ca vigilenţa lui să slăbească vreo clipă. Mâinile lui o apucară de umeri şi o apăsară pentru a se aşeza pe pat. Ea rămase pe marginea saltelei, privindu-l şi întrebându-se ce soi de nebunie o adusese acolo. Ea era goală… aproape. El era gol… complet. Lumânările străluceau, aşternutul era rece sub şezutul ei, şi avea o datorie de plătit. O datorie pe care nu şi-o îndeplinise încă.

El îi mângâie gâtul şi îi zâmbi de parcă o compătimea pentru necazul ei, deşi el însuşi era motivul acestuia.

— Stai pe burtă.

— Poftim?

— Vreau să te întinzi pe burtă.

Ea îl privi fix, cu o grimasă deloc atrăgătoare.

— Dar… am crezut că tu o să…

— E posibil chiar dacă stai pe burtă.

Mintea ei începu să freamete în vreme ce ea încerca să-şi dea seama cum s-ar fi putut potrivi părţile corpurilor. Luând sticla de pe noptieră, Gabriel îşi turnă în palmă un firicel de lichid limpede. Madeline îl privi cu un fel de fascinaţie îngrozită, neînţelegând nimic din ce făcea, din planurile lui şi din acea noapte. Unde era dreptatea în toate astea? El îşi flutură mâinile pe sub nasul ei.

— Îţi place?

Dulcele miros de gardenii. Parfumul liniştitor al rozmarinului.

— Foarte mult.

— Întinde-te, repetă el. Pe burtă.

Nu conta dacă se supunea sau nu… nu-i aşa? Avea să facă tot posibilul pentru a se distanţa de acel act, pentru a fi indiferentă. Dar se mişcă cu grijă, încercând să nu-şi expună o prea mare parte din trup în timp ce se întinse pe o parte, iar apoi, se răsuci pe burtă.

— Perfect! murmură el, vocea sunându-i ca o caldă adiere apreciativă.

Ea nu ştiu la ce să se aştepte, dar în orice caz nu la mâinile care se strânseră cu delicateţe în jurul umerilor ei şi la degetele care îi apăsară muşchii, făcându-i să se relaxeze... Parfumul de rozmarin şi gardenii prizonier în uleiul de pe mâinile lui... El îi masă gâtul. Ea făcu un efort să se ridice în coate.

— N-ar trebui să facem ce avem de făcut?

Desluşi amuzamentul din vocea lui când îi răspunse:

— Te grăbeşti atât de tare să fii posedată de mine, iubito? O împinse pe pat. De data asta, o s-o facem aşa cum vreau eu.

— Hm.

În regulă, dar ei n-o să-i placă.

Şi totuşi, îi plăcu. Degetele lui o masară cu blândeţe, apoi cu mai multă fermitate, alungând tensiunea din umerii ei. Se strădui să rămână rigidă, dar el nu se grăbi în vreme ce-i frecţionă un braţ, coborând spre o mână, masându-i apoi încheietura, palma, degetele. Când mâna îi deveni inertă într-a lui, el îi sărută vârful fiecărui deget, apoi îi puse cu blândeţe braţul pe pat şi trecu la celălalt.

Madeline nu ştia ce să creadă... sau dacă creierul ei mai era capabil să gândească. Fiecare respiraţie îi era profundă, relaxată, înmiresmată de ierburi şi flori. El îi tratâ cu mare grijă fiecare os delicat şi muşchi. Găsi nodul de tensiune sub craniul ei, iar ea gemu când mâinile lui se mişcară miraculos, făcând-o să uite totul în afară de acel moment şi de plăcere. Se aplecă atât de mult spre ea, încât buzele lui îi mângâiară urechea.

— Îţi place?

— Mmm.

Încercă să-şi ridice pleoapele, să fie atentă, dar mâinile lui continuară să se mişte pe trupul ei. În jos pe şira spinării, căutând fiecare vertebră, găsind fiecare muşchi,

alungând toată încordarea. Când îşi trecu piciorul peste ea, ar fi trebuit să se simtă indignată, dar el îi crease o asemenea stare de relaxare încât nu putu decât să suspine.

În timp ce coborau pe trupul ei, mâinile lui alunecară peste puful de pe pielea ei. Genunchiul lui se strecură între picioarele ei, despărţindu-le în vreme ce degetele lui îi cuprinseră talia, iar degetele mari îi masau muşchii de la baza şirei spinării.

Ridicându-şi capul de pe perne, ea trase adânc aer în piept… şi încremeni când degetul lui mare i se strecură între fese. Uleiul uşură alunecarea, dar nimic nu putu diminua şocul de a fi atinsă atât de intim, atât de calculat. Acea relaxare fantastică deveni o luptă pentru a rămâne calmă. Pentru a nu se revolta.

— Frumos, murmură el.

Cuprinse în mâini amândouă fesele, apoi le lipi una de alta. O dată. De două ori. Într-un ritm lent, iarăşi şi iarăşi. Ea nu înţelese de ce sau cum, dar senzaţia o făcu să vrea să-şi împingă şoldurile în faţă, să se frece de ceva… de el. Buzele i se întredeschiseră – se auzi gâfâind în timp ce începu să se excite tot mai mult.

Cu o mână, el menţinu ritmul. Cu cealaltă, găsi intrarea în corpul ei şi îi mângâie conturul cu un deget. Ochii ei se lărgiră, şi, cu un ţipăt incoerent, se ridică pe pat.

El o întinse din nou. Mângâie din nou conturul micii deschizături, tachinând terminaţiile nervoase, stârnind dorinţă în fiecare părticică a trupului ei. Deşi ea crezuse că nu va mai simţi niciodată dorinţă. Exact în clipa în care, tremurând, se pregătea să atingă punctul culminant… mâinile lui se îndepărtară şi începură să-i maseze muşchii coapselor.

Ea abia mai putea respira şi nu se putu mişca deloc. Frustrarea fu atât de acută, încât aproape că o simţi ca pe o durere fizică. Totuşi, ce-ar fi putut spune? Mândria nu i-ar fi permis să admită că el aproape o adusese pe culmea

extazului. Probabil că el ştia asta… Sigur că ştia. Dar, dacă ea i-ar cere eliberarea, ar fi o victorie pentru el.

Niciodată. Niciodată.

Între timp, mâinile lui îi masară muşchii coapselor. Îi dădură jos ciorapii şi îi masară gambele. În ciuda a ceea ce îi făcuse, ea se relaxă. Prosteşte, pentru că încăperea strălucea de lumină, iar într-un colţ al minţii îşi dădu seama că el putea vedea între picioarele ei. Trebuia să fie mai pudică. Trebuia să fie… dar el îi apucase piciorul şi îl masa între palme. La început, o gâdilă, dar, încet, el făcu să-i dispară din oase oboseala pricinuită de plimbarea lungă, iar până să termine şi cu al doilea picior, pudoarea îi deveni total indiferentă.

Atât de indiferentă, încât, atunci când o întoarse pe spate, ea se rostogoli fără să se gândească deloc la priveliştea pe care o oferea.

El rosti din nou:

— Frumoasă.

Ea se îmbujoră desluşind căldura din vocea lui… şi a atingerii lui. El îi masă muşchii picioarelor cu aceeaşi atenţie deosebită pentru detalii. Dar, deşi trupul i se relaxase, ea simţi şi o altă senzaţie în vreme ce mâinile lui urcau pe corpul ei. Anticipare.

O mai atinsese între picioare. Avea s-o facă din nou? Desigur, n-ar trebui să-şi dorească asta. Ar trebui să protesteze cu vehemenţă dacă el mai încerca să-i ofere acea plăcere, iar apoi să se retragă. Dar nu putea. Ar fi însemnat să se trădeze pe sine.

Văzu pe sub pleoape cum el îşi umplu din nou palma cu ulei. Nicicând, nu i se mai păruse atât de frumos – lumina strălucindu-i în părul castaniu-închis, iar privirea concentrată în timp ce încălzea uleiul în palme. Se aşeză cu câte un genunchi de fiecare parte a trupului ei, cu muşchii parcă sculptaţi, îmbăiaţi de lumina aurie a lumânărilor.

Când se uită la el, nu văzu ameninţare sau primejdie.

Văzu doar promisiunea plăcerii. Ce prostie – era ca şi cum se uita la un lup, dar nu vedea colţii strălucitori sau ghearele ascuţite, ci doar un superb vânător măreţ, pe care îşi imagina că îl putea îmblânzi. Dăduse de necaz.

El îşi ridică privirea. Ea închise imediat ochii, prefăcându-se că nu se uitase.

Punându-şi mâinile pe şoldurile ei, el întinse uleiul pe abdomen, pe talie. Ea se cutremură de uşurare amestecată cu o dezamăgire afurisită.

Apoi palma lui alunecă spre locul pe care ea voia ca el să-l atingă. Şi inima ei începu să bată mai repede. Degetele lui trecură prin petecul triunghiular de păr creţ. Nerăbdarea făcu să-i vibreze toţi nervii. El deschise cu delicateţe pliurile şi, cu două degete, mângâie marginile.

Ea îşi încleştă mâinile de aşternut şi încercă să nu implore. Să nu-l implore să... Să se mişte mai repede. S-o atingă mai intim.

S-o lase în pace.

Dumnezeule mare, asta nu! Încercă să alunge gândul din minte, temându-se că el l-ar putea simţi cumva şi i-ar da ascultare. Dar el nu-l simţi şi nu-i dădu ascultare. În schimb, făcu ce făcuse înainte, mângâind conturul intrării în trupul ei de parcă se pregătea s-o pătrundă.

Adânc în trupul ei, în pântecul ei, simţi o acumulare, o tensiune, ca şi cum corpul ei se pregătea să cedeze. Totuşi, voia mai mult, voia ceva diferit. Se luptă cu sine dorindu-şi să nu-i arate unde s-o atingă exact... dar el o atinse acolo unde trebuia.

Ea scoase un geamăt, un sunet pătrunzător, tânguitor, care divulgă atât de multe. Şoldurile ei se ridicară şi căzură. Voia... Dumnezeule, cât de mult voia!

Iar el îi dădu ce-şi dorea... aproape tot. O mângâie cu mişcări lungi, lente, dezmierdându-i pielea, dar fără să-i atingă locul cel mai sensibil. Nu încă.

Ea se răsuci în aşternut, încercând să se

îndepărteze... încercând să se apropie. Dar el se lăsă pe una din coapsele ei şi îi controlă mişcările cu greutatea lui. Cu mâna lui.

Toate resentimentele ei dădură în clocot, iar ea îi apucă mădularul care se ridica din smocul de păr castaniu care îi acoperea vintrele.

— Blestemat să fii! Lasă-mă să...

— Nu. Lasă-mă tu pe mine. Apucându-i mâinile, i le ridică lângă cap şi se aplecă spre ea. Nasul îi ajunse la doar câţiva centimetri de al ei. Ochii lui se uitau direct în ai ei.

— Asta-i pentru mine, îţi aminteşti? Facem ce vreau eu. Faci asta doar pentru a mă răsplăti pentru că o să-ţi recuperez diadema.

Ceaţa plăcerii se risipi. Pielea o furnică şi simţi că i se taie respiraţia. Auzise vorbele lui şi ştia ce voise el să spună. Îl ura. Îl ura! Ura ochii aceia verzi, acum cenuşii şi atenţi. Ura felul în care se folosea de trupul lui întins peste al ei pentru a o intimida. Ura forţa care o împiedica să se mişte când ea ar fi dorit să se ridice şi să plece, preferând să aibă de-a face cu bandiţi şi cu arme decât cu acest bărbat.

El o sedusese. Nici când fuseseră logodiţi nu mai făcuse asta. Pasiunea lor fusese frenetică... şi reciprocă. Acum, Gabriel urmărea s-o facă să recunoască faptul că îl dorea. Şi chiar îl dorea. Cu disperare.

Însă avea mândria ei. Nu avea să i se dăruiască unui jucător. Cunoştea durerea care ar fi urmat. Cu ochii aţintiţi într-ai lui, declară cu emfază:

— Fac asta pentru a recăpăta diadema.

Capitolul 19

Gabriel porunci:

— Atunci, stai locului şi lasă-mă să fac ce vreau.

Madeline trase aer în piept, încercând să-şi umple plămânii cu suficient aer pentru a putea accepta. Nu putu. Aşa că încuviinţă brusc. La fel făcu şi el şi îşi ridică mâinile de pe trupul ei.

Ea îşi spuse că nu va mai închide ochii. Că nu se va mai relaxa. Nu va contribui la propria seducere… din nou.

Un zâmbet vag arcui buzele lui în timp ce o privi întinsă sub el ca o jertfă păgână, Nu era drept şi nu era corect, dar trupul ei se încordă când îi privi sânii cu admiraţie făţişă. Întinse mâna spre unul, palma lui mângâindu-i sfârcul.

Ea îi remarcă mâinile pătrăţoase şi solide, cu degete lungi, aspre, cu unghii plate, curate şi tăiate scurt. Îi remarcă braţele şi pieptul, muşchii prelungi şi proeminenţi, sculptaţi de lumină, îşi dorea să fie furioasă pe el. Dorea atât de mult ca el s-o atingă. De ce îi era atât de greu să fie furioasă?

El clătină din cap. Luă sticla şi îşi turnă din nou ulei în palmă. Ridicându-şi mâna, lăsă un firicel subţire să se prelingă în cealaltă palmă. Repetă mişcarea iarăşi şi iarăşi, iar în cele din urmă, ea îşi dădu seama că el îi stârnea anticiparea.

Încet, chinuitor, vărsă uleiul în centrul trupului ei şi între sâni. Căldura lui încălzise uleiul. În vreme ce acesta se vărsa în ambele direcţii, ea aşteptă ca el să-l oprească. În schimb, el privea, acel zâmbet enigmatic făcând-o să se simtă ca şi cum provocase un adversar de care ar fi trebuit să se ferească. Dar ea nu-l provocase. Cel puţin, nu recent. Însă Gabriel nu uita niciodată, iar aceasta era răzbunarea lui. Răzbunare trebuia să fie.

În Cele din urmă, exact când uleiul părea că va ajunge pe aşternut, el îşi puse palmele pe coapsele ei şi îl culese… iar mâinile lui alunecară spre sânii ei, adunând fiecare picătură, întinzându-i-l pe trup, silind-o să simtă plăcere.

De fapt, el nu făcea nimic, doar o atingea uşor, ferm, apăsându-şi mâinile pe muşchii de pe coaste, dezmierdându-i pielea de pe abdomen, mângâind-o… mângâind-o sub sâni.

Ea îşi strânse coapsele, încercând să potolească zvâcnetul dintre ele, dar nu-i fu de ajutor. Se gândi că era chiar mai rău, dar poate că ceea ce îi punea răbdarea la încercare era pur şi simplu mângâierea degetelor lui înmuiate de ulei pe sfârcul ei.

Sânii i se umflau în mâna lui, spunându-i adevărul pe care ea ar fi preferat să-l ţină ascuns.

Dar o femeie întinsă dezbrăcată pe un pat nu prea îşi putea ascunde reacţiile trupului. Doar atitudinea ei dispreţuitoare conta – sau cel puţin asta îşi zise Madeline.

Apucându-i sfârcul între degetul mare şi arătător, Gabriel îl răsuci uşurel, stârnindu-i în trup un fior care o făcu să vrea ca el să-şi fi petrecut mai mult timp între picioarele ei, atingând-o acolo.

Dar nu. Ea insistase să facă o scenă, iar el insistase s-o înfrunte – şi să câştige disputa. Dacă şi-ar fi ţinut gura, poate că el deja ar fi zăcut satisfăcut. Sau poate că ea ar fi zdrobită sub el. În orice caz, în clipa aceea oricare variantă părea mai bună decât…

— Dumnezeule mare!

Ridicându-şi un braţ, şi-l puse sub capul răsucit şi privi spre un colţ al camerei. N-o ajută cu nimic. Faptul că nu-l vedea nu diminuă efectul degetelor care îi mângâiau sfârcurile, şi nici al greutăţii lui pe trupul ei, nici gândul că, în curând, avea să fie în ea.

Atingerea lui se modifică, deveni fermă, cu mişcări prelungi.

— Ai un trup minunat şi este trupul pe care îl iubesc, însă e doar un trup. Mintea ta este cea care mă fascinează, iubito. Gândurile tale, sentimentele… sufletul.

Ea nu dorea să-l fascineze… în niciun fel. Dar

categoric nu cu sufletul.

Mâinile lui urcară pe pieptul ei, spre gât, apoi o apucă de bărbie. Îi întoarse capul astfel încât ea fiu nevoită să-l privească din nou.

Fără să-şi ia privirea din ochii ei, el se aplecă şi mai mult, frecându-şi pieptul de al ei, pielea lui alunecând pe ulei. Părul de pe pieptul lui creă o minunată senzaţie de fricţiune, care îi întări sfârcurile. Scânci când el începu să descrie o mişcare circulară. Lipindu-şi pântecul de al ei, repetă mişcarea. Dar asta... era mai bine. Mai intim. Mai aproape de locul unde îl dorea ea.

Mădularul lui era atât de tare, încât ea se crispă la gândul disconfortului pe care avea să-l îndure şi abia aşteptă să fie pătrunsă. El era fierbinte ca o sobă în care duduia focul, iar focul i se transmise şi ei. Îşi dorea să-şi înfăşoare piciorul pe al lui, să se frece de el până avea parte de satisfacţia pe care el i-o refuza. Dar nu o făcu. Avea mândria ei. Se agăţă de ea. Cu gura aproape de urechea ei, el întrebă:

— Eşti gata să plăteşti preţul?

Ea detestă întrebarea, modul în care el reducea acest act pasional la un simplu târg. Dar el nu aşteptă răspunsul. În schimb, îşi găsi poziţia potrivită. Ea îi simţi între picioare mădularul fierbinte.

Se uită la el. Iar el se uită la ea.

O pătrunse încet, uleiul uşurând înaintarea. Dar nu suficient. Cu patru ani în urmă, ea fusese virgină. Cu fiecare centimetru cu care intra în ea, devenea tot mai conştientă de lipsa ei de experienţă şi de abstinenţa de care avusese parte. Tremură când penetrarea aproape că deveni durere, deloc o plăcere. Senzaţia era puternică, intimă. Simţi nevoia să plângă, dar el o observa cu o intensitate provocatoare şi înspăimântătoare. Îşi ridică privirea spre el şi văzu pe chipul lui rezonanţă, plăcere, posesie. Mâinile ei se încleştară pe braţele lui ca şi cum să se ţină de el ar fi

ajut-o cu ceva – în condiţiile în care el era cauza disconfortului.

Tăcerea dintre ei fu profundă, un moment în care duşmănia lor dispăru, iar pe lume nu mai existară decât Gabriel şi Madeline. În cele din urmă, o umplu complet, iar posedarea deveni o uniune. Ea îşi trase piciorul pe cearşaf şi îşi ridică genunchiul încercând să-şi găsească uşurarea. Îşi ridică şoldurile, iar el intră şi mai mult, deşi ea crezuse că nu mai avea unde.

Cu un zâmbet strălucitor, el se retrase câţiva centimetri. Apoi, intră din nou. Carnea o strângea şi o ardea, însă doar puţin, iar ea nu băga cu adevărat de seamă. Remarcă însă felul cum o făcu el să se simtă când se uită la ea, când o cuprinse în braţe. De parcă o iubea. Mişcările lor se coordonară, un dans pe o muzică pe care numai ei o puteau auzi. Ea îşi ridică şoldurile pentru a răspunde fiecărei împingeri a lui. Îşi petrecu un picior pe după şoldurile lui. Celălalt rămase pe cearşaf.

Era… bine. Era bine cu el. Masajul pe care i-l făcuse o înmuiase, atingerea lui devenindu-i din nou familiară. O tachinase cu pasiune ilicită, până când ea nu se mai putuse gândi la nimic altceva. Acum, se mişcau împreună, gâfâiau împreună, uniţi pe cât de strâns puteau fi un bărbat şi o femeie.

Ea simţea nevoia să geamă şi să scâncească. Dar nu. Un îndepărtat colţişor raţional din mintea ei îi spuse să n-o facă. Dacă ar auzi-o, ar şti că şi-a pierdut controlul. Ar fi un triumf pe care ea nu suporta să i-l ofere.

Ca şi cum şi-ar fi dat seama că ea încă îi mai rezista, el vârî mâna între trupurile lor, O trase într-o poziţie mai bună şi o deschise astfel încât, cu fiecare penetrare, să se frece intim de ea.

La prima împungere, un geamăt izbucni din ea. Pierduse bătălia. Cu siguranţă, ultima bătălie.

— Aşa! rosti el cu o voce magnific de caldă şi plină de

senzualitate. Spune-mi, iubita mea. Spune-mi că îţi place.

Îmbujorarea i se ridică dinspre piept spre faţă. Adânc în ea izbucni pasiunea, devenind mai puternică decât dorinţa. Un fior sălbatic îi străbătu trupul.

Se mişcă mai rapid, întâlnindu-l cu mai multă nerăbdare. Unghiile i se înfipseră în pielea lui. Se concentră asupra modului în care penetrările lui deveniră mai dese, mai puternice, zguduindu-i trupul şi silind-o să se îndrepte către eliberare… aproape… aproape că putu…

În mod inexplicabil, el încetini ritmul. Ea încercă să-l îndemne să continue. El se opri. Se opri! Uluită peste măsură, ea scoase un geamăt.

— Nu! Nu te opri acum!

El rămase încăpăţânat de nemişcat.

— Nu trebuie să faci asta.

— Ce?

Ea abia îl putea vedea, abia îl putea auzi. Dorinţa împlinirii o înlănţuise – o împlinire care era aproape, dar de neatins. Măcar dacă el s-ar mişca… Făcu o mişcare circulară din şolduri.

El repetă:

— Nu trebuie să faci asta. Chipul lui se apropie de al ei. Ochii lui priviră într-ai ei. Vocea îi era adâncă şi serioasă. O să câştig diadema pentru tine indiferent ce decizi. Dacă vrei să mă opresc, o voi face.

În starea de excitare în care era, ea avu nevoie de câteva clipe pentru a pricepe ce spusese el. Cum o manipulase.

Avea să se oprească? Acum? Avea să câştige diadema pentru ea indiferent dacă ea îi dăruia trupul sau nu?

Asta nu avea legătură cu diadema. Nu mai avea. Avea legătură cu ea. Cu ce dorea ea. Cu ce avea ea nevoie.

— Ticălosule! rosti ea cu vocea vibrând de furie.

Lui nu-i păsa cum îl făcea, căci nu dorea decât să câştige.

— Spune-mi ce să fac. Să mă opresc… sau să continui?

Cum de putea să întrebe? Oare el nu era la fel de implicat ca şi ea? Chiar atunci, în timp ce ea îl privea, o picătură de sudoare i se formă pe tâmplă şi i se prelinse pe faţă spre maxilar.

O, ba da, era implicat. O dorea – dar o dorea în condiţiile lui. O dorea nu ca pe o achiziţie, nu ca pe o afacere, ci având convingerea că ea îl dorea la fel de mult cum o dorea şi el.

Dacă ea nu avea să-şi recunoască pasiunea care o mistuia, el avea să se retragă. Nu se îndoia absolut deloc că el avea forţa să-şi respingă propria dorinţă – şi că avea s-o chinuiască şi altă dată. Gabriel nu-şi va recunoaşte niciodată înfrângerea.

— Maddie?

Se ridică încet de pe ea.

Senzaţia de plinătate dispăru, iar ea o dori înapoi. În clipa aceea! Capitulă total, fără condiţii. Apucându-l de şolduri îl trase spre ea.

— Te vreau. Te rog, Gabriel, te vreau.

Când îi ridică bărbia, de data asta fu puţin dur. Puţin grăbit. Dar ce văzu probabil că îl satisfăcu deoarece scoase un chicotit odios şi se împinse în ea până la capăt.

Ea se cutremură din cauza forţei, a posesiei, dar nu-i păsa. Îşi ridică şoldurile, îl cuprinse cu picioarele şi şopti:

— Te rog. Te rog!

— Gata, Maddie. Vino cu mine!

Vocea lui profundă pătrunse în mintea ei. Bărbăţia lui pătrunse în trupul ei. Se mişcă cu o precizie fantastică, rapidă, ţintuind-o pe pat, străpungând-o cu trupul lui.

Căutarea pasiunii deveni o cursă. Se mişcau împreună, într-un ritm accelerat, antrenant. Inima ei bubuia în timp ce îi răspundea la fiecare mişcare. Ori de câte ori o atingea în cel mai adânc loc, controlul ei era pe cale să se

frângă. Gemu iarăşi şi iarăşi, fără să-i mai pese de altceva decât de satisfacţie.

Dar când eliberarea sosi, o reduse la tăcere. O febră intensă, bubuitoare îi cuprinse toate simţurile, apoi i le anulă. Vreme de o clipă lungă, fantastică, nu există nici trecut, nici viitor, ci doar trupul ei cuprins de spasmele plăcerii absolute. Doar trupul ei ţinut captiv şi satisfăcut de Gabriel.

Când se linişti, îl văzu acolo, încă mişcându-se pe ea… studiind-o cu un fel de triumf cumplit.

Apoi, îşi dădu capul pe spate, muşchii gâtului i se încordară, iar când ajunse şi el la orgasm, şoldurile lui o izbiră de saltea.

Frenezia lui o târî după el, simţind din nou extazul. Valuri de plăcere îi cuprinseră, iar în cele din urmă, treptat, rămaseră nemişcaţi pe pat. O zdrobi sub el în vreme ce se relaxă. Se uitară unul la altul, în ochii lor citindu-se dorinţă, pasiune consumată, furie clocotitoare, vechi trădări… şi, asemenea unei lumânări care se stinge, ea adormi.

Capitolul 20

Pieptul lui Gabriel se umflă în timp ce el o privea pe Madeline întinsă sub el. Încă erau împreunaţi. Ea încă îl adăpostea în trupul ei. Şi dormea.

Oare cum putea să facă asta? Să plece pe nesimţite ori de câte ori se apropia de ea. Dar, de data aceasta, nu ajunsese prea departe şi, dacă era să fie cinstit – după cum spera că era în clipa aceea –, trebuia să recunoască faptul că ea nu prea dormise, iar el o epuizase.

Se străduise din greu s-o epuizeze. S-o doboare. S-o facă să capituleze. Fiindcă fusese o capitulare.

Din păcate, acum ştia că o capitulare completă a lui

Maddie echivala cu începutul războiului. Pentru siguranţa ei, dorise ca ea să plece de-acolo, dar ea insistase să rămână. Iar în noaptea aceea – ce ghinion să fie prins cu ea. Rumbelow s-ar fi putut decide foarte uşor să-i omoare pe amândoi. În schimb, râsese imaginându-şi cum avea să-i facă de râs dezvăluind adevărul despre nenorocoşii lui oaspeţi.

Aşa încât Gabriel transformase ghinionul în noroc. Profitase de avantajul apropierii lor silite pentru a-i dovedi că trupul ei încă era al lui. Acesta fusese motivul pentru care o masase, liniştind-o cu atingerea lui, aducând-o în preajma orgasmului iarăşi şi iarăşi. Acesta fusese motivul pentru care strânsese din dinţi şi se oferise să-i dea diadema fără a o posedă pe deplin – şi fusese pregătit să renunţe la trupul ei dacă ea ar fi acceptat. Madeline trebuia să-şi dea seama că el era singurul bărbat pentru ea.

Când se retrase din trupul ei şi mădularul îi alunecă dintre pliurile delicate, ea gemu în somn.

Şi el simţi nevoia să geamă. Ea avea raiul între picioare, un rai pe care el îl făcuse al lui. Oare ea avea să-şi amintească de revendicarea lui a doua zi?

Nu. Fireşte că nu. Fugind pe Bătrânul Continent, iubita lui demonstrase cât de des şi fără milă trebuia să i se aducă aminte că era a lui. Iar în noaptea aceea… Dumnezeule, când o văzuse furişându-se pe peluză spre casa văduvei, se înfuriase pe ea… şi pe sine. Nu-i trecuse nicio clipă prin minte că ea va încerca să scape de el furând diadema.

Dar ar fi trebuit să se gândească. Ar fi trebuit să-şi dea seama că nu se va supune, docilă, şantajului său. Madeline nu se supunea niciodată docilă – afurisită să fie!

Ridicându-se de pe pat, o înveli bine şi se duse la uşă. Încă era încuiată, scaunul era proptit sub clanţă, iar batista, îndesată în broască.

Trăgându-şi pantalonii, analiză situaţia în care se găseau. Aveau să rămână aici până când Rumbelow se

decidea să-i lase să plece. Gabriel spera ca asta să se întâmple înainte ca restul oaspeţilor să înceapă să mişune, însă, fiind vorba de Rumbelow, sincronizarea trebuia să se potrivească cu planurile lui. A doua zi urma să înceapă Jocul Secolului.

Rumbelow făcuse tot posibilul pentru a se asigura că oaspeţii lui erau relaxaţi, veseli, nebănuitori. Le arătase jucătorilor sala de joc, seiful şi caseta de lemn în care se afla coroana. Scosese cheia din buzunar, o răsucise în broasca frumos sculptatei cutii şi le arătase coroana cuibărită înăuntru. Gabriel luase în mâini diadema reginei şi simţise greutatea aurului şi a pietrelor preţioase. Erau capabile să distragă atenţia unui bărbat de la lucruri esenţiale. De la chestiuni de viaţă şi de moarte.

Rumbelow îi invitase pe jucători să examineze mesele pentru a se convinge că erau făcute pentru jocuri corecte. După câteva proteste însoţite de râsete, toată lumea o făcuse, dar nimeni cu mai mult interes decât Gabriel. Totul părea în regulă, iar Rumbelow îi asigurase că li se va cere să verifice din nou înainte de fiecare mână.

A doua zi la prânz, toată lumea avea să pună avansul în seif. Aveau să joace pentru a câştiga diadema. Iar după o masă cu familiile, jocul urma să înceapă la ora 9 seara.

Deci, ce plănuia Rumbelow de data aceasta? Gabriel examină dormitorul văduvei cu mai multă atenţie decât prima dată, când o făcuse în grabă. Rumbelow îşi dăduse osteneala pentru a face această încăpere să fie atrăgătoare. Cu siguranţă, fusese mai mult decât dorinţa de a le oferi jucătorilor un loc unde să se odihnească dacă devenea necesar. Oare ce putea fi?

Poate că ascunsese ceva în mobilier. Ceva care să-l ajute să câştige jocul. Gabriel examină toate piesele, una câte una. Patul, şifonierul, biroul, noptiera… toate erau mobile frumoase, fără însemne neobişnuite sau sertare ascunse. Sub pat nu se afla nimic, cu excepţia pistolului lui

Madeline aflat în teaca lui de catifea neagră, făcută de mână, iar el zâmbi când îl puse alături de cuţitele lui, pe noptieră.

Privi din nou camera şi încercă să gândească precum un escroc. Ridică covoarele şi le privi dosul şi duşumeaua de sub ele.

Nimic. Îi dădu ocol. Pereţii păreau proaspăt zugrăviţi, cu un efect marmorat care îţi lua ochii. Rumbelow angajase un expert, şi asta pentru o încăpere care nu era a lui, dintr-o casă care nu era clădirea principală. Numai o lady şi poate domnul Darnel ar fi apreciat această măiestrie, dar nicio doamnă nu urma să vadă aceşti pereţi. Doar dacă nu cumva şi Rumbelow plănuia să seducă pe cineva. Poate că şi el plănuia să câştige o soţie în maniera în care o făcuse domnul Knight…

Gabriel clătină din cap. Nu. Rumbelow se mândrea cu originalitatea lui, Iar Gabriel spera că sentimentul tot mai intens de invulnerabilitate al lui Rumbelow va contribui la prăbuşirea lui.

Gabriel dădu din nou roată încăperii, uitându-se la pereţi, încercând să vadă… Iată! Se apropie de peretele care despărţea încăperea de cea alăturată. Sau… care ar fi trebuit să o separe de cea alăturată, Acolo, efectul marmorat avea o răsucire uniformă, care nu se mai regăsea nicăieri în cameră, iar biroul fusese aşezat în faţa acelui loc. Luă un sfeşnic şi îl apropie de perete. Zări o vagă umflătură lungă şi îngustă. Pe deasupra fusese lipit tapet, iar efectul marmorat fusese creat pe el, dar – Gabriel îşi apăsă mâna pe acea linie – dedesubt se afla o uşă. O uşă care dădea… unde?

Cât de veche era casa? Circa 200 de ani? În perioada lui Cromwell se amenajaseră multe camere secrete, aşa că poate nu era decât o ascunzătoare. Sau… poate că dădea spre un pasaj secret. Un pasaj secret care ducea departe de casă. La grajduri. Ori pe coastă. O cale de evadare.

Nu era de mirare că Rumbelow închiriase acea monstruozitate de casă. Era perfectă pentru planul lui, care era să… La naiba, Rumbelow nu avea să facă o escrocherie şi să rămână în societate. Nu de data aceasta. Avea să aleagă o cale uşoară pentru el. Urma să fure. Să fure toate avansurile lor, să plece prin pasajul secret, să se îmbarce pe o corabie şi să fugă cu 100 000 de lire sterline garantate.

Îndrăzneala planului îi tăie respiraţia lui Gabriel. Desigur! Gabriel presupusese că dorea să rămână în Anglia, să organizeze şi alte jocuri asemenea acestuia, savurându-şi triumful până când nu avea să mai fie bine primit. Dar lui Rumbelow nu-i păsa dacă pleca sau nu din Anglia. Cu 100 000 de lire sterline, putea să fugă oriunde în lume şi să trăiască precum un rege ani întregi. Chiar pentru totdeauna, dacă era atent.

Atunci, de ce nu o făcuse deja? De ce nu luase banii cu forţa şi nu dispăruse? Pentru că voia să jubileze, să întărească legenda că el era Stăpânul!

Satisfăcut de această explicaţie în privinţa lui Rumbelow şi a motivelor sale, Gabriel se apropie de pat şi se uită la Madeline. Nu putea face nimic pentru ca ei doi să scape de-acolo. Avea mâinile legate.

Aşa că… îşi dădu jos pantalonii şi se vârî în pat, lângă ea. Înainte de a se termina toate astea între ei, avea s-o facă să se îndrăgostească atât de profund de el, încât va trebui să-l accepte – indiferent de provocarea la care o supusese. Indiferent cât de mult detesta ce făcuse el,

Indiferent de orice.

*

Chiar înainte de ivirea zorilor, Gabriel o trezi pe Madeline şoptindu-i la ureche;

— Încă o dată.

Ea era cuibărită lângă trupul lui gol, cu spatele lipit de pieptul lui. El era cald şii puternic, şi, în starea ei de somnolenţă lipsită de control strict „irezistibil. Bărbăţia lui îi apăsa şezutul, iar ea îşi duse mâna la spate şi îi mângâie mădularul. El o apucă de mână.

— Nu aşa. Faţă în faţă.

Rostogolind-o pe spate, se aplecă spre ea.

Văzându-l la lumina lumânării, cu părul ciufulit şi cu pleoapele coborâte pe jumătate de somn şi de pasiune, simţi că-i lasă gura apă. Chiar înainte de a o săruta, el spuse:

— Vreau să ştii cui te dăruieşti. Vreau să-mi vezi faţa.

*

Legându-i lui Madeline panglicile bonetei sub bărbie, Gabriel zise:

— Au venit zorii. O să ne furişăm înapoi în casa principală, şi nimeni nu va şti niciodată ce s-a întâmplat.

Iritată, îl măsură cu privirea – era complet îmbrăcat şi încrezător.

— Cu excepţia domnului Rumbelow.

— Nici cel mai mare efort de imaginaţie nu l-ar putea ajuta să-şi închipuie ce s-a întâmplat cu adevărat. Gabriel îşi trecu degetul mare peste buza de jos a lui Madeline. Nu te încrunta, Maddie. N-o să spun niciodată ce mi-ai dăruit noaptea trecută.

— Domnul Rumbelow va şti.

Luându-şi teaca de catifea neagră, legă panglicile lungi şi o făcu să arate ca un săculeţ.

— Rumbelow nu va fi o problemă. Nu e nimeni pe coridor. Putem pleca.

— Dar tu vei şti.

Iar Madeline se simţea groaznic ştiind asta.

— Voi şti. Ca întotdeauna, Gabriel se apropie prea

mult şi o privi drept în ochi, ţinând-o captivă când ea nu-şi dorea decât să fie cât mai departe de el. Nu sunt un împătimit incapabil să renunţe la joc. O fac doar pentru o cauză în care cred şi întotdeauna joc pentru a câştiga.

Ea se simţea nefericită şi slăbită de epuizare. Dormise prea puţin şi se întâmplaseră prea multe.

— Ce încerci să spui?

— Decide tu. Scoase din buzunarul hainei o mănuşă de damă. Recunoşti asta?

Şocată, o recunoscu. Mototolită, îngălbenită de trecerea vremii, un simbol al unor momente deosebite.

— Este mănuşa ta. Tu mi-ai dat-o. Ai zis că, până când îmi vei putea oferi mâna ta, să păstrez mănuşa ca dovadă a iubirii tale. Cântări mănuşa în palmă. De atunci, am păstrat-o.

Ea scânci de durere, în surdină. Gabriel îi amintea de o trădare de care ar fi preferat să uite. De un jurământ pe care şi-l încălcase.

— În noaptea în care ţi-am luat virginitatea, ţi-am spus că nu voi mai veni din nou la tine, că tu trebuia să vii la mine.

Ce tot vorbea? Ce voia să zică?

— Noaptea asta… noaptea asta a fost o ocazie fericită. Nu contează dacă în favoarea sau împotriva noastră. Dar, din acest moment, te voi aştepta să vii la mine.

— Pentru a-mi plăti datoria?

— Nu te preface că nu ştii ce am spus noaptea asta. Nu există nicio datorie. Apăsându-i bărbia cu degetul, rosti: Vreau să vii la mine. Pentru că aşa vrei. Pentru că aşa simţi nevoia. Pentru că mă iubeşti. Îi mângâie delicat obrazul, apoi se îndepărtă. Vino la mine!

Capitolul 21

În după-amiaza următoare, cu tava în mână, MacAllister se opri şi o studie pe Madeline.

— Îmi dau seama de ce nu sunteţi o jucătoare.

Ea se opri din mers.

— Nu ştiu ce vrei să spui.

Incapabilă să stea locului, începu din nou să se plimbe. Dintr-o parte în cealaltă a salonului, făcând potecă în covor, cu mintea trecându-i de la ce se petrecea chiar atunci în sala de joc din casa văduvei... şi ce se petrecuse noaptea trecută în dormitorul de-acolo.

— Nu aveţi ceea ce noi numim o faţă de jucător, rosti MacAllister.

Murmurând pentru sine, disperată şi nesigură... Privind tava din mâna lui, îşi dădu seama că farfuriile erau murdare şi că tacâmurile din argint fuseseră folosite. Se uită pe fereastră către casa văduvei, care se vedea clar.

— Ai fost acolo, nu-i aşa? Ce face, câştigă?

— Nu ştiu. Nu a vorbit cu mine.

Se apropie cu paşi mari de MacAllister. El se dădu repede îndărăt, ca un rac, dar era mai scund şi mai bătrân, aşa că ea îl încolţi cu uşurinţă la perete.

— Ştii cum se joacă pichet. Situaţia părea promiţătoare?

El o privi pieziş.

— Da, părea.

Ducându-şi mâna la inimă, răsuflă uşurată.

— Slavă Domnului!

Fireşte că Gabriel avea să câştige. Ce spusese el? „Joc doar pentru o cauză în care cred şi întotdeauna joc pentru a câştiga.” Totuşi, nu se referise la jocul de cărţi. Ci la ea. „Vino la mine.”

MacAllister adăugă iritat:

— Totuşi, nu pricep de ce îşi iroseşte norocul pe

dumneavoastră şi pe diadema dumneavoastră, deşi va avea nevoie de el pentru jocul adevărat.

Ea se gândi că MacAllister probabil ştia totul despre planul lui Gabriel de a-l discredita pe domnul Rumbelow. Prin viclenie sau forţă, avea să-i smulgă aceste informaţii. Cu voce joasă, îl întrebă:

— Ce se va întâmpla dacă pierde la jocul adevărat?

Privirea lui se îndreptă spre un colţ al camerei.

— Nu ştiu.

Convinsă că minţea, se apropie de el atât de mult, încât MacAllister începu să transpire.

— Ba da, ştii. De ce a venit Gabriel aici? Nu înţeleg ce motiv a avut.

Se părea că atinsese un punct sensibil, pentru că MacAllister îşi îndreptă trupul, iar teama faţă de ea dispăru. Punând tava pe o măsuţă, se încruntă la ea.

— Nu ştiţi? Nu, sigur că nu ştiţi. Nu pricepeţi nimic. Niciodată n-aţi priceput.

Ea ştia că el nu o plăcea, dar MacAllister nu îi dăduse niciodată de înţeles atât de clar adevărul.

— Spune-mi!

— Ce să vă spun? Cum se va răzbuna? Nu, Excelenţă, nici vorbă. Niciodată, n-aş avea încredere că o femeie îşi va ţine gura.

Madeline izbucni:

— Se va răzbuna? Pentru ce se va răzbuna?

Mângâindu-şi bărbia nebărbierită, MacAllister o studie.

— Mda, poate că ar trebui să vă zic asta. Nu planurile lui, dar meritaţi să ştiţi ce i-aţi făcut familiei lui Gabriel.

— Ce i-am făcut?

— Nu iubirea pentru dumneavoastră l-a făcut să se ducă să câştige o avere?

— Nu ştiu, aşa a fost?

MacAllister îi ignoră replica tăioasă.

— Nu dumneavoastră l-aţi abandonat, lăsându-l să se

frământe şi să jelească, în loc să vadă că fratele lui avea nevoie de îndrumare?

Ea dori să obiecteze şi la asta, dar, după ce se gândi o clipă, îşi ţinu gura. MacAllister era zgârcit cu informaţiile, aşa că era mai bine să-l lase să vorbească.

— Nu dumneavoastră eraţi plecată când pe Jerry l-a cuprins disperarea şi s-a înrolat în marină, fiind ucis din cauza asta?

Vorbele lui îi atraseră atenţia.

— L-a cuprins disperarea? Pe *Jerry?*

El fusese complet lipsit de griji, exact opusul energicului său frate.

— Da, l-a cuprins disperarea, rosti MacAllister cu înverşunare.

— Din ce cauză a ajuns Jerry să fie cuprins de disperare?

MacAllister abia păru s-o audă, atât de enervat era.

— De atunci, domnul se învinovăţeşte şi caută vinovatul, dar nu ştiu cine e de vină.

Îi aruncă o privire încruntată. Ea simţi nevoia să-l înşface pe MacAllister de pieptul cămăşii şi să-l zgâlţâie până îi spunea adevărul.

— Ce-a făcut Jerry?

MacAllister ridică un deget chiar sub nasul ei.

— Dumneavoastră sunteţi de vină, Excelenţa Voastră cea măreaţă, şi ar trebui să vă fie ruşine!

Apucându-i degetul, i-l aplecă spre spate. Când MacAllister începu să ţopăie de durere, repetă:

— *Ce-a făcut Jerry?*

Când fu sigură că MacAllister devenise atent la ea, îi dădu drumul, dar rămase suficient de aproape pentru ca el să o perceapă ca pe o ameninţare. Spre surpriza ei, probabil că MacAllister chiar se simţi ameninţat, fiindcă încetă s-o critice.

— Sărmanul băiat! Ştiţi că Jerry îl venera pe domnul.

— Da, ştiu.

Jerry o venerase şi pe ea, iar acum, după ce aflase de sfârşitul lui prematur, Madeline se simţea la fel de vinovată ca şi Gabriel – şi era limpede că MacAllister considera că ea avea toate motivele.

— Jerry a vrut să fie ca fratele lui, iar când domnul a câştigat o avere, a văzut că a câştigat şi respect odată cu ea. MacAllister îi studie expresia şi rosti cu brutalitate: Da, în ciuda dumneavoastră şi a faptului că l-aţi părăsit, şi a scenei la fel de groaznice pe care aţi făcut-o, a câştigat respectul tuturor gentlemenilor, cu calmul şi cu inteligenţa lui.

Cu trupul rigid din pricina indignării, ea spuse:

— N-am fost groaznică!

— N-aţi fost? Aţi fi putut să rupeţi logodna printr-un bilet. Aţi fi putut să-i ziceţi în particular. Nu era nevoie să ţipaţi ca o vânzătoare de peşte în faţa întregii înalte societăţi. Dacă există puţină dreptate în jalnicul trup de femeie pe care-l aveţi, veţi recunoaşte asta.

Ea trase aer în piept, pregătindu-se să se apere, dar renunţă.

Nu avea să recunoască faţă de MacAllister… dar era adevărat.

Amintirea acelei scene o bântuise nu doar din cauza situaţiei neplăcute, nu doar din cauza rezultatului, ci din cauza ruşinii ei. Făcuse tot posibilul să-l distrugă pe Gabriel. Nu avea nicio scuză pentru asta – cu excepţia propriului temperament violent. Ştia însă că nu trebuia să-şi lase temperamentul să se manifeste. Ştia că niciodată nu ieşea nimic bun din asta.

Mişcându-se nervoasă de pe un picior pe celălalt, îşi aminti de noaptea aceea… şi de noaptea trecută, şi de toate nopţile chinuitoare, însingurate dintre ele. „Vino la mine!”. MacAllister o judecă privind-o ameninţător:

— Da, şi nici nu puteţi pretinde că aţi avut motive

întemeiate. Să vă purtaţi astfel cu un om… cu un bărbat pe care aţi spus că îl iubiţi!

Îl iubise. Oare îl mai iubea încă?

— Bine. Bine! Cu un gest tăios al mâinii, rosti: Continuă povestea lui Jerry.

Mica ei ieşire tensionată probabil că îl satisfăcuse pe MacAllister, fiindcă, după ce îi aruncă o privire cercetătoare, continuă:

— Şi Jerry s-a dus să câştige o avere, la fel ca fratele lui. Să obţină respectul tuturor, poate chiar să-l facă pe domnul să mai uite de faptul că v-a pierdut. Domnul n-a ştiut de planurile fratelui său. Era prea ocupat cu apărarea coastei.

— Cu siguranţă, nu a fost o sarcină chiar atât de extenuantă.

— Nu chiar atât de extenuantă… MacAllister pufni indignat.

— A muncit zi şi noapte, a pus santinele, iar când a terminat cu asta – îşi coborî vocea ca şi cum cineva i-ar fi putut auzi, deşi ceilalţi oaspeţi jucau şarade în bibliotecă –, a transportat cu iahtul său bărbaţi şi femei peste Canal, şi într-o direcţie, şi în cealaltă, dacă înţelegeţi ce vreau să zic.

— Vrei să zici că i-a ajutat pe emigranţi să scape şi că a dus spioni în Franţa?

Asta explica muşchii pe care îi avea Gabriel – trebuise să manevreze pânzele şi să tragă ancora cu ocazia acestor călătorii. O astfel de muncă putea spori în mod impresionant forţa unui bărbat.

— Şşşt! MacAllister privi în jur. N-ar fi trebuit să vă spun asta. La naiba, sunteţi o femeie dificilă!

— Mulţumesc. Mă străduiesc.

Se uită urât la ea.

— Vă e la fel de uşor precum vă e să respiraţi.

Ea cunoştea astfel de oameni. Oameni care nu puteau fi mulţumiţi niciodată. Dar nu se gândise niciodată că şi ea

era astfel. Făcuse eforturi pentru a fi genul de ducesă uşor abordabilă de către membrii de jos ai societăţii şi iubită de servitori. Îşi îngustă ochii şi se uită la MacAllister.

— Eşti un misogin.

— Nu-s! Se bătu cu pumnul în piept. Sunt prezbiterian.

— Nu. Vreau să spun... un misogin este un bărbat care le dispreţuieşte pe femei.

— A! Meditä la asta, gura lui ridată mişcându-se în tăcere. Păi, mie îmi plac femeile. Întinse pe spate şi cu gura închisă.

— Scuză-mă! Îmi dau seama de greşeala făcută. Sarcasmul fusese prezent în fiecare cuvânt. Acum, să revenim la Jerry... şi la Gabriel.

MacAllister reluă povestea.

— Gabriel a făcut toată treaba pe coastă şi şi-a făcut griji în legătură cu dumneavoastră, că eraţi în străinătate într-o perioadă atât de primejdioasă.

Ea îşi încrucişă braţele la piept.

— Continuă!

— Aşa că un ticălos mizerabil şi-a înfipt ghearele în Jerry. A jucat cu el. L-a momit ca pe un peşte în cârlig. I-a luat totul.

Madeline simţi o senzaţie de greaţă.

— Averea mamei lui?

— Pe care domnul s-a chinuit s-o păstreze intactă pentru el. Sărmanul băiat n-a mai putut să dea ochii cu fratele lui. A intrat în echipajul lui Nelson. După bătălia de la Trafalgar, l-au înmormântat în mare. Dumnezeu să-i odihnească sufletul!

Acel tânăr vesel, zâmbitor, murise fără să-l mai vadă pe Gabriel. Acoperindu-şi gura cu palma, încercă fără succes să-şi stăpânească lacrimile,

Cu pumnii în şolduri, MacAllister se ridică pe vârfuri pentru a o privi direct în ochi.

— Da, chiar că ar trebui să plângeţi. I-au zis domnului că Jerry a murit ca un erou, Dar domnul tot mai are coşmaruri.

Ea îşi şterse obrajii umezi.

— Ticălosul a fost domnul Rumbelow.

— Aţi ghicit! Ce inteligent din partea dumneavoastră. MacAllister îi studie durerea cu o satisfacţie morbidă, apoi îi dădu o batistă albă şi mare. Aşa că acum ştiţi. Plecaţi de-aici. Îi distrageţi domnului atenţia de la ce are de făcut. Îi datorează fratelui său să se răzbune pe Rumbelow pentru ce i-a făcut. S-ar putea ca Jerry să se odihnească în pace şi fără asta, dar domnul nu va avea linişte până nu-l va face pe Rumbelow să plătească.

— Ştiu. Înţeleg.

„Vino la mine!”

— Tatăl dumneavoastră n-o să vină aici. Iar atâta vreme cât sunteţi aici, domnul îşi va face griji în legătură cu siguranţa dumneavoastră, în loc să se străduiască să descopere ce mârşăvie a pus la cale Rumbelow. O să vă aduc diadema în dormitor, de îndată de mi-o va da. Apoi, duceţi-vă acasă cât de repede puteţi. MacAllister luă tava şi se uită la vasele murdare. Apoi o puse la loc şi o privi pe Madeline în ochi. Pentru prima dată, îi vorbi cu o sinceritate înfiorătoare: Rumbelow este un nenorocit, Excelenţă, iar ce se întâmplă aici este o înşelătorie mişelească.

— L-aş putea ajuta pe Gabriel.

Nu avea de gând să plece şi să-l lase să înfrunte singur primejdia.

— Nu!

— Ştiu că nu mă placi, dar sunt inteligentă, puternică şi trag bine cu arma.

— Nu-i vorba de asta. Sau nu atât de mult. Am o presimţire urâtă în privinţa asta. MacAllister îi atinse uşor braţul. Cineva o să moară.

*

Până să se sfârşească partida de cărţi, toate doamnele de la Chalice Hall ajunseseră să privească spre casa văduvei, abia aşteptând să vadă care dintre bărbaţi îşi îndeplinise promisiunea de a câştiga diadema. Stăteau pe terasă, la ferestre, ba chiar şi în grădină. Lady Tabard nu-i spuse nimic lui Madeline, care continua să umble de colo-colo prin salon. Privea casa de parcă ar fi putut să vadă prin pereţi, ca şi cum concentrarea ei l-ar fi putut ajuta pe Gabriel să câştige.

În cele din urmă, la ora 4 după-amiază uşa casei se deschise, iar Madeline se uită la bărbaţii care ieşiră cu hainele pe braţ şi eşarfele strâmbe. Gabriel ieşi ultimul, alături de domnul Rumbelow, şi părea la fel de calm ca atunci când intrase.

Ţinea în mână o casetă de lemn lustruit. Nu cutia simplă în care se aflase mereu diadema, ci o casetă sculptată, cu un elegant model argintiu şi o încuietoare de argint.

Doamnele din jurul casei scoaseră un geamăt. Madeline se apropie împleticindu-se de un scaun şi se prăbuşi pe el.

Aplecându-şi capul, rosti o rugăciune de mulţumire. Diadema reginei era în siguranţă. Mama ei ar fi fost mulţumită. Iar Gabriel…

„Vino la mine!”

De la fereastră, Lady Tabard rosti:

— Cel puţin, Lord Campion a fost cel care a câştigat diadema. Ştim cu toţii cât de norocos este.

— Da, Doamne fereşte să câştige Lord Achard ceva vreodată, bombăni Lady Achard morocănoasă. Având în vedere ghinionul cumplit pe care îl are, nici n-ar trebui să mai joace.

— Mama zice că, în curând, vom fi înglodaţi în datorii

dacă nu încetează, mărturisi una dintre tinerele Lady Achard.

Femeia ei îi ceru să tacă, apoi le zâmbi nervoasă celor din încăpere.

— Ştiţi cum este. Creditorii ne presează. S-ar putea să trebuiască să ne retragem la ţară pentru o vreme.

Celelalte doamne dădură din cap. Şi soţii lor jucau. Ştiau cum era să te retragi la ţară, să împrumuţi bani pentru a trăi, să te fereşti de creditori.

— Dar, dacă Lord Campion e atât de norocos, asta nu prevesteşte nimic bun pentru jocul cel mare, rosti doamna Greene.

Înclinându-şi capul, Madeline se pregăti să se ridice... şi observă că Thomasin o studia. Pentru prima dată, Madeline îşi dădu seama că Thomasin o privea cu atenţie şi de ceva vreme. De ce? Ce văzuse de o făcuse curioasă? Ce *ştia?*

Madeline trebuia să stea de vorbă cu ea, dar... nu acum: Acum, trebuia să plece şi să ţină în mâini diadema reginei. Să se uite în ochii lui Gabriel, să-i mulţumească şi să-i spună... Ce să-i spună? Nu ştia. Se simţi debusolată, plină de remuşcări. Îl acuzase pe Gabriel că venise aici pentru a şi alimenta o obsesie frivolă, distructivă. În schimb, el venise pentru că suferea, pentru că simţea o nevoie întunecată de a-şi răzbuna fratele.

Trebuia să spună ceva, să facă ceva. Trebuia să existe o cale de a îndrepta lucrurile faţă de Gabriel. Avea să găsească o cale.

„Vino la mine!”

Capitolul 22

Madeline strânse în mâini caseta de bijuterii făcută

din lemn. Nu putea să deschidă încuietoarea, nu avea cheia, dar ştia cum arăta diadema – din aur, delicată şi strălucitoare. Mama ei o purtase când se prezentase la Curte şi când pozase pentru portretul din galerie. Diadema era singura legătură a lui Madeline cu mama ei – iar Gabriel o câştigase pentru ea.

Acum, se gândi... se gândi că probabil îşi pierduse minţile, îl plătise pe Gabriel cu darul trupului ei pentru a-i aduce diadema. Desigur, el se oprise şi o făcuse să-l accepte pentru el şi pentru nevoia ei, aşa că de fapt nu-i datora nimic. Nimic.

Dar el îi oferise la fel de multă plăcere câtă îi dăruise şi ea lui. Ba chiar mai multă, pentru că el îşi pusese mintea s-o seducă şi ştia cum să-i aducă plăcere unei femei.

Ea nu fusese nimic altceva decât o femeie care se confruntase cu o sălbatică dezlănţuire a pasiunii pe care o sperase de mult dispărută. Iar acum, se simţea... recunoscătoare?

Nu. Surprinsă? Categoric. Nesigură? Ea era ducesa de Magnus şi nu era *niciodată* nesigură.

Îşi înălţă capul şi se uită pe fereastră. Pentru prima dată după multe zile, ştia exact ce voia. Strecurând diadema sub pat, se pregăti să se ducă la el.

Tăcut şi sumbru, Gabriel scoase din mânecă pumnalul subţire şi îl aşeză pe lavoar. Îşi dădu jos pantofii şi şosetele. Îşi scoase haina, eşarfa şi cămaşa.

La fel de tăcut, la fel de sumbru, MacAllister umplu ligheanul cu apă şi puse alături o cârpă, un săpun de lămâie şi un prosop.

Stropindu-se cu apă pe faţă, Gabriel reflectă la ce avea să se întâmple în continuare. Partida jucată pentru a câştiga diadema îi dăduse ocazia de a descifra strategia de joc a celorlalţi bărbaţi. Lord Achard era impulsiv, sperând că va avea noroc chiar şi când şansele erau împotriva lui. Domnul Greene era precis, analizând cărţile, aranjându-le

de la stânga la dreapta, de la cea mai mare la cea mai mică. Domnul Payborn era un jucător bun, dar cu mult ghinion, însă norocul i se putea schimba oricând. Trebuia să fie atent la domnul Payborn.

Iar Rumbelow… Rumbelow era bun. Rumbelow era cel mai bun dintre ei toţi. Poate, pentru că nu-i păsa dacă va câştiga sau va pierde. Oricum, banii aveau să fie ai lui.

Gabriel muie cârpa în apă, o săpuni şi se spălă pe gât, pe faţă, la subraţ, apoi îşi frecă uşor pieptul.

100 000 de lire sterline. Venitul anual al lui Gabriel era a zecea parte din această sumă, iar el era un om bogat.

Gabriel clăti cârpa şi şterse săpunul. Apa rece era plăcută, liniştitoare pe pielea lui încinsă, iar gândurile i se îndreptară inevitabil spre Madeline.

— MacAllister, i-ai dat diadema lui Maddie?

— Desigur. I-am dus-o în dormitorul pe care îl împarte cu fata aceea.

— Fata era acolo?

MacAllister luă ligheanul cu apă murdară, o aruncă pe fereastră, apoi îl umplu cu apă curată. După ce îl puse în faţa lui Gabriel, rosti:

— Numai Excelenţa Sa. Doriţi să vă bărbieriţi?

Gabriel îşi trecu degetele peste barba aspră.

— Probabil că ar trebui. O să treacă mult timp până când voi avea o altă ocazie să mă bărbieresc.

— Presupun că doriţi apă caldă?

Fireşte că dorea, dar MacAllister nu i-ar fi putut-o aduce la vreme de la bucătărie.

— Lasă apa. Ce a zis când i-ai dat diadema?

— A zis că vă mulţumeşte.

Gabriel dădu din cap şi se întrebă în treacăt dacă ar putea găsi cheia de la camera lui Madeline, pentru a o închide acolo, ca să fie în siguranţă. Dar nu. Ea era deşteaptă. Ar fi găsit o cale de scăpare.

MacAllister puse briciul lângă Gabriel şi anunţă:

— S-a maturizat puţin faţă de când aţi cunoscut-o.

Uimit de o asemenea concesie din partea valetului său, Gabriel se răsuci spre el.

— Ai ajuns s-o accepţi?

MacAllister se strâmbă, afişând o expresie extrem de iritată.

— N-am zis asta. Dar, pentru o femeie, e curajoasă. N-are multă minte, dar e curajoasă.

— Hm!

Noaptea trecută, Gabriel îi dăduse un ultimatum. Avea să vină la el sau va încerca să fugă, aşa cum mai făcuse?

El n-avea să permită din nou o asemenea laşitate. Se va duce după ea şi o va aduce înapoi târând-o de păr – jura asta, deşi în felul acesta renunţa la pretenţia ca ea să vină la el. Afişă un zâmbet sălbatic. Blufase, desigur. Avea s-o aducă la el prin orice mijloace, dar, dacă ea renunţa la falsa mândrie şi la afurisita de independenţă pentru a veni la el, atunci putea fi sigur că va rămâne.

MacAllister întinse pe pat hainele lui Gabriel şi puse cuţitul astfel încât să nu-l poată uita.

— Cu puţină pregătire şi o disciplină fermă, Excelenţa Sa ar putea fi o soţie acceptabilă.

Gabriel râse, iar râsul i se păru ciudat, pentru că el nu mai râdea.

— Ai fi un expert în asta, flăcău bătrân.

— La fel ca şi dumneavoastră, tânăr netot.

Însă MacAllister părea vesel, sau cel puţin atât de vesel cât putea fi mohorâtul scoţian.

Răsucindu-se spre lighean, Gabriel se stropi din nou. Privindu-se în mica oglindă de deasupra lavoarului, îşi săpuni bărbia şi luă briciul.

— Dacă Rumbelow ne încuie în casa văduvei, şi bănuiesc că ăsta-i planul, o să-ţi semnalizez cu oglinda, la momentul potrivit.

Scurta veselie a lui MacAllister dispăru.

— O să fiu atent.

— Ia calul meu. Întinzându-şi pielea, Gabriel trecu briciul peste obraz şi peste maxilar. Clătind săpunul şi părul în apă, Gabriel adăugă: Sunt 30 de kilometri până la Renatehead, unde se află oamenii regelui.

— O să-i aduc şi o să-i aduc şi pe oamenii dumneavoastră.

Gabriel întâlni privirea lui MacAllister în oglindă.

— Aproape că s-a terminat, prietene. Aproape că am pus mâna pe el.

MacAllister rosti mohorât:

— „Aproape” este cel mai înfricoşător cuvânt.

Se auzi o bătaie uşoară în uşă. Cei doi bărbaţi se uitară unul la altul cu priviri precaute. Ţinând briciul ca pe o armă, Gabriel îi făcu semn lui MacAllister să se ducă la uşă. MacAllister o întredeschise.

— A! Dumneavoastră sunteţi. O deschise mai larg. E fata, spuse el cu un dezgust evident.

Madeline intră. Gabriel puse briciul pe lavoar. Era ca şi cum gândurile lui o aduseseră acolo.

— Mă duc să aduc apă fierbinte.

MacAllister ieşi şi trânti uşa în urma lui. Gabriel abia dacă observă plecarea lui. La naiba, Madeline era o femeie frumoasă! Înaltă, plină de curbe, cu braţe puternice şi dezgolite, cu pielea bronzată de culoarea cafelei cu lapte. Părul îi era îngrijit pieptănat, dar, în ultimele două zile, îl văzuse adesea căzându-i pe umeri, iar noaptea trecută, arătase ca nişte şuviţe de miez de noapte pe aşternutul alb. Ochii ei mari şi albaştri erau bordaţi cu acelaşi miez de noapte.

Chipul ei puternic, colţuros, nu putea fi numit frumos – era prea însufleţit, prea direct. Însă buzele ei făceau un bărbat să se gândească la multe lucruri, şi mai ales la activităţi păcătoase şi exuberante. Purta o rochie bleumarin

care i se lipea de picioarele goale când mergea, mângâind-o precum degetele unui iubit. Sub mătasea subţire, putu zări îmbinarea coapselor şi forma umflată dintre ele. Din satin bogat, mănuşile ei lungi până la cot străluceau, dar cremul lor era banal în comparaţie cu cel al pielii de deasupra. În timp ce privirea ei rătăcea pe pieptul lui gol, el simţi că i se înmoaie genunchii şi i se întăreşte bărbăţia. Două senzaţii foarte plăcute, pe care le simţea doar în prezenţa lui Madeline.

De ce venise? Pentru a-i mulţumi personal? Îşi imagina că exista o cale mai simplă să facă asta. Pentru a insista s-o lase să-l ajute la distrugerea lui Rumbelow. În privinţa asta, nu va avea noroc. De parcă ar fi încercat să-i evite privirea, ea se uită prin cameră, iar el nu putu rezista provocării.

— Iată-te, rosti el. N-am crezut că o să vii la mine atât de curând.

Privirea ei se îndreptă spre el şi păru oarecum vinovată. Nimic nu era uşor cu Madeline.

— Ai venit cumva ca să-mi spui că îmi asculţi sfatul şi pleci?

— Nu! De ce aş face asta după ce tu ai fost atât de bun şi ai câştigat diadema reginei pentru mine?

— Ca să fii în siguranţă când gloanţele vor începe să zboare?

Vocea îi purtase pecetea rece a logicii, iar el se întoarse spre oglindă pentru a nu o zgâlţâi până pricepea motivul. Sprâncenele ei se ridicară a mirare, apoi se strânseră când se încruntă.

— Se va ajunge la asta?

El îşi săpuni cealaltă parte a feţei şi trecu briciul peste ea.

— Mă îndoiesc că Rumbelow va accepta supus să fie dus la închisoare şi în faţa judecătorului care îl va condamna la moarte prin spânzurare.

— Atunci, cu siguranţă nu te pot părăsi.

De ce venise?

— Controlez foarte bine situaţia, spuse el.

— Atunci, nu contează dacă rămân, nu-i aşa?

Ah! Ea avea o logică proprie. Înainte de a apuca să-i răspundă cu asprime, auzi scrâşnetul cheii în broască. Răsucindu-se, o văzu scoţând cheia şi punând-o pe masa de toaletă. Încremeni de mirare.

— Ne-ai încuiat aici?

— Câtă perspicacitate din partea ta! Te bărbiereşti.

— Câtă perspicacitate din partea *ta!*

Răsucindu-se înapoi, el o privi în oglindă şi se întrebă din nou ce căuta ea acolo. Îi încuiase în cameră. De ce îi încuiase? Existau puţine răspunsuri posibile. Fie avea să-l ucidă, fie avea să ţipe la el… fie avea să facă dragoste cu el.

Desigur, cu Maddie, putea fi vorba şi de vreun plan nebunesc, pe care mintea lui de bărbat nu-l putea pricepe – şi probabil că aşa era.

Ea se uită cu fascinaţie prefăcută cum el îşi rădea perciunii, iar după ce îşi şterse faţa, întinse mâna spre el şi îşi trecu degetele peste obrazul fin deja.

La naiba! O dorea din nou. Dorea ceva mai mult decât ca ea să-i atingă faţa. Dorea să-i simtă mâna pe piept. Gura pe mădularul lui. Să-şi frece trupul de al lui. Ea încuiase uşa, iar dacă avea să-l atingă din nou, urma s-o trântească pe spate şi la naiba cu toate principiile lui. O întrebă cu o voce aspră:

— De ce ai venit?

— Ca să-ţi spun… ca să-ţi dau asta.

Fără grabă, îşi descheie primul nasture al mănuşii până la cot. Fără a-i veni să creadă, el rămase nemişcat, cu prosopul strâns în pumni, privind cum fiecare năsturaş îmbrăcat în satin alb trecea prin butonieră. Oare asta însemna…? Chiar făcea asta?

Însă degetele ei tremurau suficient de tare pentru a-i îngreuna sarcina, iar buzele îi tremurau şi ele. Se uita la el, apoi îşi cobora privirea ca şi cum se temea de reacţia lui, iar pieptul i se ridica şi cobora cu o mişcare hipnotică.

Vreme de o clipă, el fu transportat în acea zi din urmă cu patru ani când ea îşi scosese mănuşa cu un gest lent, erotic. Atunci, nu fusese nervoasă, ci îl tachinase, oferindu-i trupul şi dorindu-şi ca el să profite de oferta ei. Fusese pură, tânără, disciplinată în toate privinţele – mai puţin când venea vorba de el. Dorinţa sălbatică dintre ei se aprinsese în timp ce ea îşi dezvăluia încheietura fină şi degetele lungi.

În momentul acela, ea îl aduse înapoi în prezent, exclamând:

— *Merde!*

Se chinuise atât de tare cu un năsturaş, încât acesta se rupsese şi se rostogolise pe duşumea până la picioarele lui. Ceea ce puse capăt stării lui de paralizie, făcându-l să-şi dea seama ce făcea ea. Care era semnificaţia acestui gest. Îl declarase învingător în războiul lor. Venise la el, exact cum îi ceruse.

Apropiindu-se de ea, îi îndepărtă mâna.

— Lasă-mă pe mine!

Câţiva năsturaşi se descheiară la încheietură. Ridicând-o spre buzele lui, îi sărută venele albastre care pulsau acolo. Un sărut lent, care zăbovi simţind gustul… gustul fricii, al îndrăznelii, al pasiunii de care îi aducea aminte şi al speranţei că va reveni.

— Câţi nasturi să desfac? murmură el cu gura lipită de pielea ei, apoi o privi în ochi.

Parfumul ieşea din ea în valuri – de flori proaspete şi de femeie caldă.

— Depinde dacă vrei ca mănuşa să fie a ta.

— O, vreau.

— Atunci, ia-o – îşi ridică bărbia spre el –, dar eu mă

aflu aici, după cum mi-ai cerut.

— Aşa este?

— Am venit la tine.

O avea. O câştigase. Îi zâmbi, dar fără bunătate. Fără milă. Desfăcu restul de nasturi cu o eficienţă necruţătoare. Dându-i-o jos, îi sărută din nou încheietura, apoi muşcă pielea fină.

— Am aşteptat prea mult această clipă ca să fiu blând.

— Nu trebuie să fii nicicum. Punându-şi palma goală pe pieptul lui, îl împinse. Aşază-te. O să fac eu totul.

Capitolul 23

Gabriel se aşeză de bunăvoie, fascinat de forţa intenţiei lui Madeline, de hotărârea din privirea ei.

Cuprinzându-i talia cu un braţ, ea îl trase în faţa unui scaun scund. În treacăt, prea în treacăt, sânii ei se lipiră de pieptul lui. Ea nu păru să se bucure la fel de mult ca el de acea atingere, retrăgându-se fără să ezite. Dar el îi văzu genele fluturând şi îşi dădu seama că îl tachina, lăsându-l să întrezărească viitoarele plăceri, apoi retrăgându-se.

— Crezi că o să accept asta? întrebă el printre dinţi.

Genele ei fluturară din nou, iar el zări privirea sfioasă din ochii ei.

— Da, cred că da.

Avea dreptate.

— Rămâi în picioare, continuă ea.

Mâna ei rătăci în jos pe abdomenul lui, spre prohab. Acolo, se jucă cu nasturii… sau poate că era la fel de nervoasă cum fusese când încercase să-şi dea jos mănuşa. Indiferent care era motivul, dosul degetelor ei îl mângâie în timp ce îi desfăcu pantalonii pe şolduri, iar fiecare atingere,

indiferent cât de accidentală, îl umplu de o agonie plină de încântare. Îi trase pantalonii, iar mădularul lui se iţi arogant. Ochii ei, de albastrul celei mai fierbinţi părţi a focului se lărgiră când se uită la el. El simţi nevoia să se înfoaie ca un păun – dar nu se putea mişca. Era captivat de ea la fel de mult precum era ea hotărâtă să-l seducă. Iar el dorea să fie sedus. Ieşind din pantaloni, rămase gol în faţa ei.

— Îmi place la nebunie… — îşi trecu palma peste coapsa lui – abdomenul tău. Felul în care se profilează muşchii mă fascinează.

El îi savură atingerea.

— Abdomenul?

— Şi… — îşi urcă mâna de pe şoldul lui – umerii. Sunt atât de largi, încât mereu mă simt protejată când eşti deasupra mea.

— Umerii?

Ridicându-şi privirea spre a lui, îl tachină cu falsă inocenţă.

— Şi mâinile. Îi apucă mâna pe care o întinse spre ea şi îşi împleti degetele cu ale lui. Ce altceva ar trebui să admir?

Tachinarea ei, admiraţia ei îl făcură să se excite atât de tare, încât mădularul îl duru de nevoia de a-l implânta în ea.

Privirea ei coborî.

— Desigur, mai e şi asta.

El privi cu fascinaţie absolută cum ea îi cuprinse bărbăţia cu degetele.

— Îmi place foarte mult asta. Vârful limbii îi atinse uşurel buza de jos. Pielea este atât de… fină, dar dedesubt e atât de fermă şi de dură.

Cu un umor aspru, el rosti:

— Pielea ar trebui să fie plină de bătături, de cât mi-am folosit bărbăţia.

Surprinsă, ea încercă să-şi îndepărteze mâna. O opri

prinzând-o de încheietură şi spuse:

— Dar bătăturile sunt pe mâna mea.

Îi arătă palma. Ea se uită confuză la pielea îngroşată de pe mâna lui, apărută mai degrabă din cauza muncii pe corabie decât fiindcă se satisfăcuse singur. Înţelegând, ochii i se luminară, iar ea chicoti.

Era un sunet pe care el nu-l mai auzise de patru ani – acea veselie lipsită de griji şi plină de surprindere. Care îi dădu speranţe că putea să pună mâna pe Rumbelow, că răzbunarea avea să-i aline durerea pricinuită de moartea fratelui său, că el şi Madeline aveau să trăiască fericiţi până la adânci bătrâneţi.

Ea îl mângâie cu blândeţe pentru ultima oară, apoi, punându-şi mâinile pe umerii lui, îl făcu să se aşeze pe scaunul scund. Zâmbindu-i, îi ciufuli părul.

— Eşti mult prea frumos pentru liniştea mea sufletească.

Lui îi făcu plăcere să audă asta.

— Ţi-am stricat somnul?

— Şi trezia. Vreme de patru ani, toată energia mea s-a concentrat asupra uitării tale… dar n-am izbutit cu niciun chip.

Asta îi plăcu şi mai mult.

— Nici chiar sărutându-te cu acei bărbaţi?

— Mai ales sărutându-mă cu acei bărbaţi. Trecându-şi buzele peste obrazul lui, murmură: îmi place foarte mult cum se simte faţa ta când e proaspăt bărbierită.

— O să mă bărbieresc de două ori pe zi.

— Dar îmi place şi asta. Îşi trecu degetele prin părul de pe pieptul lui. Este castaniu şi cârlionţat, iar când eşti deasupra mea, îmi mângâie sfârcurile. Îmi place asta.

Pieptul ei era la nivelul feţei lui, iar sfârcurile împungeau mătasea rochiei. Aşa deci. Era excitată. De tachinările lor. De trupul lui. Mângâindu-le uşor cu degetele mari, el îi propuse:

— Aş putea fi deasupra ta şi în tine, în două secunde,

— Dar atunci n-aş mai putea eu să fiu deasupra ta.

El încă nu era pregătit să-i îngăduie o astfel de poziţie. Încă mai trebuia s-o domine, să-i arate cu forţa că se afla în posesia lui.

Totuşi, ea era o femeie puternică. Probabil că simţea aceeaşi nevoie. Se luptă cu sine, dorindu-şi să facă aşa cum era corect, să-i îngăduie să facă ce poftea cu el, dacă asta îşi dorea. Cu un suspin de anticipare, dar şi de resemnare, se decise că trebuia să consimtă şi s-o lase să se bucure de trupul lui. Doar în ziua aceea. Doar atunci.

Ea se lăsă în genunchi în faţa lui, un gest de obedienţă care nu însemna nimic, dar care îl stimulă şi mai mult. Era atât de excitat, încât se gândi că probabil i se bulbucaseră ochii în orbite. În orice caz, abia mai vedea ceva.

— Nu ţi-ar plăcea să fiu deasupra ta? întrebă ea, zgâriindu-i uşurel abdomenul.

El şuieră printre dinţi:

— Unde ai învăţat asta? Că femeile pot fi deasupra şi în genunchi, şi să conducă ele.

Aplecându-se spre el, îl sărută pe coapsă.

— De la iubiţii mei din Europa.

El ştia că minţea, dar furia care urlă în el nu asculta de înţelepciune. Apucând-o de păr, îi înălţă capul. Ea zâmbi, afişând un surâs care îşi bătea joc de tulburarea lui, şi care îl excită şi mai mult, şi mărturisi:

— Când am fost în Turcia, am ajuns pentru scurt timp într-un harem.

El scoase un geamăt din pricina spaimei care îi cuprinse inima. Ea nu-l băgă în seamă.

— Femeile de-acolo ne-au dezvăluit cum să aducem un bărbat în culmea extazului.

Femeia asta îl excita şi îl făcea să se zbuciume în egală măsură.

— Dumnezeule mare, Maddie, cum aţi scăpat de-acolo?

— Chiar vrei să afli… acum?

Degetele ei trecură peste partea exterioară a coapsei lui, deschizând calea pentru buzele care îl sărutară din ce în ce mai sus pe coapsă până la… până la… la baza mădularului său. El fu incapabil să vorbească şi nu îndrăzni să se mişte de teamă ca ea să nu se oprească.

— Chiar vrei?

Mai mult mârâi decât vorbi:

— Mai târziu.

Ea râse. Aerul stârnit îi mângâie zona intimă, şi până şi acea atingere uşoară aproape că fu prea mult. Se ridică pe jumătate de pe scaun. Punându-şi mâna pe abdomenul lui, ea îl făcu să se aşeze din nou.

— Eu şi Eleanor am fost fascinate de lucrurile pe care ni le-au spus acele femei. Ziceau că unui bărbat îi place foarte mult să fie sărutat aici. Îşi lipi buzele de pielea din vârful membrului şi o dădu la o parte. Genele ei negre fluturară din nou, iar ochii albaştri îl tachinară. Este adevărat?

Sfâşiat între frustrare şi încântare, el rosti:

— Nu ştiu. Încearcă din nou.

De data aceasta, buzele ei se întredeschiseră doar puţin, iar limba îl atinse. Umedă, caldă… El îşi dori să pună mâna pe gâtul ei şi să-i arate exact ce să facă, dar, în acelaşi timp, voia ca ea să înveţe, să experimenteze.

— Îmi place asta.

— Dar asta?

Buzele ei coborâră, cuprinzându-l cu totul. Îl gustă şi îşi roti limba în jurul lui. Degetele de la picioare i se chirciră din pricina efortului de a rămâne nemişcat, de a nu-şi pierde controlul.

— Ai milă, Maddie. Ai milă!

Ridicându-şi capul, ea întrebă:

— Ce fel de milă vrei? Vrei să te gust aşa?

Închizându-şi ochii, el îşi încleştă mâinile pe marginile scaunului în vreme ce pete roşii şi negre i se umflau în spatele pleoapelor.

— Ai vrea să te ţin aşa? Mâinile ei îi cuprinseră fesele. Vocea îi deveni o şoaptă răguşită, plină de vrajă feminină. Spune-mi ce vrei, şi voi face.

Deschizând ochii, el îşi coborî privirea spre ea. Flirta, şi totuşi era serioasă. Când i se dărui cu totul, fu irezistibilă, ca o nimfă a pădurii seducând un bărbat până la a-l aduce în pragul nebuniei.

— Te vreau, rosti el şi abia dacă îşi recunoscu propria voce. Vreau să mă iei.

Ea se ridică în picioare cu o mişcare sinuoasă, care îi dezvălui lent silueta. Inima lui îşi acceleră bătăile când ea îşi apucă fusta şi o ridică, lăsând să i se vadă gleznele în ciorapi albi, gambele puternice, jartiera neagră de la genunchi. Apoi, pielea albă a coapselor… Făcu o pauză şi suspină încântată când el îşi trecu vârfurile degetelor peste pielea ei mătăsoasă, dezvăluind faptul că ştia că era a lui. De data asta, era cu totul a lui.

Nerăbdător, împinse poalele fustei şi căută locul dintre picioarele ei care îi oferea plăcere. Care îi oferea şi ei plăcere. Mârâi anticipativ, iar fusta ei îşi reluă călătoria în sus. Întrezărind părul negru şi cârlionţat care ascundea pliurile feminine, simţi cum i se strânge stomacul. Cuprinzându-i şoldurile, o trase mai aproape, genunchi lângă genunchi.

— Pune-ţi picioarele în jurul meu, o instrui el.

Ea ezită. Poate că un rest de sfială o reţinea. Poate că îl tachina din nou. Lui nu-i păsa. O dorea, în clipa aceea! O îndrumă fără cruzime, dar fără a-i da posibilitatea să scape. Fesele ei se încordară în palma lui când el o trase aproape. Îi dădu fusta la o parte şi îi sărută abdomenul, coastele. Ea gemu încetişor, iar el exultă având dovada că, în timp ce-l

stârnea pe el, se excitase şi ea.

Ea dădu drumul fustei, învăluindu-l în faldurile acesteia. Pe întuneric, el se desfătă în acea lume specială formată dintr-o femeie, căldură şi dorinţă. Mâinile ei îi cuprinseră capul, lipindu-l de ea într-un acces de afecţiune.

Coborându-şi mâinile pe abdomenul ei, el îşi trecu degetele prin părul cârlionţat, amintindu-şi cât de sensibilă era la cea mai uşoară atingere. Ea nu se mişcă, nu spuse nimic, dar el nu făcu greşeala de a crede că era indiferentă, pentru că, atunci când îşi vârî degetul între coapsele ei, descoperi că părul îi era umed de dorinţă. O atinse delicat, lăsând anticiparea să sporească, iar de data asta, ea icni uşor şi scoase un geamăt slab. Pielea mătăsoasă, umflătura sensibilă şi, în cele din urmă, intrarea în trupul ei. Concentrat şi lent, el o pătrunse cu degetul, îngăduindu-i să-şi ajusteze poziţia pentru a se simţi mai bine, o simţi că se relaxează… apoi că se încordează. Îi simţi pulsul în interior, căldura, freamătul trupului şi nu se putu gândi decât la cum avea să se simtă ea când îl va strânge înăuntrul ei.

Dorea asta. O dorea în clipa aceea. Îşi retrase degetul încet, savurându-şi nerăbdarea, cunoaşterea faptului că deja îi oferise plăcere.

Cu un ultim sărut pe abdomenul ei, el dădu fusta la o parte. Chipul ei era distant, concentrat asupra unei bucurii interioare care îl chema să i se alăture.

— Maddie, rosti el. Întoarce-te la mine!

Coborându-şi privirea spre el, ea zâmbi. Aplecându-se, îl sărută strecurându-şi limba printre buzele lui dornice. El i-o prinse, o gustă cu nesaţ, încurajând-o în timp ce mâinile ei coborau pe trupul lui, cuprinzându-i din nou bărbăţia. Cu mişcări atât de încete, încât aşteptarea îl făcu să agonizeze, ea coborî pe el.

Cârlionţii ei îl tachinară la început, apoi ea se mişcă cu mai multă atenţie, absorbită de starea de minunare.

Membrul lui îi atinse uşor pliurile, căutând intrarea. Lăsându-şi capul pe spate, el o privi sfâşiat între încântarea pe care o simţea trupul lui şi încântarea trezită de vederea ei.

Ochii ei se lărgiră în vreme ce se sprijini de el.

— Gabriel!

În vocea ei se desluşise o rugăminte să se oprească, de parcă ceea ce simţea era prea mult.

Şi chiar era. Totuşi, nu era suficient. El o ajută ridicându-şi coapsele pentru a intra în ea în timp ce ea se lăsă în jos.

Dumnezeule! Înăuntru, era fierbinte şi strâmtă. Dori să se repeadă în sus, spre eliberare. Dar nu o făcu. Avea să-i îngăduie să aibă parte de momentul ei. Ea îl răsplăti cu o uşoară mişcare în sus, apoi se lăsă din nou în jos, cuprinzându-l şi mai mult. El icni răguşit, încercând să respire.

Ea repetă mişcarea în sus şi în jos, sus, jos, şi, de fiecare dată, cobora puţin mai mult. În cele din urmă, în sfârşit, ajunse pe şoldurile lui. Se ţinu de umerii lui, degetele înfigându-i-se în piele, şi se uită la el cu atâta adoraţie, încât el dori să fie învăluit de privirea ei pentru totdeauna. Dar cel mai mult, îşi dorea să se mişte.

— Călăreşte-mă, îi ceru el.

— Nu călăresc bine, şopti ea.

— Tehnica ta este impecabilă. Cuprinzându-i coapsele în mâini, o ridică. Călăreşte-mă!

Ea o făcu, ridicându-se şi lăsându-se în jos ca o femeie în şa. Picioarele ei îi strânseră şoldurile, iar părul ei îi gâdilă pântecul. Ori de câte ori se lăsa pe el, pelvisul ei îl apăsa pe al lui, iar el văzu ce simţea ea la acel contact. De fiecare dată, expresia ei devenea tot mai aprigă. De fiecare dată, făcea o grimasă de plăcere, apoi o alunga pentru a continua.

Şi el dorea să prelungească plăcerea. Dorea ca acest

extaz să dureze pentru totdeauna. Dar, cu fiecare mişcare, momentul se apropia, iar el ştia că nu se va mai putea abţine.

Dar o făcea de fiecare dată. Trebuia să continue pentru ea, însă, cu fiecare mişcare, plăcerea lui căpăta forţă. O peliculă de sudoare îi acoperi fruntea, pieptul.

Chiar în faţa ochilor săi, sânii ei se ridicau şi coborau acoperiţi de mătase şi superbi. Capul ei se lăsa pe spate şi se ridica în vreme ce pasiunea o înălţa spre culme.

În cele din urmă, când el crezu că nu va mai putea suporta, ea ajunse la extaz. Se apăsă cu putere pe el, fremătând, ţipând, cu capul dat pe spate, gâtul ei lung şi subţire fiind încordat de uşurare. Înăuntru, eliberarea ei îl strânse puternic, tachinându-l, făcându-l să-şi dorească să termine cum niciodată în viaţa lui nu-şi mai dorise ceva.

O lăsă să-l lovească cu pumnii, să se legene pe el până când îşi pierdu minţile şi răbdarea. O strânse cu putere, mişcând-o pe el. În sus şi în jos, repede şi cu forţă, penetrând-o şi mişcându-se până când sămânţa lui izbucni din el, transformând în realitate posesia asupra ei.

De data aceasta… de data aceasta, ea făcuse o promisiune. De data aceasta, avea să-şi respecte cuvântul. De data aceasta, nu avea să-l mai părăsească.

*

Gabriel o ţinu la pieptul lui, aşteptând să-şi recapete suflul. Mâna lui trecu încet peste spinarea ei, mângâind-o admirativ. Nu-i plăcuse că o lăsase să preia conducerea, dar faptul că se abţinuse făcuse răsplata şi mai dulce.

O auzi – o simţi – respirând îndelung pentru a-şi reveni. Fără să-şi ridice capul, îl sărută pe gât.

— Te iubesc. Te iubesc atât de mult.

Ah! Exact asta dorise, asta avusese nevoie să audă. O îmbrăţişă şi mai strâns.

— Îţi jur că sunt a ta. Indiferent ce se va întâmpla în viitor, voi fi întotdeauna a ta. Îşi deschise larg braţele. Eu sunt ducesa de Magnus. O ducesă de Magnus nu-şi încalcă niciodată jurământul. Sunt a ta şi voi face tot ce-mi ceri.

— Juri?

Punându-şi mâna pe inima lui, ea rosti:

— Acesta este jurământul meu solemn.

Cumplita tensiune din el se relaxă puţin. Ea înţelesese cu adevărat. Pricepuse ce avea el nevoie. Ce aveau amândoi nevoie.

Ea îl întrebă:

— Te însori cu mine?

El încremeni. Îi ceruse să fie soţul ei. Nu era în regulă.

Apoi, îşi dădu seama că masculinitatea lui suferise un afront şi chicoti constatând inversarea rolurilor. Data trecută, el o ceruse în căsătorie, aşa că poate era drept ca ea să-l ceară acum. Ridicându-i capul, se uită în ochii ei.

— Aş fi onorat să-ţi devin soţ. Este un rol pe care, vreme de patru ani lungi, am aşteptat să-l joc.

Probabil că văzuse în expresia lui ceva care o făcu să ezite.

— Nu putem da la o parte trecutul, nu-i aşa?

— O s-o facem.

Trebuiau s-o facă. Cu o demnitate şovăitoare, ea se ridică, apoi se dădu îndărăt pentru ca şi el să se poată ridica.

— O să fac totul pentru tine. Vei trăi ca un rege din vechime, cu servitori care să facă totul pentru tine, cu un castel sau două, primăvara la Londra, toamna la vânătoare…

El începu să fie neliniştit.

— Pare minunat. Tu ce-o să faci?

— O să mă bucur să fiu soţia care te adoră şi care îţi îndeplineşte toate dorinţele.

— Pare cam sumbru. Se ridică şi el şi îşi trase

pantalonii, Eu vreau să mă însor cu tine, Madeline, nu cu o străină care se află în trupul tău şi care îmi îndeplineşte toate dorinţele.

Ea îi făcu o plecăciune cum probabil că îi făceau femeile din harem stăpânului,

— Uite. Vezi? Mi-ai spus ce vrei, iar eu te voi asculta. Nu-ţi voi îndeplini toate dorinţele.

— E mai bine, rosti el oarecum amuzat. Totuşi, ceva tot nu era în regulă. Îşi puse cămaşa şi o privi cum se aşează pe scaunul de pe care el se ridicase. Maddie!

Ea îşi sprijini capul de spătar şi îi zâmbi ca o femeie care, după toate aparenţele, era satisfăcută şi fericită.

— Da, iubitul meu?

Cuprinzându-i obrajii în palme, se aplecă spre ea.

— Este imperios ca tu să pleci acum.

— Nu pot face asta. Ea zâmbi de parcă grijile lui n-ar fi fost importante. Ca şi cum el exagera pericolul. Nu te pot lăsa să faci asta singur.

El fu din nou cuprins de acea nelinişte.

— Îmi vei distrage atenţia.

— Te voi ajuta. Sunt chiar formidabilă, mai ales dacă ştiu că eşti în spatele meu.

El răspunse cu glas blând:

— *Tu* eşti în spatele *meu.*

Ea îşi puse mâinile peste ale lui.

— Suntem unul în spatele celuilalt. După ce vom rezolva această situaţie, mă voi duce la Londra, o voi salva pe Eleanor şi îi voi explica totul domnului Knight…

— Serios?

— Apoi, vom anunţa căsătoria noastră în *Times.* Cred că pot aranja nunta în mai puţin de şase săptămâni.

Îşi dădu seama ce era în neregulă. Înţelese. Se însura cu Madeline, o femeie înflăcărată cu pasiuni ascunse… căreia îi păsa de tot şi de toţi cei care erau ai ei pentru că nu avea încredere că altcineva era capabil s-o facă. Îşi

îndreptă trupul.

— Am priceput corect? Tot ce-ţi doreşti este un bărbat care să vină atunci când spune că va veni, care să facă ce zice că va face, care să-şi respecte jurământul cununiei până când moartea vă va despărţi.

— Da.

De bucurie, ea abia putea respira.

— Un bărbat pe care să te poţi baza.

— Da.

— Ai unul. Pe mine.

Ea îşi înclină capul, fără să-i înţeleagă tulburarea, fără să anticipeze ultimatumul.

— Dar te temi că, dacă te sprijini pe mine, eu mă voi da la o parte, iar tu vei cădea în nas. Asta s-a întâmplat mereu când te-ai bazat pe tatăl tău.

Auzind de tatăl ei, expresia de pe chip îi trecu de la satisfacţie lipsită de griji la îngrijorare precaută.

— Nu, eu nu mă bazez pe tata.

— Totuşi, încă mai ai cicatricile din situaţiile când ai încercat s-o faci.

Ea se ridică, îşi aranjă rochia şi netezi cutele cu palmele.

— Nu pricep ce spui.

El ştia foarte bine că ea înţelesese. Doar că nu voia să accepte adevărul.

— Aşa că ai fugit de mine, în loc să rămâi şi să vezi dacă fac faţă pe termen lung, iar acum… Acum, spui că eşti a mea, dar tot mai ai rezerve.

Ea îi răspunse prea repede:

— Nu-i adevărat!

El o presă, o încolţi, deşi ar fi fost mult mai uşor s-o lase baltă.

— Spune-mi, Madeline, ce sarcini îmi vei încredinţa pe domeniul tău?

— Ce vrei să spui?

— Voi prelua eu sarcina de a-i plăti pe servitori?

— Ei bine… nu, eu fac asta. Am pus la punct un sistem. Zâmbi tulburată, dar nu fu în stare să-i întâlnească privirea. Nu e nevoie să te osteneşti tu.

El insistă şi mai mult:

— Să cumpăr eu cadourile de sărbători pentru toată lumea? O să fac o listă şi o să mă ocup de problemă.

— Eu am plănuit asta întotdeauna cu câteva luni în avans. Nu e niciun motiv ca tu să…

— Să mă ostenesc. Ştiu.

Ea se dădu îndărăt de parcă el era un lup, iar ea o mioară lipsită de apărare.

— Uită-te la tine, rosti el cu glas slab. Ai şi ridicat pavăza. Ţi-ai încrucişat braţele peste pântec, iar fruntea ţi s-a încruntat. Fac pariu că te doare stomacul.

— Eu… doar…

El aproape că o crezuse. Pentru o fracţiune de secundă încântătoare, îşi imaginase că visul i se împlinise – iar dezamăgirea îl făcu să devină sălbatic. Îl făcu să fie sincer.

— Toată lumea crede că eşti atât de puternică şi de încrezătoare în sine, dar, în sufletul tău, nu eşti decât o copilă înspăimântată, care se aşteaptă să sufere din pricina trădării celor care ar trebui s-o iubească cel mai mult.

— Nu sunt aşa!

— Eu vreau totul, Madeline. Îţi vreau inima, sufletul, gândurile, visurile… vreau să te cunosc. Vreau să fiu cu tine. Vreau să ai încredere în mine. Apropiindu-se de ea, o sărută pe frunte”. Întoarce-te când vei putea să-mi dăruieşti nu doar mănuşa, ci mâna ta.

Capitolul 24

Tot ce avu Madeline de făcut fu să se întoarcă în dormitorul ei. Punând un picior în faţa celuilalt, făcu eforturi să nu se gândească la nimic.

Se întâlni cu una dintre domnişoarele Greene – îi zâmbi şi dădu din cap uitând că, fiind domnişoară de companie, ar fi trebuit să-i facă o plecăciune. Domnişoara Greene o privi fix, dar nu spuse nimic. Poate pentru că Madeline avea o expresie ciudată. Poate pentru că Madeline se clătina. Nu ştia. Nu-i păsa.

Se întâlni cu Lady Tabard, care îi spuse că Thomasin se dusese în dormitorul ei după ce aflase vestea cea bună.

— Chiar în această după-amiază, înainte ca Lord Tabard să participe la joc, Lord Hurth l-a rugat să-l lase s-o ceară pe Thomasin în căsătorie. Poftim! Ce părere ai de asta?

Madeline o privi năucă pe Lady Tabard, apoi îşi dădu seama că era cazul s-o felicite. Înainte de a apuca să vorbească, Lady Tabard o întrerupse.

— Lord Tabard i-a zis asta, iar ea nu a reacţionat deloc rău. Cred că va accepta. Chiar cred că o va face. Cu siguranţă, îşi va da seama ce onoare i-a făcut el – iar Lord Tabard spune că este incredibil de bogat şi că va deveni marchiz după ce tatăl lui va muri. Da, sunt sigură că asta va pune capăt idilei ei cu Jeffy. Asta este ce am vrut mereu pentru ea. Lady Tabard îi strânse mâna lui Madeline. Eu şi Lord Tabard ştim că îţi suntem îndatoraţi, dragă domnişoară de Lacy. Datorită eforturilor dumitale a apărut această oportunitate minunată. I-am zis lui Lord Tabard că îţi vom da o zi liberă în plus luna viitoare.

Madeline nu prea înţelegea de ce femeia jubila, abia amintindu-şi de Hurth şi de Thomasin, şi de toată complicaţia de a-i găsi o pereche potrivită lui Thomasin.

Lady Tabard adăugă grăbită:

— Şi o mărire de salariu, desigur. Nu vrem s-o pierdem pe noua însoţitoare a lui Thomasin!

Suspinând, Madeline se dădu îndărăt.

— Scuzaţi-mă!

Intră în dormitor, închise uşa în urma ei şi se prelinse pe lângă perete. Apoi auzi un hohot de plâns dinspre pat şi încremeni. Fireşte. Lady Tabard spusese că Thomasin se afla aici. Madeline se uită la trupul zguduit de suspine trântit de-a curmezişul patului. Se părea că Thomasin nu era încântată de cererea în căsătorie.

Sau poate că avea *vreo* altă problemă neghioabă pe care o au fetele de 18 ani.

Şi probabil că se aştepta ca Madeline s-o compătimească. Doar că ea nu se credea în stare.

Ridicându-şi capul, Thomasin se uită la Madeline. Cu o voce răguşită de plâns, întrebă:

— Ce… s-a întâmplat?

Felul în care Thomasin, deşi nefericită, îşi manifestă îngrijorarea în privinţa ei o luă pe Madeline prin surprindere. Compasiunea fetei o tulbură, aşa că izbucni:

— Trebuie să plec de-aici. Lord Campion tocmai… tocmai…

— Ţi-a făcut rău?

Madeline clătină din cap.

— A ţipat la tine. Nu, nu ţi-ar păsa de asta.

Adevărul începu să se întrezărească, iar Thomasin se ridică în şezut, cu ochii roşii şi umflaţi, cu pumnii strânşi pe lângă corp.

— Te-a respins?

Madeline încuviinţă.

— Ce nemernic! Cum îndrăzneşte?

Fragila stăpânire de sine a lui Madeline se frânse, iar ea izbucni în hohote. Niciodată în viaţa ei nu se auzise făcând atâta zgomot, nici măcar când avusese opt ani, iar tatăl ei o uitase la un han. Ducându-şi pumnii la gură, încercă să oprească acea exprimare a disperării pure.

— Sărmana de tine! Thomasin sări de pe pat şi se

apropie repede de Madeline. Cuprinzând-o cu un braţ de talie, spuse: Haide! E loc destul pe pat pentru amândouă.

Încă plângând amarnic, Madeline se ridică şi, împleticindu-se, se aruncă pe pat. Pentru prima dată, acceptă adevărul. Gabriel n-o dorea. I se oferise cu toată fiinţa ei, dar el n-o dorea.

Încleştându-şi mâinile în cuvertură, plânse chircită de durere. Thomasin îi mângâie umărul.

— Bărbaţii sunt cu toţii nişte porci păduchioşi, mizerabili şi lipsiţi de scrupule.

Madeline încuviinţă Şi plânse în continuare.

— Tu... tu eşti ducesa adevărată, nu-i aşa?

Cu răsuflarea tăiată, Madeline îşi înălţă capul şi se uită la Thomasin.

— Sau, mai degrabă... marchiza de Sheridan şi viitoarea ducesă. Thomasin îi puse o batistă în mână. La început, am crezut că tu ai fost motivul pentru care Excelenţa Sa şi Lord Campion s-au despărţit, dar, când am auzit zvonul că tu eşti de fapt ducesa, mi-am dat seama că asta explica de ce erai o însoţitoare atât de nepricepută, însă te pricepeai atât de bine să controlezi... totul. Ochii lui Thomasin se umplură din nou cu lacrimi. Datorită ţie, am avut succes. Un succes uriaş. Cu un vaiet de durere, se aruncă pe pat. Şi îmi este atât de ruşine!

Străduindu-se să se ridice în coate, Madeline mângâie la rândul ei umărul lui Thomasin.

— Nu are de ce să-ţi fie ruşine!

— Dar îmi este. Mă distrez, dansez şi flirtez în vreme ce bietul Jeffy e singur şi nefericit acasă.

Madeline rămase cu mâna în aer.

— O! Te simţi vinovată.

— D... da. Thomasin suspină în pernă. Şi Lord Hurth i-a cerut tatei mâna mea, iar eu m-am bu-bucurat de atenţia acordată.

— Sigur că te-ai bucurat. Este bogat şi, chiar dacă are

gusturi vestimentare execrabile, nu a mai cerut pe nimeni în căsătorie. E un triumf.

— Dar Jeffy…

Răbdarea lui Madeline se evaporase din cauza propriei crize.

— Tu chiar crezi că Jeffy stă acasă jelind după tine? Sau o fi la vreo petrecere câmpenească, făcând curte altei femei frumoase?

Plânsul lui Thomasin se curmă brusc, Ridicându-se în şezut, se uită la ea cu ochii înroşiţi.

— Ai vorbit cu femeia aia. Niciodată n-a fost de acord cu Jeffy.

— Acesta este motivul pentru care te-ai îndrăgostit de el. Ca s-o faci nefericită pe mama ta vitregă?

Revolta lui Thomasin izbucni în valuri.

— Numai pentru că eşti ducesă…

— Nu înseamnă că nu văd realitatea. Madeline căută o altă batistă, iar în cele din urmă, îi dădu lui Thomasin un colţ de cearşaf. Jeffy nu-i pentru tine. Ştii asta. Dacă l-ai iubi cu adevărat, nu ţi-ar păsa cine te cere în căsătorie. Ai dansa şi te-ai distra sigură că ţi-ai găsit iubirea adevărată – şi că el te aşteaptă să te întorci. Dar nu ai găsit-o încă pentru că Jeffy este doar un băieţandru cu care părinţii tăi nu sunt de acord.

Cele două femei se uitară una la alta.

— Tu ţi-ai găsit iubirea adevărată? întrebă Thomasin.

Buza de jos a lui Madeline tremură.

— Mi-am găsit-o.

— Ei bine, dacă asta-i iubirea adevărată, n-am nevoie de aşa ceva, rosti Thomasin cu fermitate.

Madeline se lăsă din nou pe pernă. Lacrimi îi ţâşniră din ochi, dar nu-i alinară durerea.

— Eşti înţeleaptă.

— Poate că nu sunt ducesă şi poate că nu sunt prea înţeleaptă – Thomasin trase aer în piept –, dar, privindu-vă

împreună, aş fi putut jura că şi el te iubeşte.

Madeline făcu un efort să răspundă fără să plângă amarnic.

— Spune că mă iubeşte, dar mai spune şi că eu n-am încredere în el.

— Şi ai?

— Da! Da!

Însă el fusese atât de sigur. Şi nu păruse fericit s-o respingă. Mai degrabă, obosit şi trist. Madeline îşi îngropă din nou capul în pernă.

— Nu ştiu. Cred că da, dar, când îmi cere să-l las să se ocupe de – Madeline îşi flutură o mână – orice, de angajat grădinari, nu-mi convine deloc.

Thomasin mai mângâie o dată umărul lui Madeline.

— Deci, Lord Campion nu te-a respins. Nu cu adevărat. Dar, pentru a trăi cu tine, pentru a se însura cu tine, insistă să i te dăruieşti complet. Să ai încredere în el din inimă.

Auzind această clarificare inutilă şi nesolicitată, Madeline hohoti din nou. Thomasin rosti pe un ton sfidător:

— Tu mi-ai spus adevărul. Eu de ce nu ţi-l pot spune?

Ce întrebare stupidă!

— Pentru că eu nu… vreau… să-l aud.

— Ei bine, nici eu n-am vrut.

Cu ochii plini de lacrimi, Madeline se uită prin micul dormitor şi se gândi la seara ce urma, pe care trebuia s-o petreacă în compania soţiilor, a fiilor şi a fiicelor, în vreme ce bărbaţii aveau să joace cărţi. Se gândi la ziua următoare, ce se anunţa atât de plictisitoare. Se gândi la aşteptare, la clipa când avea să-l vadă din nou pe Gabriel. Nu putu suporta.

— Ar trebui să plecăm.

Thomasin înghiţi în sec.

— Poftim?

— Ar trebui să plecăm de-aici. Acum. În seara asta.

Am obţinut diadema reginei. Tata n-a venit. Tu nu vrei să rămâi. Şi, cu toate că Madeline nu-i putea salva pe toţi de planurile mârşave ale domnului Rumbelow, ajunsese să ţină la Thomasin. Pe ea o putea salva. Voia s-o salveze. Hai să plecăm!

Thomasin se dădu jos din pat şi se uită la Madeline cu un amestec de confuzie şi speranţă.

— Unde?

— La Londra, pentru a o elibera pe verişoara mea, Eleanor.

Auzindu-i numele, Thomasin tresări.

— Am cunoscut-o la han. Ea este adevărata însoţitoare.

— Da. Foarte bine. Madeline se dădu jos din pat pe partea cealaltă. O să lăsăm un bileţel în care o să le comunicăm părinţilor tăi cine sunt eu şi unde să te găsească după ce pleacă de la această petrecere.

— Vor fi furioşi pe tine.

— Până să se sfârşească petrecerea, or să-mi fie recunoscători. Madeline nu putea spune mai multe. O să te prezint celor mai bune gazde drept protejata mea specială. Lady Tabard o să fie încântată.

Cu mâinile pe piept, Thomasin privi în gol.

— Jeffy chiar nu mă iubeşte, nu-i aşa?

— Nu ştiu, draga mea. Tu cunoşti cel mai bine răspunsul.

Thomasin îşi lăsă capul în piept.

— Mai bine aş pleca.

Madeline adăugă cu amărăciune:

— Gabriel vrea să plec, aşa că asta îl va face fericit.

Udându-şi batista, Thomasin îşi şterse faţa înlăcrimată.

— Crezi că de asta te-a respins? Ca să pleci?

Mai udă o batistă şi i-o oferi lui Madeline. Inima acesteia tresări cu putere când ea îi lipi pânza rece de

obrajii fierbinţi.

— Posibil. Se gândi la expresia îndurerată, intensă de pe chipul lui, iar speranţa o părăsi. Nu. El nu mă vrea aşa cum sunt, iar eu nu pot fi altfel.

Thomasin o studie pe Madeline cu o privire critică.

— Nu cred că vrea să fii altfel, cred că vrea să fii... mai bună.

— Sunt foarte bună aşa cum sunt. Madeline îşi luă geanta şi îndesă în ea un maldăr de haine. Fă-ţi bagajele şi hai să mergem!

— Nu ştiu cum să-mi fac bagajele, se răsti Thomasin.

— Nici eu. Ce nu poţi vârî în valiză o să-ţi trimită servitorii mai târziu.

Scoţând de sub pat caseta în care se afla diadema, Madeline o puse cu grijă printre haine. Deasupra, puse tocul din catifea neagră în care se afla pistolul, apoi închise geanta.

Thomasin îndesă atât de multe haine şi bijuterii în valiză, încât Madeline trebui s-o ajute s-o închidă. Ridicară bagajele. Thomasin scoase un geamăt încet din cauza greutăţii. Apoi, fără zgomot, cele două femei porniră pe coridor, coborâră scările şi ieşiră pe uşa din faţă.

Se întâlniră cu servitori, dar cu niciun oaspete. Toţi erau în camerele lor, pregătindu-se pentru seară.

Amurgul transformase peisajul într-un amestec neclar de copaci şi pajişte, transformând monstruoasa casă din ceva de prost gust în ceva ameninţător. Decizia fusese luată, iar Madeline dorea să plece *în clipa aceea.* MacAllister avea dreptate. Domnul Rumbelow era primejdios. Cineva avea să moară.

Madeline se temea că va fi o persoană inocentă, iar... lui Gabriel nu avea să-i fie distrasă atenţia dacă ea nu-i stătea în cale. Era adevărat. Ştia asta. Însă detesta să-l lase să înfrunte moartea de unul singur.

Oprindu-se în capul scărilor, Thomasin se uită în jur de

parcă ar fi aşteptat trăsura.

— Şi acum, ce facem?

— Ne ducem la grajduri…

— La grajduri?

— Şi îi cerem grăjdarului să pregătească una dintre trăsurile domnului Rumbelow pentru a ne duce la Londra.

Thomasin o privi cu îndoială pe Madeline.

— Să merg tocmai până la grajduri cărând valiza asta?

— Nu-ţi face griji, o asigură Madeline. Eşti mai puternică decât crezi, iar eu am călătorit pe tot continentul. Grăjdarii fac ce li se spune.

Dar se înşela. La grajduri, felinarele fuseseră aprinse, iar caii erau periaţi şi stăteau în boxele lor, însă când Madeline anunţă că dorea o trăsură, grăjdarul domnului Rumbelow clătină din cap.

— Nu se poate.

— Poftim? Madeline fu surprinsă de obrăznicia omului. Lăsându-şi geanta la picioare, îşi masă braţul îndurerat. Lady Thomasin Charlford doreşte să plece.

— Nu poate, rosti el.

Madeline vorbi pe un ton ferm, menit a o linişti pe Thomasin:

— Omule! Eşti grăjdar, nu-i aşa? Te ocupi de caii de-aici, nu-i aşa? Pregăteşte imediat o trăsură!

Grăjdarul pocni din degete, iar când un rândaş se apropie alergând, îi spuse:

— Dă fuga şi adu-l pe stăpân!

Stăpânul?

— Pe domnul Rumbelow?

— Nu. Pe stăpânul meu.

Madeline avu o presimţire urâtă.

Thomasin îşi lăsă şi ea valiza jos şi se foi nervoasă alături de Madeline, uitându-se în jur de parcă nu mai văzuse niciodată un grajd – ceea ce era foarte posibil.

— O să vorbesc cu şeful tău, îi zise Madeline grăjdarului. Vom rezolva problema asta.

— Vrei să vorbeşti cu mine? Marele Bill ieşi ţanţoş din umbre. Ce vrei să-mi spui domnişoară înfumurare?

Lui Madeline îi stătu inima în loc. În lumina slabă din grajd, faţa lui slabă şi prelungă părea cadaverică, având obrajii scofâlciţi şi ochii înfundaţi în orbite. Gura în formă de arc rânjea batjocoritor, ţepi negri îi acopereau bărbia, iar duhoarea trupului dovedea că nu se îmbăiase de când se întâlniseră ultima oară. Agăţându-şi degetele mari de bretele, scuipă o flegmă lungă suficient de aproape de Madeline, încât nişte lichid maroniu să-i stropească fusta.

Cândva între plimbarea din ziua precedentă şi escapada din noaptea trecută, Marele Bill părea că-şi pierduse afecţiunea faţă de Madeline.

Thomasin păşi în faţa lui Madeline.

— Ai grijă ce faci… omule!

Marele Bill o măsură de sus până jos.

— Nu-i aşa că eşti arătoasă? Fugi de ai tăi, aşa-i?

Thomasin se dădu îndărăt, şocată de insolenţa lui, dar rosti cu îndrăzneală:

— Ce fac eu nu este treaba ta. Nu-ţi cunoşti locul.

Madeline puse o mână pe braţul lui Thomasin pentru a o opri. La urma urmelor, Thomasin credea că el era un servitor obraznic. Dar Madeline ştia că era un ucigaş.

— Eu sunt însoţitoarea lui Lady Thomasin. O însoţesc la Londra.

— Nu, n-o însoţeşti, pentru că nu plecaţi. Niciuna dintre voi.

Asta chiar că era nesimţire.

— Nu tu eşti responsabil cu călătoriile pe care le fac oaspeţii, spuse Madeline.

El îşi pocni bretelele.

— Ba cred că sunt. Ordinele sunt că nimeni nu pleacă până nu dă Rumbelow dezlegare, iar el n-a dat dezlegare.

Era mai grav decât îşi imaginase Madeline. Grăjdarul privea cu ochi mari, iar în spatele lui era un grup de bandiţi care aşteptau ordinele Marelui Bill. Madeline zăbovise prea mult pentru a mai putea scăpa. Sau poate că toţi fuseseră prinşi în capcană din clipa în care sosiseră.

— Asta-i absurd, spuse Thomasin. Domnul Rumbelow nu ne-ar ţine aici împotriva voinţei noastre.

— Oricum, nu vrei să pleci nicăieri cu bucăţica asta. Privirea Marelui Bill o sfredeli pe Madeline. Nu este o companie potrivită pentru o fată inocentă ca dumneata. Se uită mai sus decât îi e rangul, şi-o trage cu un lord când ar putea să aibă pe cineva ca mine.

În mod evident, Thomasin nu înţelese semnificaţia expresiei, altminteri ar fi fost îngrozită. Încercă să scape din strânsoarea lui Madeline.

— Nu ştii ce vorbeşti. În realitate, este ducesă!

— Thomasin, nu!

O, nu! Asta era ultimul lucru pe care Marele Bill trebuia să-l afle. Marele Bill… şi domnul Rumbelow.

— Ducesă? Asta ţi-a zis?

Marele Bill îşi lăsă capul pe spate şi râse, iar toţi ceilalţi bărbaţi din jurul lor îi ţinură isonul.

Thomasin se uită nervoasă de la Marele Bill la Madeline, la ceilalţi, şi din nou la Madeline.

— Este insolent, rosti ea. Este doar un servitor. Nu ne poate împiedica să plecăm. Asta ar însemna să ne ţină prizoniere, ca un răufăcător.

Unul dintre ochii Marelui Bill se închise şi tresări. Madeline, care îl privea cu atenţie, zise domol:

— Într-adevăr.

— Sunt ordinele lui Rumbelow, repetă Marele Bill.

Încă nevenindu-i a crede, Thomasin spuse:

— Dar, Madeline, asta-i imposibil! Această persoană probabil că se înşală. Pentru ca domnul Rumbelow să dea o astfel de poruncă, ar trebui să fie nebun.

— Sau să fie şi el un răufăcător.

— Sau amândouă, adăugă Marele Bill îndatoritor.

— Dar... O!

Thomasin îşi acoperi gura cu mâna, iar ochii ei mari se uitară de la Marele Bill la Madeline şi înapoi.

— Daţi fuguţa înapoi în casă, iar tu – arătă spre Madeline – ai grijă ca fetiţa să-şi ţină fleanca. Sau va trebui să vin după voi şi n-o să vă placă asta.

Marele Bill scuipă din nou, iar de data asta, flegma aproape că ajunse pe pantofii lui Madeline. Thomasin scânci şi se trase repede îndărăt. Calmul obişnuit al lui Madeline dispăru. Se uită direct în ochii lui şi nu se clinti. După ce dezgustătorul scuipat se aşternu pe jos, ea se apropie de Marele Bill.

Spre amuzamentul tovarăşilor săi, el rânji şi scoase nişte sunete ca şi cum ar fi sărutat-o.

Cu un gest rapid, ea îl lovi sub bărbie cu latul palmei. El înghiţi tot cocoloşul de tutun scârbos.

Ea se trase înapoi, în vreme ce el se apucă de burtă şi se înecă.

Înşfăcând amândouă genţile, Madeline i-o dădu lui Thomasin pe a ei şi rosti:

— Haide, draga mea! Să ne întoarcem în casă înainte să ne simtă cineva lipsa.

Capitolul 25

În timp ce oamenii râdeau de Bill, Madeline şi Thomasin se grăbiră să iasă una lângă alta.

De îndată ce scăpară din grajd, Madeline rosti:

— *Merde!* N-ar fi trebuit să fac asta. Marele Bill va fi... rău. Şi mai rău.

— Cum poţi să regreţi? Este un om îngrozitor. A vorbit

urât despre tine şi şi-a imaginat că ar fi la nivelul tău, şi... ce-a vrut să spună? Când a zis că o să vină după noi, la ce s-a referit? Thomasin se îndreptă cu paşi apăsaţi spre casă. Trebuie să-i spun tatei în clipa asta!

— Nu. Madeline se uită în spate. Nu poţi face asta. Ai strica totul.

— Ce-aş strica? Petrecerea domnului Rumbelow? Detest să-ţi spun asta, dar deja e stricată pentru mine. Thomasin demonstra maturitate. Ar trebui să dansez şi să râd în următoarele două zile ştiind că omul acela a declarat practic că nu pot pleca? Sunt o musafiră. Sunt o aristocrată. Nu poate face asta.

— Şi totuşi, se pare că o face.

Spre vest, cerul devenise de un cenuşiu argintat, învăluind peisajul în umbre. Vântul bătea dinspre mare, iar geamătul copacilor ascundea orice sunet din spatele lor. Thomasin se împiedică de un smoc de iarbă, iar Madeline o apucă de braţ şi o ajută să-şi recapete echilibrul, dar nu se opriră nicio clipă. Primejdia pândea în spatele lor.

— Şi de ce ar trebui să ai grijă să-mi ţin... fleanca? Thomasin respira anevoie din pricina indignării şi a efortului. Tu eşti şefa?

— A vrut să spună că, dacă tu sau eu dăm alarma, o să-mi facă rău.

— Nu poate face asta.

Exasperată, Madeline rosti:

— Thomasin, te-ai uitat în jur de când ai venit aici? Există foarte mulţi bărbaţi cu foarte multe arme, şi niciunul nu este vreun vânător care a pierdut vulpea. Aşteptă până când fata înţelese. Suntem izolaţi. Jocul a început. Niciuna dintre doamne sau dintre fii şi fiice nu ne va crede dacă spunem ce s-a întâmplat. Cu toţii vor dori să ştie de ce încercăm să plecăm.

Thomasin fu năucită de logica lui Madeline,

— Dar nu-l putem pur şi simplu lăsa pe domnul

Rumbelow să ne ţină aici. Probabil că pune la cale o mârşăvie. Îşi lovi o palmă cu pumnul. Niciodată n-am avut încredere în el!

Lui Madeline îi veni să râdă, dar situaţia era mult prea gravă.

— Dacă ai încredere în mine, îi voi spune cuiva care va şti ce să facă.

Cel puţin, asta spera.

— Cui? Toţi gentlemenii participă la jocul de cărţi,

— Valetului lui Lord Campion. El mă va crede.

Chiar dacă va trebui să-l bată ca să priceapă. Urcară scările şi deschiseră uşa din faţă.

— Între timp…

— Intre timp, ne vom bucura de petrecerea pe care domnul Rumbelow a plănuit-o pentru soţii şi copii.

Thomasin îşi coborî privirea spre rochia de zi şifonată, apoi se uită la Madeline.

— Înainte, întârziai că aşa dădea bine. Se grăbiră să urce în dormitor şi îşi ascunseră genţile sub pat. În seara asta, vom întârzia ca să dea foarte bine.

*

Înarmat doar cu o perie de haine cu dosul din argint, MacAllister se afla în dormitorul lui Gabriel şi părea prostit de veştile pe care i le dăduse Madeline.

— Cum naiba aţi aflat asta?

— Am încercat să plec, după cum mi-a cerut Gabriel.

— Nu puteaţi încerca niţel mai devreme, înainte ca domnul să intre în casa văduvei? MacAllister îşi lovi palma cu peria. Sunteţi sigură că asta au vrut să spună? Că Rumbelow nu lasă pe nimeni să plece fără permisiunea lui?

Madeline rosti limpede şi cu exasperare în voce.

— Oamenii aveau arme.

— Ah, şi eu am vrut să vă împuşc o dată sau de două

ori.

— Nu e un moment potrivit pentru glume.

— Nu-i o glumă. Aş vrea să-i pot zice domnului, dar jocul nu poate fi întrerupt.

— Îi poţi duce un mesaj?

Dacă MacAllister nu făcea ceva, ea avea să facă.

— Rumbelow nu le dă voie servitorilor aristocraţiei să stea lângă ei. Zice că aşa nu se va trişa, dar noi ştim mai bine. MacAllister îşi mângâie bărbia. Cred că ar fi mai bine să pornesc spre satul unde aşteaptă oamenii dumnealui.

— Are oameni care aşteaptă să intervină? Pentru prima dată după câteva ore, Madeline se relaxă. Slavă Domnului!

— Doar n-aţi crezut că va încerca să pună mâna de unul singur pe un ticălos ca ăsta, nu-i aşa? Un ticălos care are propria armată. MacAllister pufni. Domnul nu-i atât de prost.

— Asta-i o chestiune de opinie, rosti Madeline pe un ton tăios.

— Da, domnişorică, nu-i deloc fericit din cauza dumneavoastră. Ce i-aţi mai făcut acum?

Şocată din pricina nedreptăţii, Madeline replică:

— Nu vrea să se însoare cu mine.

— Nţ, asta nu-i adevărat.

— Te asigur că este foarte adevărat.

— După ce patru ani v-a jelit, iar eu i-am dat binecuvântarea mea chiar azi… şi acum nu vă mai vrea? MacAllister făcu o faţă lungă şi neîncrezătoare. Probabil că aţi făcut dumneavoastră ceva.

— Se pare că am făcut multe lucruri, inclusiv…

Brusc, durerea o cuprinse din nou. Vreme de câteva momente, când se grăbise să-l informeze pe MacAllister despre ce aflase, uitase că Gabriel o respinsese. Acum, amintirea o copleşi, iar ea îşi întoarse capul.

— Gata, haideţi! Doar n-o să plângeţi, nu?

MacAllister se duse în jurul ei pentru a vedea dacă era adevărat. Ea îl privi sfidătoare şi îşi şterse obrajii.

— Mi-au dat puţin lacrimile.

— Deci, în sfârşit, aveţi o inimă de femeie.

— Dar ce-ai crezut? se răsti ea. Că am o inimă de câine?

— Nu, câinii sunt credincioşi. Mai degrabă, am crezut că aveţi o inimă de viezure.

Nimeni nu îndrăznea să-i vorbească lui Madeline în felul acesta – cu excepţia lui MacAllister. Bătrânul era incorigibil, băgăreţ, arţăgos – iar în clipa aceea, singura speranţă a tuturor celor aflaţi la acea petrecere. El o studie de parcă era o ciupercă dintr-o specie neobişnuită, iar el, un botanist.

— Mă întreb ce soi de nebunie a pus stăpânire acum pe domnul.

— Nu ştiu, dar nu discut chestiunea asta cu valetul lui. Îl pusese cu fermitate pe MacAllister la locul lui, dar el nu păru să bage de seamă. Ai cu ce să te aperi dacă te întâlneşti cu vreunul dintre oamenii domnului Rumbelow?

— Am cuţitele mele.

— Şi Gabriel are cuţite.

— Cine credeţi că l-a învăţat cum să le folosească? MacAllister clătină din cap. Femeie netoată. Nu ştiţi nimic.

*

Cinci mese lipite. Zece scaune cu spătar. Patru lachei de cea mai joasă speţă.

Pereţi de culoare bordo. Draperii de culoarea verde a sticlei trase bine peste ferestrele înalte. Rafturi de cărţi pe care nu se afla nimic.

Zece gentlemeni, jucători cu toţii, care nu observau nici izolarea, nici faptul că lacheii care stăteau în faţa uşilor arătau mai mult a temniceri.

Un covor turcesc cu model verde şi negru. Fumul care se ridica din câte un trabuc. În sala de joc era linişte, iar aerul, nemişcat. Ceasul bătu miezul nopţii.

Gabriel auzi vântul bătând în rafale afară, în vreme ce furtuna se apropia dinspre mare.

În sala de joc, gentlemenii şedeau aplecaţi peste cărţile lor, concentraţi de parcă vieţile lor ar fi depins de asta. Doar câte o înjurătură sau o exclamaţie de triumf ocazională întrerupea tăcerea.

Până şi Rumbelow era total concentrat asupra cărţilor, stând absolut nemişcat, tăcând mâlc.

Aşa că vorbi Gabriel. Trebui s-o facă. Juca pentru a câştiga, iar ca să câştige, avea o strategie. Nu doar o strategie a jocului, ci şi o strategie care presupunea întreruperea concentrării celorlalţi bărbaţi.

De fapt, era chiar amuzant să-i enerveze. Era o întrerupere necesară pentru a câştiga jocul. Iar el trebuia să iasă învingător. Sau nu. Avea să decidă asta după ce miza şi circumstanţele deveneau clare.

După ce îşi jucă mâna cu domnul Payborn – Gabriel câştigă, firește, şi ar fi fost surprins dacă Payborn nu pierdea totul până dimineaţă rosti:

— Ar trebui să deschidem o fereastră. Vântul o să mai aerisească încăperea.

Nimeni nu răspunse. Câţiva bărbaţi îşi aranjară cărţile în mâini. Lord Tabard trase din trabuc.

— Rumbelow, este în regulă dacă deschid un geam? insistă Gabriel.

Aşezat la o masă alăturată, Rumbelow îşi flutură nepăsător o mână.

— Da, da, fă cum vrei.

Aha! Lui Rumbelow nu-i plăcea să fie întrerupt când juca.

— Am ezitat să-i poruncesc unui servitor de-al tău. Pot s-o fac? întrebă Gabriel.

— Da! Pentru Dumnezeu, fă ce vrei!

Ridicându-şi capul, Rumbelow se uită urât la el. Gabriel îl studie – coloritul intens, buzele strânse, nările fremătând, toate dovedeau că Rumbelow putea fi făcut să-şi dezvăluie sentimentele şi, posibil, cărţile.

Rumbelow se stăpâni. Relaxându-se, zâmbi cu tot farmecul de care era în stare.

— Eşti viclean, Campion, dar n-o să mă las provocat de tine din nou.

Aflaţi la masa de alături, Lord Tabard şi monsieur Vavasseur ignorară schimbul de replici, trântind cărţile, vădit dezgustaţi de întrerupere.

— Da. O voi face.

Gabriel îl provocă pe Rumbelow din priviri şi se întrebă iarăşi: Ce îl făcea pe Rumbelow să joace aceste mâini dacă avea de gând să fugă cu avansul? Îi plăcea provocarea? Îi păcălise mereu pe cei mai deştepţi oameni ai legii din Anglia. Dorea să se laude că îi păcălise şi pe cei mai buni jucători din Anglia? Devenise arogant?

Rumbelow îşi privi cărţile, apoi se uită din nou la Gabriel.

— Nimeni nu-l bate pe Thurston Rumbelow.

Dacă Rumbelow dorea o provocare, Gabriel era dispus să-i facă pe plac. Gabriel amestecă pachetul de cărţi cu o mână – un mic spectacol, dar care servea scopului său,

— Până acum.

Rumbelow observă precizia expertă cu care Gabriel mânuia cărţile. Îi văzu pe ceilalţi bărbaţi uitându-se la el şi la Gabriel.

— Vorbele nu fac doi bani, spuse el. Când vom juca, vom vedea cine va bate pe cine – dacă nu cumva vei fi eliminat de unul dintre aceşti jucători grozavi înainte de a avea ocazia să joc cu tine.

Cu un gest indolent, Gabriel îşi puse o cizmă pe genunchi şi îşi privi mâna care amesteca din nou cărţile.

— Sau dacă nu renunţi la joc şi nu fugi pentru a scăpa de umilinţă.

Fusese o provocare. Una pe care se gândi că Rumbelow o va accepta.

— Poate că există o modalitate să facem lucrurile mai interesante, rosti Rumbelow. Un pariu separat, între noi doi.

Privirea lui Gabriel se îndreptă spre seiful metalic negru, greu şi încuiat cu un lacăt.

— Un pariu separat. Dar încă n-am văzut dovada că avansul tău există.

— Poftim? se răsti Rumbelow. Mă faci trişor? Vrei să zici că n-am pus şi partea mea de 10 000 de lire în seif, alături de ale voastre?

— Aş vrea să văd banii. Cred că mă voi concentra cu mai multă râvnă asupra jocului dacă voi fi sigur că voi şi căpăta ce câştig.

Gabriel savură roşeaţa şi mai intensă din obrajii lui Rumbelow. Deşi hoţ şi escroc, era sensibil la insulte. Fascinant!

Toată lumea îi privea deja cu interes, iar câţiva bărbaţi avură suficient de puţin tact pentru a da din cap. Rumbelow îşi puse cărţile pe masă cu un gest precis, iritat. Ridicându-se iute, se îndreptă spre seif. Le arătă cheia care îi atârna la curea.

— Mai există o cheie, dar se află la Londra, la banca mea.

Îngenunche lângă seif, îl deschise, iar Gabriel văzu înăuntru nouă pachete, fiecare legat cu un şnur. Rumbelow scoase unul şi le arătă cele 10 000 de lire.

— Eşti satisfăcut? îl întrebă pe Gabriel.

Să fi fost bani falşi? Sau poate că pusese câte o bancnotă pe fiecare parte a teancului, iar în interior erau foi albe tăiate la dimensiune?

— Sunt satisfăcut. Dacă oamenii lui erau acolo şi dacă pe Rumbelow îl aştepta o corabie cu care să fugă, era bine

să-l provoace. Un pariu separat este o idee excelentă. Dădu din cap spre pachetul de bancnote. Îmi place cum arată. Deci… mai punem 10 000 în plus.

— Asta vrei *tu.* Eu vreau altceva. Privirea lui Rumbelow vorbi cu prea multă elocvenţă. Ceva ce… posezi tu.

Gabriel n-ar fi trebuit să fie surprins, dar era. Ceva ce poseda el? O! Ştia ce dorea Rumbelow. Totuşi, nu ezită.

— Orice vrei îţi aparţine. Îţi voi ceda ce-mi aparţine, indiferent cât de mult m-ar durea o astfel de pierdere improbabilă.

Trebuia să se gândească la acest aspect nou. Avea să-i ofere un avantaj? Sau nu?

Zâmbetul lui Rumbelow deveni strălucitor şi… cumplit de crud.

— Rămâne stabilit. Toată lumea care se află aici e martoră. Dacă eu şi Campion jucăm partida finală, miza mea este 10 000 de lire, iar a lui Campion e bunul pe care mi-l doresc.

— Un pariu al naibii de stupid, Campion, spuse domnul Greene. Ar putea să-ţi ia Campion Court.

— Mai întâi, trebuie să câştige. Gabriel se uită la ceilalţi jucători. Care om se poate lăuda că m-a bătut la cărţi? Pocnind din degete către unul dintre lacheii neciopliţi ai lui Rumbelow, îi porunci: Deschide fereastra. Să intre nişte aer aici.

— Stăm la taclale sau jucăm cărţi?

Lord Achard se uită încruntat la Gabriel.

— Aşa e, hai să jucăm cărţi.

Gabriel împărţi cărţile.

Capitolul 26

Trecuse de miezul nopţii când domnişoarele Vavasseur terminară de cântat, făcură o plecăciune şi fură aplaudate.

Lady Tabard îi vorbi lent şi apăsat lui madame Vavasseur, sigură că, în ciuda dovezilor care confirmau contrariul, aceasta nu înţelegea engleza vorbită altfel.

— Cât de incredibil de talentate sunt fiicele dumneavoastră!

Ochii lui madame Vavasseur licăriră fericiţi, iar ea replică într-o engleză cu accent, dar excelentă:

— Mulţumesc, doamnă. Şi fiica dumneavoastră, fermecătoarea Lady Thomasin, cântă extraordinar la pian.

— Într-adevăr, Lady Thomasin este dăruită cu multe talente şi să ştiţi că…

— Lady Tabard se aplecă spre madame Vavasseur, dar Madeline auzi limpede fiecare cuvânt – astăzi, Lord Hurth a cerut-o în căsătorie.

Madeline simţi nevoia să geamă profund. Privind prin salonul de muzică plin de lume, văzu că mai multe persoane auziseră anunţul făcut de Lady Tabard. Nu Că n-ar fi dorit ca societatea să ştie că Thomasin făcuse o cucerire atât de importantă, dar această chestiune trebuia abordată cu subtilitate, şi mai ales după ce Thomasin avea să-l respingă – lucru care, în ciuda speranţelor lui Lady Tabard, Madeline ştia că era inevitabil să se întâmple. Însă Lady Tabard nu cunoştea semnificaţia cuvântului „subtil”.

Lady Achard bătu din palmele înmănuşate pentru a atrage atenţia tuturor.

— Pe care dintre fete o vom asculta în continuare?

— Josephine, tu cânţi minunat la harpă, rosti doamna Greene. Delectează-ne cu o melodie.

Lady Achard se îmbujoră cuviincios, protestă cu modestie, apoi, fiind rugată să cânte, îşi scoase mănuşile şi le ceru servitorilor să pună harpa în faţa uriaşului şemineu din marmură neagră.

Madeline îşi muşcă buza de jos şi ascultă vântul care făcea ferestrele să zornăie. Cât de curând avea să se întoarcă MacAllister cu oamenii lui Gabriel? Deşi Madeline suferea din cauză că el o respinsese, îi era teamă pentru el – singur în casa văduvei, să-i înfrunte pe domnul Rumbelow şi pe ceilalţi jucători. De fapt, avea domnul Rumbelow să îngăduie jocul? Oare nu cumva, chiar în clipa aceea, îi jefuia pe bărbaţi, îi bătea… îi ucidea?

Dar nu. Nu avea sens. Ar fi putut face asta oricând în ultimele câteva zile. Planul lui era mai laborios, iar Madeline considera că Gabriel era mai mult decât pe măsura lui… dar avea nevoie de întăriri.

Totuşi, ori încotro privea Madeline, dezgustătorii lachei ai domnului Rumbelow erau prezenţi în salonul de muzică, îmbrăcaţi în livrele elegante, dar grosolani şi nelalocul lor. Nimeni altcineva nu remarcă, cu excepţia lui Thomasin, iar după felul în care îl privea pe banditul de la uşă, Madeline se temu că se va apuca să spună povestea fugii lor şi a modului vulgar în care Marele Bill se purtase cu ele. Madeline se gândi că singurul lucru care o oprise până atunci fusese seara de veselie lipsită de griji aranjată de domnul Rumbelow pentru ca tinerele doamne să-şi poată etala talentele muzicale.

Totuşi, oaspeţii păreau preocupaţi în ciuda veseliei generale. Cu toţii aşteptau veşti în privinţa jocului.

În vreme ce Thomasin se îndepărtă de pian, fu oprită la fiecare câţiva paşi pentru a fi felicitată şi lăudată în şoaptă pentru talentul ei. Ea era o tânără bine-crescută, aşa că afişă modestie şi se îmbujoră, dar Madeline văzu panica din ochii ei şi porni spre ea, cu vorbele Marelui Bill răsunându-i în urechi.

Hurth ajunse însă primul la ea. Strălucitor într-o vestă de mătase matlasată de culoarea lavandei şi cu o haină din catifea bleu, făcu o plecăciune, zâmbi şi spuse că ar dori să discute ceva în particular.

Ea clătină din cap, dar Lady Tabard bubui:

— Du-te cu el, fato! Ai permisiunea mea.

Le aruncă un zâmbet viclean celorlalte doamne. În vreme ce Lady Achard se aşeză să cânte, Hurth îi oferi braţul lui Thomasin şi o conduse pe coridor. Ea îi aruncă o privire chinuită lui Madeline, care se grăbi să iasă în urma lor şi se strecură în bibliotecă înainte ca el să închidă uşa. În vreme ce Hurth se încruntă, ea făcu o plecăciune şi se aşeză într-un colţ întunecat. Avea dreptul şi datoria de a se afla acolo. La urma urmelor, era însoţitoarea.

Cu o mişcare a capului acoperit cu păr cârlionţat şi bine coafat, Hurth arătă spre o canapea joasă.

— Vă rog, Lady Thomasin, luaţi loc.

— Aş prefera să rămân în picioare, mulţumesc, rosti Thomasin pe un ton dur.

Pătruns de propria importanţă, Hurth nu remarcă asprimea ei, şi nici felul cum se uita la el, de parcă el era un dentist, iar ea o pacientă pe care o durea o măsea.

— Vă rog, insist.

Arătă din nou spre canapea. Suspinând zgomotos, Thomasin se aşeză cu o mişcare bruscă. Madeline îşi muşcă buza pentru a-şi reţine zâmbetul. Dacă n-ar fi fost atât de îngrijorată din pricina lui Gabriel, a lui MacAllister, a morţii şi a dezastrului, această scenă ar fi fost una dintre cele mai comice din viaţa ei.

Cu un scârţâit al corsetului, Hurth se lăsă într-un genunchi. Îşi aranja pantalonii pe genunchi, apoi încercă încă o dată să ia una dintre mâinile lui Thomasin. Ea stătea pe ele. Netulburat, Hurth începu discursul:

— În primul rând, vreau să vă asigur că am vorbit cu tatăl dumneavoastră astăzi, şi că am permisiunea dumnealui pentru aceste vorbe care altminteri ar fi putut să vă pară o mare obrăznicie.

Thomasin se grăbi să intervină:

— Lord Hurth, mi s-a spus care este intenţia

dumneavoastră, iar eu doresc să evit pentru amândoi durerea şir..

El continuă ca şi cum ea n-ar fi zis nimic:

— În ciuda faptului că mama dumneavoastră vitregă nu reprezintă o legătură dezirabilă, mă simt atras de dumneavoastră.

Thomasin încremeni. Madeline se întrebă cum de un bărbat putea fi atât de nepriceput la a face curte. Era ca şi cum luase lecţii pentru a înfuria sau a dezgusta o femeie.

— Atenţiile pe care vi le-am acordat, dovezi ale respectului, fără îndoială că v-au flatat şi v-au făcut să vă daţi seama de profunda mea afecţiune.

— Să mă flateze? Lord Hurth, eu nu sunt…

— Aş vrea să deveniţi soţia mea.

Clipi rapid şi aşteptă exclamaţiile entuziasmate ale lui Thomasin. Ea însă tăcea mâlc. Abia părea să respire. Madeline bănui că scrâşnea din dinţi. În cele din urmă, când Lord Hurth începu să dea semne de stânjeneală, Thomasin izbuti să rostească:

— Atenţiile dumneavoastră sunt într-adevăr flatante, domnule, şi regret profund că trebuie să refuz măgulitoarea dumneavoastră cerere în căsătorie.

Hurth clătină uşor din cap de parcă nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Lady Thomasin, poate că sunteţi copleşită de şansa de a intra prin căsătorie în familia mea, dar vă asigur că manierele vă sunt impecabile – ei bine, exceptând poate ocazionalele exuberanţe pe care prezenţa zilnică a mamei mele le va vindeca – şi că aveţi o descendenţă foarte bună. Pe scurt, sunteţi demnă să daţi naştere următorului moştenitor Hurth.

— Doriţi să-mi verificaţi starea dinţilor? întrebă Thomasin pe un ton rece ca gheaţa.

Madeline pufni. Două perechi de ochi se îndreptară spre ea – unii plini de reproş, ceilalţi, dezaprobatori astfel

că îşi scoase batista şi îşi ascunse faţa în ea. Să râdă într-un moment atât de importat era probabil nepotrivit. Încruntându-se, Hurth rosti:

— De asemenea, Lady Thomasin, suferiţi ocazional de accese de frivolitate. Din pricina acestora, mama a pus la îndoială justeţea alegerii mele, dar am asigurat-o că aveţi o inteligenţă superioară şi că veţi învăţa cu uşurinţă care vă este locul.

Thomasin se ridică.

— Cu alte cuvinte, voi putea fi ţinută cu uşurinţă în frâu?

Referirea la cai fu prea mult pentru Madeline, aşa că trebui să-şi înăbuşe chicotelile cu ajutorul batistei.

Şi Hurth se ridică, dar scoase un geamăt uşor când îşi îndreptă genunchiul.

— Bănuiesc că apelaţi din nou la umorul dumneavoastră pentru a face faţă unei decizii cruciale. Amintindu-vă că tatăl dumneavoastră şi-a dat binecuvântarea şi că, poate chiar mai important, părinţii mei au fost şi ei de acord că aţi fi acceptabilă, veţi fi soţia mea?

— Lord Hurth, v-am răspuns deja, se răsti Thomasin. Nu, mulţumesc. Nu voi fi soţia dumneavoastră.

Indignarea îi împestriţă obrajii lui Hurth.

— Nu merit totuşi o explicaţie, şi nu un simplu refuz?

Ochii lui Thomasin se îngustară, pumnii i se încleştară şi se ridicară. Thomasin era pe cale să-şi piardă stăpânirea de sine. Ridicându-se repede, Madeline rosti:

— Lady Thomasin!

Aruncându-i o privire lui Madeline, Thomasin se controlă şi se uită din nou la Hurth.

— Nu ne potrivim, domnule. Nu avem nimic în comun.

El făcu o faţă lungă.

— Nu trebuie să avem ceva în comun. Ce idee vulgară! Ne vom căsători!

Madeline îşi duse din nou batista la gură. De data asta, şi Thomasin zâmbi amuzată.

— Nu vă iubesc, zise ea tranşant.

— Mama dumneavoastră vitregă este de vină pentru astfel de idei, spuse Hurth. Iubirea e pentru ţărani!

— Atunci, sunt ţărancă, fiindcă voi fi îndrăgostită atunci când mă voi căsători sau nu mă voi căsători deloc, replică Thomasin.

„Mulţumeşte-i”, mimă Madeline.

Thomasin dădu din cap, apoi se uită la Hurth.

— Vă rog să ne scuzaţi, dar eu şi însoţitoarea mea ne vom retrage în camera de odihnă a doamnelor, unde voi încerca să mă împac cu faptul că am făcut ce trebuia să fac. Ducându-şi dosul palmei la frunte, Thomasin spuse pe un ton dramatic: într-o zi, domnule, când vă veţi însura cu doamna potrivită, îmi veţi mulţumi pentru asta.

Buzele lui rujate se subţiară de iritare.

— Ce prostie!

De parcă ar fi zis „am încercat”, Thomasin ridică puţin din umeri spre Madeline şi se îndreptă spre uşă.

Făcându-i o altă plecăciune rapidă colericului Hurth, Madeline se grăbi pe urmele ei. Intrară în camera de odihnă, se uitară una la alta şi izbucniră în râs.

După ce Thomasin îşi recăpătă controlul, se aşeză în faţa oglinzii şi îşi ascunse chipul în palme.

— A fost atât de îngrozitor! Iar femeia aia o să fie lividă de furie că l-am refuzat.

Amintindu-şi modul cum Lady Tabard îşi dezvăluise afecţiunea pentru Thomasin, Madeline spuse:

— O, Lady Tabard nu este atât de cumplită cum îţi imaginezi.

Capul lui Thomasin se ridică.

— Este fiică de negustor.

— Dar are o inimă bună.

— Şi un comportament lipsit de maniere.

— Există lucruri şi mai rele. Am văzut mame vitrege care le puneau pe fete la corvezi, care le băteau cu băţul şi le dădeau doar pâine şi apă… care încercau să le silească să se mărite cu primul bărbat care le cerea.

— Inventezi toate astea. Thomasin râse pe jumătate. Sunt basme.

— Te asigur că nu sunt, zise Madeline. Lady Tabard este preocupată de ce-i mai bine pentru tine. Dar pur şi simplu nu se exprimă aşa cum trebuie.

— Chiar că nu.

— Cred că, dacă încerci, vei descoperi că poţi vorbi cu ea. Are o personalitate puternică. Te va ajuta să obţii ce-ţi doreşti.

Thomasin o privi gânditoare pe Madeline.

— *Este* puternică.

O senzaţie de nelinişte o cuprinse pe Madeline. Oare la ce se gândea Thomasin?

— De ce fetelor le place să fie cerute în căsătorie? întrebă fata.

— Majoritatea cererilor în căsătorie nu sunt atât de îngrozitoare. Madeline se aşeză lângă Thomasin şi îi mângâie mâna. În general, gentlemenii vorbesc despre cât de mult te adoră, nu că ar trebui să te simţi privilegiată că te lasă să-i adori.

— Aşa a fost cererea în căsătorie făcută de Lord Campion?

Madeline încercă să-şi amintească prima cerere în căsătorie, pe care i-o făcuse cu patru ani în urmă, dar evenimentele din ziua aceea o tot împiedicau. Ea îl ceruse pe el, iar el o refuzase. O refuzase, iar acum, ea simţea o durere profundă, care nu voise să treacă. Nici când răsese, nici când se concentrase asupra lui Thomasin, nici când o ascultase pe Lady Tabard. Deloc. Oare durerea avea s-o părăsească vreodată?

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să-ţi amintesc.

Umezind un prosop, Thomasin i-l dădu lui Madeline.

— Eşti atât de nefericită. Chiar nu te poţi schimba pentru a fi cum vrea el? Mi se pare că vrea atât de puţin. O şansă de a face eforturi pentru tine. O soţie despre care să ştie că i se va încredinţa cu totul.

Lipsită de orice speranţă, Madeline îşi tampona faţa.

— N-ar trebui să se aştepte ca eu să mă schimb.

— Dar tu te aştepţi ca *el* să se schimbe.

— Da, bine, dar… dar să se schimbe în bine. Vreau să renunţe la jocul de cărţi.

Thomasin continuă, netulburată de slabul protest al lui Madeline.

— Te aştepţi ca el să nu aibă niciodată vreo responsabilitate pe domeniile tale, dar el este un bărbat care îşi ia foarte în serios responsabilităţile. Se uită cu asprime la Madeline. Nu-i aşa?

— Da, dar…

Thomasin aşteptă ca Madeline să isprăvească, însă, de data aceasta, ea nici măcar nu se putu gândi la un răspuns.

— Poate că te-ai putea schimba pentru el fiindcă ştii că te poţi încrede cu adevărat în el, insistă Thomasin.

— Este prea dificil.

Şi totuşi, cât de uşor avusese încredere că Gabriel îi va face dreptate lui Jerry, că va pune mâna pe domnul Rumbelow şi că va avea grijă ca oaspeţii să fie în siguranţă.

— La fel e şi să fii însoţitoare, dar te-ai descurcat de minune, rosti Thomasin cu viclenie.

Madeline o privi chiorâş.

— E adevărat. M-am descurcat de minune, nu-i aşa?

— Ai făcut minuni cu mine.

— Poate că…

Dar, înainte ca Madeline să-şi termine gândul, Lady Tabard năvăli în încăpere ca un mare poştalion înzorzonat. Aţintindu-şi privirea asupra lui Thomasin, spuse:

— Iată-te, domnişoară!

Thomasin se ridică în picioare.

— Mamă, trebuie să-ţi spun ceva. Aruncându-i o privire sfidătoare lui Madeline, adăugă: Ceva ce s-a întâmplat astăzi, puţin mai devreme.

Ce-i spusese Madeline lui Thomasin? „Lady Tabard are o personalitate puternică. Te va ajuta să obţii ce-ţi doreşti.”

Thomasin avea de gând să-i zică despre Marele Bill. Ridicându-se în picioare, Madeline rosti:

— Thomasin, nu!

Thomasin o ignoră.

— Mamă, mai devreme, eu şi Madeline ne-am dus afară…

— Atunci când te-ai decis să-l refuzi pe Lord Hurth? Lady Tabard îşi flutură mâinile spre Thomasin de parcă n-o interesa ce avea de zis. Sunt extrem de îndurerată din pricina ta, Thomasin. Extrem de îndurerată. Oricare altă tânără ar fi profitat de şansa de a deveni o mare doamnă.

— Mamă, nu asta-i important acum. Important este că…

— Nu e important? Ce altceva e important dacă nu şansa de a te mărita cu un bărbat bogat, care are un titlu şi se mai şi îmbracă bine? Dar nu, nu pentru tine. Tu îl iubeşti pe Jeffy. Lady Tabard îi rosti numele cu un asemenea dispreţ, încât până şi Madeline se crispă şi îşi dori să fi fost altundeva. Jeffy. Cel mai neisprăvit, prost şi necredincios tânăr pe care l-ai fi putut găsi! Pentru el, ai renunţat la un bărbat care, într-o zi, o să fie marchiz.

Toate intenţiile lui Thomasin se stinseră sub potopul dezaprobării lui Lady Tabard, iar furia le luă locul.

— N-am renunţat la Lord Hurth pentru Jeffy. Am renunţat la el pentru că nu-l plac şi nu mă voi mărita cu un bărbat pe care nu-l plac.

Lady Tabard clocoti nerăbdătoare:

— De ce nu, fato?

— Pentru că mama a făcut-o, iar ea şi tata au fost nefericiţi în fiecare zi a vieţii lor împreună. Thomasin o privi pe Lady Tabard în ochi. Acesta este motivul pentru care tata te-a făcut amanta lui, iar după ce mama a murit, te-a luat de soţie. Nu-i aşa?

Madeline urmări fascinată cum Lady Tabard se transformă într-o femeie de vârstă mijlocie albă la faţă, fără nimic deosebit de atrăgător şi ruşinată.

— Domnişoară, acesta nu-i o chestiune pe care tu… s-o… Trăgând anevoie aer în piept, Lady Tabard îşi căută şi îşi regăsi demnitatea. Lady Thomasin, ce doreai să-mi spui?

Fără nicio expresie pe chip, Thomasin rosti:

— Nimic, doamnă. Absolut nimic.

Uşurată, Madeline se prăbuşi pe scaun şi privi cum Lady Tabard ieşi din camera de odihnă. În tăcerea care zbârnâia de furia lui Thomasin, spuse:

— Ai fost foarte dură cu ea.

— O merită. Pieptul lui Thomasin se ridică. I-a luat locul mamei, iar eu trebuia să mă prefac că nu ştiu.

— Şi tatăl tău este la fel de vinovat.

Masându-şi fruntea, Thomasin rosti:

— Ştiu. Ştiu. Dar el nu mă bate prea mult la cap.

— Deci, nu-l poţi răni pentru că nu este suficient de aproape ca să-l răneşti.

Madeline înţelegea asta. Propriul tată era la fel – şi unde se afla el acum? Nu dorise ca el să participe la joc, dar acum era îngrijorată pentru că îngăduise ca jocul să înceapă fără el. Unde se afla?

— Femeia aia e o proastă, spuse Thomasin.

— Da, este. Iar Madeline fu recunoscătoare fiindcă acum Thomasin nu avea să-i mai zică mamei ei vitrege ce se petrecuse la grajduri. Ne întoarcem la petrecere?

Thomasin se burzului cu ostilitate:

— Trebuie?

Madeline se gândi s-o convingă pe Thomasin făcând apel la mândria ei, dar tânăra avusese parte de suficiente provocări în ziua aceea.

— Te rog să vii cu mine! Domnul Rumbelow a promis că ne va da veşti despre joc, iar eu aş vrea să ştiu ce se petrece acolo.

— Adică… dacă Lord Campion câştigă.

— Da. Asta am vrut să spun.

Dând din cap, Thomasin porni înapoi către salonul de muzică.

Era foarte târziu. Petrecerea era pe cale să se încheie. Toată lumea aştepta un singur lucru – acelaşi lucru pe care Madeline dorea să-l audă. Veşti despre joc.

În cele din urmă, Marele Bill intră în salonul de muzică, afişând un aer plin de importanţă. Dregându-şi glasul, aşteptă până când conversaţiile se stinseră. Într-o manieră formală, contrastând puternic cu accentul de mahala şi faţa de bătăuş, rosti:

— Domnul Rumbelow vă transmite respectele sale şi veşti despre prima noapte de joc. Domnul Payborn a pierdut prima partidă. Lord Achard a pierdut. Domnul Rumbelow a câştigat. Lord Campion a câştigat. Domnul Greene a câştigat. Domnul Darnel a câştigat. Monsieur Vavasseur a pierdut.

În cameră se lăsă o linişte de moarte în vreme ce el recită numele şi situaţia fiecăruia. În cele din urmă, rânji arătându-şi dinţii maronii, care îi amintiră în silă lui Madeline de ziua precedentă şi de seara aceea.

— Domnul Rumbelow mi-a cerut să vă comunic că el şi Lord Campion au pus un pariu separat. Dacă Lord Campion câştigă ultima mână, domnul Rumbelow îi va plăti încă 10 000 de lire. Dacă domnul Rumbelow câştigă, Lord Campion va trebui să-i dea un bun de-al lui pe care domnul Rumbelow şi-l doreşte.

În încăpere se iscă o rumoare surprinsă. Marele Bill

ridică o mână.

— Încă un lucru. Plimbarea în sat de mâine a fost anulată din cauza faptului că domnul Rumbelow crede că e posibil să se strice vremea, şi nu doreşte ca vreunul dintre oaspeţii lui să moară din cauza răcelii. Aşa că, până la noi dispoziţii ale domnului Rumbelow, nu trebuie să încercaţi să părăsiţi Chalice Hall. Nimeni dintre dumneavoastră. La urma urmelor – ochii lui ca nişte mărgele negre se îngustară privind-o pe Madeline –, nu vrem să vă îmbolnăviţi. Şi să muriţi.

Capitolul 27

— În opinia mea, Lord Campion a depăşit orice limită a încrederii în sine cu acest pariu neruşinat, anunţă Lady Tabard, pufnind în vreme ce se îndrepta spre casa văduvei.

Ceilalţi oaspeţi – *toţi* ceilalţi oaspeţi – mergeau alături de ea, şi cei mai mulţi dădură din cap.

— 10 000 de lire contra unui lucru pe care îl posedă. Nu-mi pot imagina ce-i în mintea lui.

Madeline se gândi că ea ştia. Gabriel dorea ca Rumbelow să-şi piardă echilibrul, să-şi dorească cu disperare să câştige... şi să rămână acolo. Pentru că MacAllister încă nu sosise cu întăriri, deşi plecase cu peste 36 de ore în urmă. 36 de ore de vânt care bătea în rafale, de ploaie intermitentă... şi de îngrijorare constantă. Madeline ascultase bârfele servitorilor, sperând să afle dacă nu cumva MacAllister fusese capturat, dar nimeni nu vorbea de el. Nimeni nu-i remarcase plecarea.

În ziua precedentă, cu toţii se lamentaseră că nu se puteau duce în sat ca să mănânce la ceainăria Doi Prieteni. Câţiva dintre gentlemenii mai tineri încercaseră să plece în ciuda vremii, dar fuseseră descurajaţi cu grosolănie de

lachei. Iar această situaţie crease o tensiune în grup, pe care n-o înţeleseseră, dar care aruncase o umbră asupra întregii case.

Domnul Rumbelow aranjase ca o trupă itinerantă să joace *Regele Lear,* o idee neinspirată în materie de distracţie, după părerea lui Madeline. Una peste alta, noaptea trecută se încheiase, iar după ce Marele Bill anunţase situaţia jocului, toată lumea se dusese la culcare.

— Tata chiar a fost eliminat din joc? întrebă cu glas plângăreţ una dintre domnişoarele Achard. Pentru că, dacă da, atunci nu înţeleg de ce nu putem pleca. Nu-mi mai place aici.

Aruncându-i o privire lui Thomasin, Madeline o surprinse pe tânără uitându-se la ea. Dădu încurajator din cap, iar Thomasin, fără să zâmbească, îi răspunse la fel. Thomasin se maturizase în ultimele câteva zile. Madeline se întrebă dacă se putea spune acelaşi lucru şi despre ea.

— Presupun că tatăl tău vrea să urmărească jocul până la capăt, ca să putem povesti apoi despre Jocul Secolului.

Însă Lady Achard se încruntă nedumerită, în vreme ce îşi strânse mai tare şalul pe cap pentru a se feri de vânt. Madeline se pomeni dorindu-şi să o ia la fugă spre casa văduvei pentru a vedea dacă Gabriel era în viaţă şi teafăr. Un gând o rodea. Cum de-şi imaginase că l-ar putea lăsa acolo singur, având de înfruntat o armată de bandiţi? Doar pentru că el o respinsese…

Însă Thomasin spusese că n-o făcuse. Thomasin sugerase că Madeline se putea schimba şi putea deveni ce-şi dorea el – o femeie care să fie cu totul a lui.

— Dar de ce trebuie să ne ducem cu toţii? se văită mademoiselle Vavasseur. Şi atât de devreme. Aş fi putut să mai dorm două ore.

Era adevărat. Solicitarea de a se duce la casa văduvei venise la 9 dimineaţa, oră la care majoritatea oaspeţilor

încă nu se treziseră. Solicitarea de a merge acolo fusese foarte imperioasă şi foarte clară. Toate familiile trebuiau să vină pentru a asista la sfârşitul jocului.

— Deci, au rămas doar domnul Rumbelow şi Lord Campion? Hurth îşi trase nasul, folosindu-şi batista pentru a-l şterge. Domnul Rumbelow n-are nicio şansă în faţa lui Lord Campion. Toată lumea ştie că Lord Campion are un noroc diabolic şi o pricepere pe măsură. Nu ştiu de ce nu-i dăm pur şi simplu banii şi nu uităm de acest joc.

— Vorbiţi ca un om căruia nu-i pasă deloc de jocul de cărţi, observă Thomasin.

Hurth o privi de parcă remarca ei ascundea ceva rău, dar el nu rata niciodată ocazia de a vorbi.

— De cărţi nu-mi pasă, fireşte că nu.

Îşi trase din nou nasul, iar mama lui rosti cu trufie:

— În ceea ce mă priveşte, nimic nu se compară cu pariatul pe un cal de curse bun.

— Desigur, încuviinţă Thomasin cu glas slab.

Trăgând adânc în piept aerul aspru, Madeline se asigură că a avea încredere în Gabriel nu era o chestiune de dependenţă, ci de curaj. Al ei. Gabriel o acuzase de laşitate. Poate că fusese aşa, dar nu mai era. El i se dăruise cu generozitate, iar ea trebuia să înveţe să facă acelaşi lucru. Poate că nu era cinstit ca numai el să rişte în această relaţie de iubire.

— Am ajuns. Lady Tabard intră în holul mare din casa văduvei şi îşi dădu jos şalul de pe cap. Uitându-se în jur, spuse surprinsă: E un loc foarte plăcut, după toate decoraţiunile acelea apăsătoare de la Chalice House.

Apoi se uită pieziş la Madeline, de parcă se aştepta ca aceasta să remarce că, atunci când sosiseră la Chalice House, femeia declarase că era o casă grandioasă.

Madeline însă era prea ocupată să-şi dea jos pelerina căptuşită şi să i-o înmâneze unuia dintre lacheii cei grosolani. Dorea să-l vadă pe Gabriel. Dorea să-l vadă în

clipa aceea.

Un alt lacheu deschise o uşă şi le făcu semn spre sala de joc. Madeline nu recunoscu nimic – data trecută când intrase acolo fusese întuneric. Venise pe uşa din spate. Iar când plecase, devreme în zori, fusese ameţită de rămăşiţele pasiunii.

— Domnule Rumbelow, familiile au sosit, anunţă unul dintre cei mai înalţi lachei.

— Mulţumesc, Lorne, se auzi răspunsul.

Doamnele şi copiii lor umplură încăperea, remarcând chipurile cenuşii şi obosite ale jucătorilor.

Madeline bănui că majoritatea nu dormiseră deloc în tot acest timp, supravieţuind cu brandy şi mult entuziasm până fuseseră eliminaţi. Acum, şedeau în fotolii aşezate pe marginea camerei, privind în tăcere spre centrul acesteia, unde rămăsese o singură masă.

Acolo, în centrul atenţiei, Gabriel şi domnul Rumbelow stăteau unul în faţa celuilalt, cu cărţile în mâini.

Madeline îl sorbi din ochi pe Gabriel, remarcându-i atitudinea relaxată, expresia calmă, mâna fermă. Probabil că luase o pauză la un moment dat, deoarece eşarfa albă îi era apretată, iar haina neagră, călcată. Purta un singur inel, cel cu sigiliu, iar asta îi atrase atenţia spre mâinile lui, cu degetele lungi, precise şi sigure. Juca pentru 10 000 de lire în aceeaşi manieră în care juca pentru 10 şilingi: calm, fără vreun semn vizibil de încordare.

El nu se uită la ea. Nu se uită la nimeni. Însă ea ştia că era conştient de prezenţa ei, a tuturor celor care intraseră în cameră. Faptul că se uita la el, că se afla în aceeaşi încăpere cu el, îi stârni un val de iubire atât de puternic, încât abia se putu abţine să nu se ducă la el, să nu-l îmbrăţişeze şi să nu declare că era al ei.

O duzină de lachei îi urmară pe oaspeţi înăuntru şi se postară în jurul camerei precum gardienii de la închisoarea Newgate.

Neliniştea lui Madeline deveni şi mai puternică. Acest moment, acest final era motivul pentru care domnul Rumbelow insistase ca nimeni să nu părăsească domeniul… dar oare ce plănuise? Un simplu jaf? Sau o crimă sinistră?

În sala de joc, draperiile şi covoarele estompau toate zgomotele. Cei care jucau erau tăcuţi. Cei care jucaseră erau tăcuţi. În timp ce familiile se îndreptară spre bărbaţi, se lăsă o tăcere profundă.

Soţiile se aplecară, îşi sărutară soţii şi murmurară prefăcute că nu conta că pierduseră venitul pe un an sau mai mult la un singur joc. Odraslele se adunară discrete în jurul scaunelor, şi toţi ochii se îndreptară spre jucători.

Atmosfera din sala de joc vibra din pricina tensiunii. Privitorii se aplecau în faţă la fiecare carte jucată, privind, socotind. Madeline văzu că mâinile celorlalţi jucători tresăreau de fiecare dată când o carte era aruncată, iar buzele li se mişcau ori de câte ori mai adăugau un punct.

Ea detesta când tatăl ei juca, abandonând lumea reală pentru un loc unde gloria şi averile pluteau amăgitoare, fără a putea fi atinse. Magnus nu se afla acolo, însă ea observă aceleaşi lăcomie şi disperare la fiecare dintre bărbaţii prezenţi, şi ştia, *ştia* că primejdia pândea chiar sub nasul lor, dar ei erau prea absorbiţi de joc pentru a remarca. Prea absorbiţi pentru a le păsa.

Madeline se gândi că… se părea că… era posibil să nu aibă altă variantă decât să-i acorde lui Gabriel încrederea ei, pentru că nu ştia dacă putea trăi fără el. Ceea ce suna dramatic, dar deja încercase alternativa. Şi descoperise că nu asta era viaţă, ci abia dacă se putea numi supravieţuire.

Aşteptă de la Gabriel un semn care să-i indice că ar trebui să se apropie de el. Dar nu se uită deloc în direcţia ei, ci rămase relaxat pe scaunul lui, de parcă prezenţa ei îi era indiferentă.

În schimb, prezenţa ei nu-i era indiferentă Marelui Bill. Intrase în urma mulţimii, închisese uşa şi se postase acolo

cu braţele încrucişate, păzind intrarea. O privea cu o ostilitate care o făcu să simtă nevoia să pună mâna pe pistol – dar pistolul ei era în geantă.

Îl încurajase când se plimbaseră, apoi îl respinsese în cel mai evident mod posibil, alegându-şi un alt iubit. Îl lovise sub centură şi îl făcuse de râs în faţa tovarăşilor săi. Lucru care o satisfăcuse, dar care, în mod categoric, nu fusese înţelept. În privirea lui ostilă, văzu ce soartă o aştepta dacă reuşea să pună mâna pe ea. Avea să-i facă rău. Şi avea să se bucure din plin.

— Madeline! Thomasin o chemă cu voce joasă, încordată. Vino şi stai cu noi!

Madeline se supuse, iar Thomasin o trase intenţionat în spatele siluetei ample a lui Lady Tabard, ascunzând-o de privirea Marelui Bill.

Uitându-se în jur, Madeline îşi dădu seama că nu era singura membră a personalului unei familii care se afla în sala de joc. Nu se gândise nicio clipă că n-ar trebui să vină, nu se gândise nicio clipă că i-ar interzice cineva. Dar de ce se afla acolo valetul domnului Darnel? Tânărul bărbat părea îngrijorat şi nelalocul lui, şi i se adresă domnului Darnel cu voce joasă, insistentă. Domnul Darnel se uită cu ochii îngustaţi la domnul Rumbelow, de parcă ar fi fost nemulţumit.

Domnul Rumbelow nu observă. De ce ar fi făcut-o? Nimeni nu-l putea atinge acolo.

Zgomotul ritmic al cărţilor conteni. Spre deosebire de Gabriel, domnul Rumbelow părea obosit de jocul prelungit. Părul blond îi era umed pe frunte. O peliculă fină de sudoare cenuşie îi acoperea chipul. La subraţul hainei albastre se vedeau cercuri umede.

Madeline se bucură. Spera că suferea din pricina fiecărui punct pierdut. Spera că agoniza la fiecare carte jucată. Spera… Se uită în jur, spre lachei. Spre Lorne, cel mătăhălos şi ameninţător. La Marele Bill, care se dăduse

într-o parte pentru a se uita la ea. Realitatea o plesni peste faţă.

Nu conta ce spera ea. Nu conta dacă domnul Rumbelow pierdea. Cumva, el plănuise să câştige totul, iar ea se temea să-şi imagineze cum. Şi Gabriel avea un plan, dar acel plan includea un grup de oameni aflat sub comanda lui MacAllister care să dea năvală şi să-i ia prizonieri pe bandiţi. Ce avea să facă Gabriel fără ei? Ce putea să facă ea pentru a-l ajuta?

Gabriel îşi etala cărţile. Domnul Rumbelow făcu la fel. Domnul Greene socoti scorul, apoi făcu totalul. Cu vocea tremurând de entuziasm, anunţă:

— Mai e o singură mână de jucat, iar scorul este egal!

— Incredibil!

— Neobişnuit!

— Uimitor!

Şoaptele se răspândiră prin încăpere.

— Absolut imposibil! murmură Lord Tabard. Campion a câştigat fiecare mână. Fie i s-a schimbat norocul, fie…

Madeline nu ştia ce însemna ultimul „fie”, dar un aer de aşteptare încordată se răspândi în camera îmbâcsită. Jucătorii se aplecară în faţă, urmărindu-l cu atenţie pe Gabriel în vreme ce acesta amestecă pachetul de cărţi.

— Acum joacă pentru pariul separat? îl întrebă Thomasin pe tatăl ei.

El încuviinţă.

— Fie 10 000 în plus din partea lui Rumbelow, fie un bun de-al lui Campion.

Gabriel puse cărţile pe masă, le ridică, apoi le lăsă să cadă rapid una câte una, formând din nou pachetul perfect. Vocea lui râse de încordarea care se citea pe chipul domnului Rumbelow, de intensitatea concentrării sale.

— E vremea să declari ce vei dori dacă o să câştigi.

Domnul Rumbelow îl privi fix pe Gabriel, iar pentru o fracţiune de secundă, Madeline văzu lupul vorace de sub

exteriorul civilizat. Apoi zâmbetul lui fermecător îşi făcu din nou apariţia. Era surâsul care o păcălise la sosirea acolo, şi pe care îl adresase tuturor doamnelor din încăpere.

Dar n-o mai păcălea. Toate doamnele se crispară de parcă ar fi simţit murdăria de sub cordialitatea lui. În cele din urmă, privirea lui ajunse la Madeline şi se opri.

— Ah, Campion, ştii ce vreau.

— Sigur că ştiu. La cele 10 000 de lire ale tale, plusez cu o ducesă. În vreme ce Madeline privea fără a-i veni să creadă, Gabriel scoase mănuşa ei din buzunarul hainei. O trânti pe masă între el şi domnul Rumbelow. Dacă o câştigi, e a ta.

Capitolul 28

Madeline simţi că i se înmoaie genunchii. Se agăţă de braţul lui Thomasin pentru susţinere.

Exact ca tatăl ei! Gabriel era exact ca tatăl ei, punând-o drept miză la un joc de parcă nu era cu nimic mai importantă decât o monedă sau o bijuterie.

Când el îi refuzase cererea în căsătorie, când îi criticase caracterul – nu cu răutate, ci cu tristeţe –, ea crezuse că va muri de durere. Dar acea durere era nimic în comparaţie cu ce simţea acum. Era cel mai cumplit lucru care i s-ar fi putut întâmpla vreodată. Iubitul ei o trădase. Thomasin o cuprinse cu un braţ.

— Ce este? şopti ea. Nu înţeleg.

Nimeni de acolo nu înţelegea. Un murmur de confuzie se răspândi prin încăpere. La masa de joc, Gabriel aştepta cu spatele drept, cu o expresie dezinteresată pe chip. O aştepta pe ea.

Dar Gabriel spusese că nu era ca tatăl ei. Îi ceruse să aibă încredere în el. Iar ea îi promisese că era a lui, că

putea să facă tot ce dorea cu ea. Oare avea încredere în el? Avea să-şi onoreze promisiunea?

Cum ar fi putut să n-o facă. Indiferent dacă el o dorea cu adevărat sau nu, ea era ducesa de Magnus. Îşi dăduse cuvântul. Şi nu şi-l putea încălca din nou. Nu avea s-o facă.

— Este mănuşa mea. Madeline abia reuşi să rostească acele cuvinte, iar Thomasin trebui să se aplece spre ea pentru a o auzi. Cu o voce mai puternică, Madeline repetă: Este mănuşa mea. Lord Campion m-a pus drept miză contra a 10 000 de lire.

Un murmur de surpriză se înălţă în cameră.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă Lady Tabard. Domnişoară de Lacy, asta-i absurd. De ce ar fi interesat oricare dintre ei de *dumneata?*

Thomasin îl străfulgeră pe Gabriel cu o privire revoltată.

— Nu poate face asta!

— Poate, dacă îl las.

Madeline făcu apel la toată forţa ei pentru a rămâne calmă, dar mâinile îi tremurau, şi la fel şi vocea. Privirea domnului Rumbelow zăbovi asupra ei, iar acel zâmbet copleşitor o făcu pe Madeline să simtă furnicături pe pielea capului. Cu glasul unui magician, el anunţă:

— Am ştiut de mult că avem o impostoare printre noi şi am urmărit cu mult amuzament cum încerca să se prefacă a fi însoţitoarea lui Lady Thomasin. Da, prieteni, e adevărat. Domnişoara de Lacy este o de Lacy, dar, în plus, este marchiză de Sheridan şi viitoarea ducesă de Magnus.

Toţii ochii din încăpere se întoarseră spre Madeline. Se iscară şoapte, sunete şuierate pe care le recunoştea de prima oară când stârnise un scandal. De data aceasta era mai rău. De data aceasta, nu simţea furia care să împiedice stânjeneala. Pielea i se încinse, luă foc, iar ea simţi cum obrajii i se îmbujorară.

— Ştiam eu! Monsieur Vavasseur se răsuci spre soţia

lui. Nu ţi-am spus că ea este ducesa de Magnus?

Madame Vavasseur murmură aprobator. Madeline nu-şi putea îndepărta privirea de la profilul lui Gabriel. Aproape că îi putu auzi vocea cerându-i: „Vino la mine!” Lady Tabard se răsuci pentru a se uita la Madeline.

— Nu este! E verişoara…

Apoi, brusc, îşi dădu seama: evenimentele din ultimele câteva zile, comportamentul lui Madeline, nemişcarea absolută a lui Gabriel. Ochii lui Lady Tabard ieşiră din orbite când femeia pricepu pe cine abuzase fără menajamente.

Oare Madeline avea încredere în Gabriel să aibă grijă de ea, să-i fie iubit, să-i fie soţ… să-i fie partener în toate? Pentru că, dacă da, trebuia să aibă încredere că el avea în minte un scop mai important decât să-i facă rău. Trebuia să aibă încredere că aceasta nu era o răzbunare sau, mai rău, un gest nechibzuit, ci o strategie bine gândită. Dar încrederea trebuia să existe fără motiv, fără logică.

Marele Bill se îndepărtă de uşă.

— Ce faci, Thurston? Joacă pentru 10 000, nu pentru ea. Nu este ducesă.

Doamnele şi domnii se holbară la servitorul care îndrăznea să-şi certe stăpânul, iar Madeline văzu cum îngrijorarea se răspândi în valuri.

Oare avea încredere în Gabriel? Pentru că, dacă nu avea încredere acum, ştia că nu va mai avea o altă şansă. Domnul Rumbelow îşi ridică mâinile asemenea unui preot care binecuvânta mulţimea.

— Vă asigur că este ducesa de Magnus. Am recunoscut-o imediat. Dacă şi ea m-ar fi recunoscut, ar fi scăpat pe toată lumea aflată aici de multă suferinţă.

Familiile murmurară şi se strânseră mai aproape, privind-o pe Madeline cu suspiciune sau milă… sau oroare. Domnul Darnel vorbi:

— Uitaţi ce este. Dacă e cu adevărat ducesa de

Magnus, nu o puteţi pune ca miză de parcă ar fi o... o guinee.

— De ce nu? întrebă domnul Rumbelow. Tatăl ei asta a făcut.

Un alt junghi de durere – aproape la fel de puternic precum cel care o străfulgerase în clipa în care îşi dăduse seama că Gabriel o pusese drept miză... dar dispăru rapid. Numai Gabriel conta acum. *Oare avea încredere în el?*

— Da, asta-i o altă problemă. A fost promisă în căsătorie acelui american. Domnul Payborn era indignat cum numai un jucător adevărat putea fi. Dacă suntem cu toţii de acord, Excelenţa Sa aparţine cuiva. Nu lui Campion... ci lui Knight. Iar dacă el renunţă la ea, atunci îi aparţine din nou tatălui ei.

— Ea se află acum aici, iar Campion a luat-o în posesie cu două nopţi în urmă, în dormitorul în care unii dintre dumneavoastră v-aţi spălat şi v-aţi schimbat.

Domnul Rumbelow îi zâmbi lui Madeline cu tot farmecul unui colecţionar care vede o tabacheră deosebit de elegantă. Dinţii lui Madeline se încleştară. Ce drăguţ din partea domnului Rumbelow că spusese *asta* tuturor!

Domnişoarele Vavasseur începură să chicotească şi nu se putură opri nici când mama lor încercă să le potolească. Lady Tabard se răsti:

— Sper că nu este adevărat, Excelenţă, pentru că trebuia să aveţi grijă de fiica mea!

Lord şi Lady Achard îşi şopteau furioşi ceva, iar murmure revoltate se răspândiră prin încăpere. În cele din urmă, Gabriel îşi întoarse capul pentru a se uita la Madeline. Chipul îi era încă indiferent, iar pleoapele, pe jumătate coborâte. Fără nici cea mai vagă inflexiune a tonului, rosti:

— Madeline, vino la mine!

„Vino la mine!”

Madeline îşi simţi picioarele grele ca nişte nicovale

când le ridică pe rând, făcând primii paşi spre el. Pe măsură ce mergea, deveniră mai uşoare. Respiră mai uşor. Roşeaţa îi dispăru din obraji.

Ea era ducesa de Magnus. Îşi alesese partenerul. Acum, va avea încredere în el, iar zarurile aveau să cadă după cum le era voia.

Descheie nasturii mănuşii şi şi-o scoase. Când ajunse lângă Gabriel, încet, cu un gest foarte ceremonios, îi oferi mâna goală. El se uită la degetele îndoite, la palma albă, la încheietura unde venele albastre se intersectau. Îşi ridică privirea, iar în ochii lui, ea văzu licărind triumful şi o sfârşeală dulce-amară care o zgudui până în măduva oaselor.

— Gabriel? şopti ea.

Îi dăduse ce-şi dorise. De ce părea atât de trist? Cuprinzându-i mâna, el o ridică la buze şi o sărută chiar în centrul palmei.

Puritatea gestului îi alungă temerile şi îi întări încrederea. Poate că se folosea de ea, însă doar pentru a-i face dreptate fratelui său. Nu avea s-o sacrifice şi pe ea. N-o va face. El îi aşeză mâna pe umărul lui, apoi se uită la domnul Rumbelow.

— Foarte bine. Hai să jucăm ultima mână!

Gabriel împărţi cărţile, câte douăsprezece fiecăruia, apoi le puse pe celelalte în mijlocul mesei.

Domnul Rumbelow decartă primul, apoi, în timp ce Gabriel făcea acelaşi lucru, zise:

— Spuneţi-mi, Excelenţă, ce intenţionaţi să faceţi după ce vă câştig?

Ea îl privi cu un asemenea dispreţ, încât el se înroşi.

— În locul dumneavoastră, m-ar preocupa mai mult de unde să scot 10 000 de lire.

— Îţi este atât de loială, Campion, se minună domnul Rumbelow. Punct din cinci.

— Nu e bine, replică Gabriel.

— Trei aşi. Atât de puţini bărbaţi se pot lăuda că deţin şi sufletul femeii, nu doar trupul său. Îmi va face o mare plăcere să ţi-o iau.

Gabriel răspunse doar la ce era legat de jocul de cărţi:

— Bine.

— Trei. Domnul Rumbelow merse cu regele de cupă. Patru.

Madeline se uită la peretele îndepărtat, umilită cum nu mai fusese în viaţa ei de comentariile domnului Rumbelow… şi de indiferenţa lui Gabriel. Totuşi, avea să treacă peste asta. Gabriel avea s-o câştige. Se va căsători cu ea. Iar ea avea să-şi petreacă restul vieţii aducându-i aminte ce-i datora.

Îşi aminti că umilinţa era temporară. Iar dreptatea avea să fie dulce. Dreptate pentru Jerry. Dreptate pentru toţi cei de-acolo, care fuseseră atât de păcăliţi de escrocul care îşi spunea domnul Rumbelow.

Jocul continuă. Încet, cercul de doamne şi domni se strânse în jurul jucătorilor, suspansul rezultatului ţinându-i încleştaţi în gheara sa, încercă să se încreadă cu totul în priceperea lui Gabriel, Dar cum să nu-i vadă fiecare mişcare când stătea chiar lângă umărul lui? Cum să nu-şi dea seama… că lucrurile nu decurgeau bine pentru Gabriel?

După ce ultima carte fu aruncată, o tăcere cumplită se lăsă în încăpere. Domnul Rumbelow câştigase ultima mână. Gabriel pierduse ultima partidă, jocul… şi pe ea.

Capitolul 29

— Am câştigat. Am câştigat!

Lăsându-şi capul pe spate, domnul Rumbelow râse de bucurie. Madeline trebui să facă eforturi pentru a respira. Pentru a crede.

— Chiar am câştigat cât se poate de cinstit. Cine ar fi crezut? Am obţinut suta de mii fără s-o fur.

Domnul Rumbelow hohoti din nou, iar acel râs de om nebun atrase atenţia tuturor.

— S-o furi? Lord Achard se ridică în picioare. De ce s-o furi? Dumneata ai organizat jocul.

Gura domnului Greene se căscă într-un mod neatrăgător.

— Doar nu vrei să spui că ai pus la cale un jaf dezgustător?

Palma lui Madeline rămăsese pe umărul lui Gabriel. Îi simţea căldura, calmul sub palma ei. Şi nu-i venea să creadă că făcuse asta.

El îi luă mâna. O duse la buze. Îi sărută din nou palma. Tandreţea gestului făcu ca trădarea lui să pară o iluzie. Apoi îi oferi mâna ei domnului Rumbelow.

— Este a ta.

Lumea o luase razna. Gabriel înnebunise.

— Nu poate să plece cu el, declară Lady Tabard pe tonul ei imperios. Nu ştim cine sunt oamenii lui.

Madeline se uită fix la domnul Rumbelow şi se cutremură, fără să-şi creadă ochilor. Scârbită. Încercă să-şi retragă mâna, dar Gabriel o ţinu cu fermitate de încheietură.

— Este viitoarea ducesă de Magnus, nu vreun cal de curse, rosti Hurth.

Cum de se întâmplase aşa ceva? Madeline nu putea înţelege. Gabriel nu pierduse niciodată, niciodată, dar pierduse cel mai important joc al vieţii lui. Al vieţii ei.

— E revoltător! Monsieur Vavasseur îşi mângâie mustaţa luxuriantă. Inimaginabil.

Thomasin veni chiar lângă masă şi spuse cu

sălbăticie:

— Nu puteţi face asta, voi… voi, bărbaţilor…

Gabriel se ridică atât de brusc, încât răsturnă scaunul.

— Am pierdut. Se aplecă peste masă către domnul Rumbelow. Am pierdut-o, aşa că ar fi cazul să ai grijă de ea.

Oare avea Madeline încredere în Gabriel? Fie avea, fie nu avea. Luase hotărârea să se lase în mâinile lui. Nimic nu se schimbase faţă de acum câteva momente. Dacă Gabriel o pierduse, probabil că avea un plan. Dacă Gabriel făcuse asta, avea nevoie de ajutorul ei.

— O, voi avea! Domnul Rumbelow se întinse peste masă pentru a-i lua mâna. Crede-mă, voi avea,

Cum putea Madeline să-l ajute pe Gabriel? Calmă, luă mănuşa de pe masă şi i-o întinse domnului Rumbelow. Nu mâna, ci mănuşa.

El înţelese că ea acceptase că era a lui, dar şi că îl insultase în acelaşi timp, iar ea văzu creatura sălbatică de sub masca de om civilizat. Aplecându-se din nou, Gabriel îl ascunse privirii ei.

— O vei lăsa să-şi facă bagajul.

Pe un ton mândru, în contradicţie cu ochii roşii de furie, domnul Rumbelow spuse:

— Desigur, Nu sunt un om necivilizat.

— Lady Thomasin. Gabriel o apucă pe Thomasin de braţ. Pregăteşte-i geanta lui Madeline. Ai grijă să aibă tot ce-i trebuie pentru o călătorie lungă. Tot ce îi este necesar unei lady pentru o călătorie primejdioasă.

În clipa aceea, în mintea lui Madeline se făcu lumină. Îşi dădu seama ce dorea Gabriel. Înţelese – cel puţin în parte – ce plănuise. Ochii lui Thomasin îl străfulgerară plini de furie.

— În niciun caz! N-o să fac asta!

Haosul izbucni, şi toată lumea începu să vorbească deodată.

— Nu poţi să…

— Ea nu poate să…

— E şocant!

— Deplorabil!

Madeline îi opri cu un gest.

— Valiza mea este deja pregătită. Eu şi Thomasin am încercat să plecăm alaltăieri, dar oamenii domnului Rumbelow ne-au interzis.

Vocile izbucniră din nou, înalte şi joase, masculine şi feminine, unele adresându-i-se domnului Rumbelow, altele, lui Madeline, iar unele, lui Gabriel. Madeline îi vorbi lent şi pe un ton serios lui Thomasin:

— Te rog, adu-mi geanta pe care mi-am pregătit-o.

Thomasin se uită la ea de parcă Madeline înnebunise.

— Doar nu vrei să spui că o să accepţi asta?!

Vacarmul se stinse, şi toată lumea făcu eforturi să audă ce vorbeau ele.

— Am fost de acord să fiu pusă drept miză. Voi face ce am de făcut. Punându-şi mâna pe umărul lui Thomasin, Madeline i-l strânse cu fermitate. Acum, draga mea prietenă, trebuie să-mi aduci geanta.

Thomasin rămase cu gura căscată de uimire.

— Te rog, Madeline, nu poţi să… el este… Se uită la domnul Rumbelow. E oribil. Întotdeauna, a fost oribil, dar acum este… Pur şi simplu nu poţi!

Cu sinceritatea disperării, Madeline rosti:

— Thomasin, dacă îmi eşti prietenă, te rog, fă ce îţi cer.

Thomasin dădu din cap în silă şi fugi spre uşă. Unul dintre lachei se aşeză în calea ei.

— Las-o să plece, îi ceru domnul Rumbelow. Şi… Lady Thomasin?

Ea se răsuci spre el.

— Servitorii sunt ai mei. Dacă încerci ceva, îţi voi ucide părinţii.

Ochii lui Thomasin se lărgiră, iar ea îşi duse pumnii la

gură.

— Cum adică îi vei ucide?

Roşeaţa din obrajii lui Lord Tabard deveni alarmant de intensă.

— Te rog, Thomasin, grăbeşte-te, o imploră Madeline.

Thomasin ieşi în fugă din cameră.

— Suntem prizonieri? întrebă domnul Payborn cu vocea sa tunătoare.

— Ce-a vrut să spună Excelenţa Sa când a zis că n-au putut să plece alaltăieri? vru domnul Darnel să ştie.

Lady Tabard se întoarse spre Madeline.

— De ce aţi încercat să plecaţi? Împreună cu fiica mea.

— Da, Rumbelow, şi ce rost au toţi oamenii ăştia? întrebă Lord Achard.

Madeline se gândi dezgustată că abia acum îi observau pe acei oameni, precum şi primejdia în care se găseau. De ce nu băgaseră de seamă atunci când domnul Rumbelow îi mânase pe toţi ca pe nişte vite la abator?

Vârând mâna sub masă, domnul Rumbelow scoase un pistol şi îl aţinti asupra domnului Payborn.

— Prizonieri? Mai rău. Dacă nu faceţi ce vi se spune, veţi fi executaţi.

Una dintre domnişoarele Achard ţipă.

— Tati! exclamă domnişoara Payborn şi se lipi de părintele ei.

Pistolul domnului Rumbelow se îndreptă spre ea.

— Payborn, dacă vrei ca fiica ta să trăiască, spune-i să-mi dea perlele alea pe care le poartă la gâtul ei sfrijit.

Domnul Payborn şi fiica lui părură să fi încremenit, privind ca hipnotizaţi spre ochiul negru şi urât al ţevii pistolului. Lady Tabard interveni, cu pieptul tremurând când trase aer în plămâni:

— Domnule… Rumbelow! Pentru ce îndrepţi un pistol spre tânăra aceea?

De parcă ar fi fost posedat de un demon, buzele domnului Rumbelow se traseră înapoi, iar ochii i se îngustară.

— Dă-mi-le acum!

Domnişoara Payborn icni şi îşi duse mâinile la gât pentru a desprinde bijuteria. Domnul Payborn o împinse în spatele lui.

— Uite ce e, Rumbelow, nu ştiu ce crezi că faci, dar…

Domnul Rumbelow îndreptă pistolul spre el.

— Inelele. Tabachera. Acum!

— Pardon? Bărbia dublă a domnului Payborn se clătină de indignare. Chiar că ar trebui să-ţi ceri scuze.

Domnul Rumbelow dădu din cap spre oamenii lui, iar în mâinile lor apărură o duzină de pistoale. Monsieur Vavasseur îşi îmbrăţişa familia de parcă ar fi putut să-i protejeze pe toţi cu trupul lui firav.

— Numai un bandit face aşa ceva.

— Da. Sunt un hoţ şi un impostor, iar voi nu v-aţi dat seama. Dispreţul lui Rumbelow se revărsă, arzându-i pe toţi precum un acid. Şleahtă de idioţi…

Lady Tabard încă mai avu tăria de a se arăta oripilată.

— Domnule Rumbelow, ai grijă cum vorbeşti!

— Tacă-ţi fleanca, grăsană bătrână şi proastă! Pistolul descrise un arc de cerc, aţintindu-se, pe rând, spre toţi cei din jurul său. Proştilor, aţi crezut că sunt grozav. Exact ca voi. Acum, o să plătiţi. Cu un zâmbet, le arătă oamenilor înarmaţi mulţimea. Luaţi-le tot, băieţi! E cât se poate de simplu.

Lacheii se apropiară mârâind şi le cerură toate bijuteriile, Tinerele doamne plângeau. Hurth ridică pumnul pentru a-şi proteja mama. Pentru asta, primi o lovitură de pistol în cap. Se prăbuşi inconştient. Îngenunchind lângă el, Lady Margerison începu să se vaite în timp ce îşi scoase inelele, iar Lord Margerison încercă să-l mituiască pe lacheu ca să-i lase în pace. Lacheul luă banii, dar nu se îndepărtă.

În fiecare colţ al camerei, lacheii cereau bijuteriile, iar aristocraţii le ofereau.

În mijlocul urâtei scene, Gabriel veni aproape în spatele lui Madeline.

— MacAllister? şopti el la urechea ei.

Întorcându-şi capul, ea spuse:

— A plecat alaltăieri noapte. Nu mai ştiu nimic de el.

— La naiba!

Thomasin se întoarse gâfâind, cu geanta lui Madeline lovindu-i-se de genunchi. Se opri în pragul uşii, pietrificată la vederea unei asemenea violenţe, până când domnul Rumbelow îi făcu semn.

— Lasă-mă să văd ce-i înăuntru, îi porunci el.

Thomasin se apropie încet de el şi îi dădu geanta. Madeline trase lent şi îndelung aer în piept şi urmări cum o punea pe masă. Întrebă cu voce batjocoritoare:

— Îţi vei da acordul privind ciorapii mei, domnule Rumbelow?

— Dacă am chef. Deschizând geanta, se uită înăuntru. Ah! Scotoci şi scoase caseta în care se afla diadema reginei. Deci, Campion ţi-a dat-o. Foarte bine.

O puse pe masă şi scoase o cheie.

— La tine a fost tot timpul! rosti Madeline.

— Da, aşa este.

Vârî cheia în broască şi îndepărtă capacul. Ea privi fix incredibila creaţie din aur şi diamante, rubine şi smaralde. O coroană grea. O coroană regală. Care nu îi era cunoscută.

— Ce-i asta? zise ea cu glas răguşit.

Reacţionând cu întârziere, Gabriel se uită la ea. Degetele lungi ale domnului Rumbelow mângâiară pietrele preţioase.

— Este coroana lui Reynard.

Şocul lui Madeline fu la fel de mare ca toate celelalte din acea seară.

— Asta nu-i diadema *mea!*

— Pentru numele lui Dumnezeu! murmură Gabriel.

Domnul Rumbelow râse din nou, scoţând unul dintre acele râsete care începeau lent şi creşteau în intensitate.

— Ai crezut că-i a ta? Ai crezut că a trimis-o tatăl tău? De asta ai venit aici, sub acea deghizare lamentabilă? Prinţul de Reynard a trimis-o, dar presupun că blocada engleză l-a împiedicat să sosească.

Madeline ştia că domnul Rumbelow era primejdios. Ştia că era crud, fără principii şi probabil nebun. Dar nimeni nu râdea de ducesa de Magnus. Îşi ridică pumnii pentru a-l lovi. Gabriel o prinse de încheieturi. Ea îşi răsuci capul şi se uită urât la el.

— Dă-mi drumul! îi ceru ea.

— Am nevoie de tine în viaţă, murmură el suficient de tare pentru a se face auzit dincolo de hărmălaia creată de femeile care plângeau şi de bărbaţii care ţipau.

Sigur că avea nevoie de ea. Totuşi, furia nu i se potoli, iar ea se luptă să scape din strânsoarea lui Gabriel.

— Dă-i drumul! Domnul Rumbelow îl desprinse pe Gabriel de ea. E a mea!

În clipa aceea, Madeline văzu chipul lui Gabriel schimonosindu-se, îi văzu trupul încordându-se şi se gândi că va trebui să împiedice un atac la adresa domnului Rumbelow. Însă Gabriel se dădu îndărăt.

— Ţi-am spus că e a ta.

Domnul Rumbelow cuprinse umerii lui Madeline cu un braţ.

— Să nu te mai atingi de ea.

Gabriel încuviinţă.

— Lord Campion! Thomasin tremura de indignare. Cum de poţi tolera aşa ceva?

Madeline înghiţi în sec. Una era să-şi pună toată încrederea în Gabriel, şi cu totul alta să-i îngăduie domnului Rumbelow s-o atingă. Era mai rău decât atunci când ceilalţi bărbaţi o sărutaseră. Putea simţi răutatea, disperarea,

dorinţa de izbândă care îl mânau pe ticălos. Ea pricinuise atâta moarte şi atât dezastru. Se temea de el aproape la fel de mult pe cât îl dispreţuia.

Gabriel arătă spre geanta ei.

— Aveţi destule aici, Excelenţă? Presupun că veţi părăsi ţara.

Domnul Rumbelow îndesă coroana înapoi în geantă.

— Pe o corabie franceză. Ce aventură pentru tine, draga mea ducesă!

— Hm. Da.

Scotocind prin geantă, Madeline căută tocul din catifea neagră în care se afla pistolul. Pentru o clipă îngrozitoare, crezu că dispăruse, iar inima îi bătu atât de tare, încât crezu că domnul Rumbelow o va auzi. Apoi, mâna ei dădu de catifeaua neagră, iar ea răsuflă uşurată.

— Ce-ai acolo? întrebă domnul Rumbelow suspicios.

— Săculeţul meu. Îl ridică şi i-l arătă. Presupun că n-ai nimic împotrivă. Întrebarea îi ridiculiză îngrijorarea. Sau ai crezut că aş putea avea înăuntru ceva cu care să-ţi fac rău?

El nu-i răspunse, dar ea simţi un slab miros de sudoare şi teamă emanând din el. Acum, că ajunsese atât de departe, el dorea să scape înainte ca asta să devină o capcană… pentru sine însuşi.

— Pentru ce-ţi trebuie un săculeţ? întrebă el.

Ea îl privi drept în ochi.

— Sunt femeie. O dată pe lună…

— În regulă! Domnul Rumbelow se albi la faţă. În regulă! Păstreaz-o!

Uneori – doar că prea rar – era avantajos să fii femeie.

— Excelenţă, aţi fost puţin prea sinceră, obiectă Lady Tabard, deşi slab, în timp ce renunţă la diamantele ei.

Madeline îşi prinse tocul de încheietură, ţinându-l ca o femeie care îşi folosea săculeţul doar pentru o batistă şi câteva monede. Dar greutatea pistolului o linişti şi, indiferent ce se întâmpla acum cu geanta ei, arma era la

ea.

Se uită la Gabriel, care dădu vag din cap. O singură dată. Încurajator.

Aflându-se în faţa dezastrului şi, posibil, a morţii, ea îşi dădu seama că… nu încurajare dorea. Nu voia ca el să se simtă vinovat pentru modul în care o trădase. Dorea un singur lucru de la Gabriel – iubirea lui. Şi nu ştia sigur dacă o avea.

— Stai puţin! Lorne îndreptă pistolul spre domnul Rumbelow, Coroana urma să fie împărţită cu noi.

Cu un gest vulgar şi expresiv, domnul Rumbelow spuse:

— În primul rând, o s-o duc pe ducesă în dormitor, pentru o tăvăleală rapidă.

Madeline se uită disperată la Gabriel, care avu tupeul să pară uşurat.

— Nu te uita la el! Domnul Rumbelow îi zgâlţâi braţul. Nu te poate salva.

„Atunci, va trebui să mă salvez singură.”

Capitolul 30

Asta era întrebarea pe care Madeline trebuia să şi-o pună. Oare Gabriel o iubea?

Lorne încă îşi ţinea arma aţintită spre domnul Rumbelow.

— Vreau partea mea din coroană.

— Crezi că o pot face bucăţi cu mâinile goale? Fă ce-ar trebui să faci şi îndreaptă chestia aia spre unul dintre ei. Domnul Rumbelow arătă cu degetul mare spre aristocraţii disperaţi. Nu e ca şi cum aş putea să ies din dormitor fără să fiu văzut. Mă întorc repede. Poftim! Îi dădu geanta lui Madeline şi îi spuse lui Lorne: În caz că-ţi vine ideea să fugi

cu prada.

— N-o poţi lua! obiectă Lorne.

Marele Bill se duse în spatele lui Lorne şi-l lovi peste ceafă. Lorne se răsuci spre el, dar Marele Bill îi dădu un pumn în faţă, iar după ce acesta se prăbuşi ca un bolovan, îi lovi pistolul cu piciorul, trimiţându-l departe de el.

— Rumbelow o să se ducă să se distreze. Se uită urât la Madeline. Apoi o să o tăvălim cu toţii.

Madeline îşi duse mâna la gât.

Ştergându-şi nasul însângerat, Lorne murmură:

— Eu nu vreau s-o tăvălesc. Eu îmi vreau banii.

— O să mă întorc curând, apoi voi deschide seiful şi voi împărţi banii. Tonul domnului Rumbelow deveni din informativ sarcastic. Puteţi pune un paznic la uşă, dacă doriţi.

În timp ce Gabriel privea, Rumbelow o conduse pe Madeline spre uşă. Mersul ei era relaxat. Se mişca aşa cum o făcea întotdeauna, plină de senzualitate şi cu încrederea unei femei bogate şi privilegiate. Părea să nu conştientizeze – sau să nu o preocupe – primejdia în care se afla.

Totuşi, Gabriel o cunoştea. Ştia că înţelegea pericolul pe care Rumbelow îl reprezenta pentru ea. Pentru toţi. Şi avea să facă tot ce era necesar pentru a salva vieţi şi a-l aduce pe Rumbelow în faţa justiţiei.

Era cea mai curajoasă femeie – cea mai curajoasă persoană – pe care o întâlnise vreodată. Privind-o dispărând pe uşă, îşi dori să se ducă după ea, s-o scape de Rumbelow şi să-l ucidă pe individ pentru că îndrăznise să pună mâna pe femeia lui. Singurul lucru care îl opri pe Gabriel fu o combinaţie între dorinţa profundă de a-l răzbuna pe Jerry, dorinţa de a captura corabia franceză care umbla nestingherită după pradă pe ţărmurile lor şi cunoaşterea faptului că Maddie avea să-i tragă o mamă de bătaie dacă şovăia.

Gabriel îi ceruse să aibă încredere în el. Acum, el

trebuia să aibă încredere în ea că îşi va juca rolul în capturarea lui Rumbelow. Ea era singurul ajutor de care se putea bucura.

Sala de joc era un amestec de doamne care plângeau, domni indignaţi şi hoţi care jubilau. Gabriel observă că o brută o înghesuise pe una dintre înlăcrimatele domnişoare Greene într-un colţ, în timp ce o deposeda de bijuterii într-un mod plin de vulgaritate. Mâinile lui rătăceau pe trupul ei cu o libertate care o făcea să se crispeze şi să suspine. Era prea mult pentru Gabriel. Să vadă asta, să ştie că acelaşi lucru era posibil să i se întâmple şi lui Madeline, să se întrebe dacă va auzi o împuşcătură... să se întrebe dacă ea va fi cea care va trage sau cea care va fi împuşcată.

Gabriel ştia că trebuia să-i ofere lui Rumbelow timp suficient pentru a fugi prin tunel. Dar nu prea mult. Doar suficient pentru a căpăta un avans, conducându-l astfel la corabia franceză. Până atunci însă, Gabriel nu mai putu suporta. Scoţându-şi discret pumnalul din mâneca hainei, se duse în spatele lacheului şi i-l puse la gât.

— Las-o în pace, murmură el, şi dă-mi arma!

Bărbatul solid izbucni în râs.

— Pe cine încerci să sperii cu cuţitaşul ăla?

— Pe nimeni.

Gabriel îl lovi zdravăn cu pumnul în mărul lui Adam, iar când individul se îndoi sufocându-se, Gabriel înşfăca o măsuţă şi îl lovi cu ea în cap. Pistolul zbură din mâna banditului care căzu cu faţa în jos pe podeaua tare. Gabriel auzi când i se sparse nasul şi văzu sângele ţâşnind.

Unul dintre ceilalţi lachei văzu scena violentă şi făcu un pas spre Gabriel. Acesta îl înfruntă în poziţie de luptă.

— Haide! îl îndemnă Gabriel. Abia aştept să mă bat.

Lacheul se retrase. Să le jefuiască pe femei era mai uşor. Îi plăcea doar prada uşoară. Culegând pistolul, Gabriel şi-l puse la brâu şi porni spre uşă.

Trecu pe lângă Marele Bill care, cu pistolul armat,

privea acţiunea din sala de joc şi supraveghea uşa dormitorului. Ceea ce însemna că încrederea acestuia în stăpânul său începea să pălească. Marele Bill putea fi folosit. Putea fi valoros.

— Haide, îi spuse Gabriel.

Marele Bill se urni din loc, apoi îndreptă pistolul spre Gabriel.

— Hei, unde te duci? Treci înapoi înăuntru. Vă jefuim.

— Rumbelow nu este cu adevărat acolo.

Gabriel căpătă toată atenţia Marelui Bill.

— Ba da, este.

— Nu, nu este.

Gabriel se îndepărtă cu spatele pe coridor, privindu-l pe Marele Bill ca pe un compatriot.

Cu gura căscată, bărbatul se gândi la cele auzite, apoi ieşi în coridor şi-l urmă pe Gabriel.

— De ce dracu' să te ascult? Mi-ai furat femeia.

— Este ducesă. Gabriel privea precaut spre pistol. N-a fost niciodată femeia ta.

Marele Bill rânji arătându-şi dinţii stricaţi.

— Ştiu ce vrea o femeie, iar ea m-a vrut pe mine.

Lipindu-şi urechea de uşă, Gabriel nu auzi nimic. Nici cel mai slab sunet. Niciun ţipăt.

— De cât timp sunt plecaţi? întrebă el.

— Nu… nu ştiu, se bâlbâi Marele Bill. De zece minute.

— Pare în regulă.

În zece minute, Rumbelow se folosise de cuţitul său pentru a îndepărta tapetul şi a deschide pasajul. Madeline nu-i făcea probleme, aşa că, în funcţie de starea tunelului pe sub pământ, probabil că se mişcau repede. Aveau să iasă la grajduri, unde li se vor aduce caii, după care vor porni spre corabie.

Îndreptându-şi trupul, Gabriel îl întrebă pe Marele Bill:

— Auzi ceva?

Uitându-se la Gabriel de parcă acesta o luase razna,

Marele Bill îşi lipi urechea de uşă.

— Nu.

— Când îşi oferă plăceri, Rumbelow este mereu atât de tăcut? Bărbatul îşi înălţă capul.

— Nu, de obicei se aud ţipete şi plânsete, dar acum nu e nimic.

— Au plecat. Gabriel urmări cum surprinderea şi suspiciunea se luptau să pună stăpânire pe Marele Bill. Au fugit prin pasaj.

— Prin pasaj? Nu e niciun…

Ochii injectaţi ai Marelui Bill se lărgiră.

— Rumbelow a găsit o metodă ca toată lumea să fie ocupată în timp ce el a fugit.

Marele Bill aruncă un scuipat lung şi plin de tutun pe duşumeaua de lemn lustruit.

— N-ar fi lăsat 10 000 de lire. Banii ăştia încă sunt în seif.

— Serios? rosti cu glas tărăgănat Gabriel. Aşa crezi?

Marele Bill avusese încredere în cine nu trebuia, dar nu era prost. Aţinti pistolul spre mâner.

Gabriel îşi acoperi urechile în timp ce Marele Bill trase şi distruse broasca. Bubuitul răsună pe coridor. Deschizând uşa, Marele Bill se grăbi să inspecteze interiorul. Se opri brusc. Icni.

O gaură mare, cât un stat de om, se căsca în perete, dând către adâncurile întunecate ale unui coridor subteran.

Madeline dispăruse. Plecase fiind luată prizonieră de un bandit nelegiuit. Exact cum plănuise Gabriel. Vina, îngrijorarea şi teama goneau prin venele lui. Oare greşise? Merita ca Madeline să-şi piardă viaţa pentru răzbunarea lui Jerry?

Totuşi, cum putea Gabriel să şovăie când Rumbelow făcuse atâta rău şi merita atât de mult să fie înlăturat din această lume?

Înjurând cu sălbăticie, Marele Bill se năpusti înapoi

către sala de joc. Gabriel îl urmă îndeaproape. Scena se schimbase de la plecarea lor. Lord Achard îi tăiase pe doi dintre lachei cu sabia ascunsă în baston, iar aceştia sângerau urlând ca din gură de şarpe. Lady Tabard o ascunsese pe Thomasin în spatele trupului ei voinic, şi, şfichiuit de limba ei, atacatorul se retrăsese cu laşitate şi făcea temenele. Valetul domnului Darnel zăcea sângerând pe duşumea, doborât de o lovitură în faţă. Domnul Darnel stătea în picioare lângă el, protejându-l cu nişte mişcări pugilistice mai potrivite într-un ring de box.

Pe un ton furios, Marele Bill declară:

— I-am zis lui Rumbelow că treaba asta n-o să ţină. I-am zis că ăştia o să riposteze dacă le sunt atacate familiile.

Văzând că unul dintre lachei ridică pistolul pentru a trage în Lord Achard, Marele Bill înşfăca o armă de la altul dintre tovarăşi şi îl împuşcă pe individ în spate. Lacheul căzu în faţă, zbătându-se în agonia morţii. Explozia fu urmată de o linişte şocantă. Fumul pistolului se ridică în aer, în jurul Marelui Bill, care privea încruntat.

— Nu trageţi în nobili, tâmpiţilor! O să vă vâneze şi o să vă spânzure pentru asta.

Bandiţii se foiră şi îşi lăsară capetele în jos. Satisfăcut că fuseseră intimidaţi aşa cum se cuvenea, Marele Bill se apropie grăbit de seif şi îngenunche lângă el. Scoase o cheie din buzunar – iar Rumbelow pretinsese că existau doar două chei! Deschise uşa. Trase teancurile de bani pe podea, rupse şnururile… şi găsi doar hârtii albe.

Toată lumea din încăpere se uita lung.

— Unde-s banii? întrebă domnul Payborn.

Unul dintre lachei făcu un pas în faţă.

— Şi eu aş vrea să ştiu. Unde-s afurisiţii de bani?

— Ticălosul! murmură Marele Bill.

— Banii au dispărut. De mult. Privindu-i pe toţi cu o răceală ameninţătoare precum laţul călăului, Gabriel rosti: Poate că şi voi aţi vrea să fi fost de mult plecaţi.

Unul dintre lachei scăpă bijuteriile pe care le ţinea în mână.

— Ştiam eu! A fost prea uşor.

Deschise fereastra şi sări afară. Apoi bătaia dintre gentlemeni şi bandiţi începu din nou, însă balanţa se înclina acum în favoarea primilor. Gentlemenii ştiau că lacheii nu vor îndrăzni să-i împuşte. Bandiţii ştiau că erau depăşiţi numeric.

— Ticălosul! rosti Marele Bill din nou.

Aruncă o privire dezgustată în jur şi se îndreptă spre uşă. Gabriel îl urmă îndeaproape. Marele Bill ştia unde să se ducă. Măcar... dacă reuşeau să ajungă la timp.

Capitolul 31

Oare Gabriel o iubea?

Madeline şi Rumbelow ieşiră din tunelul întunecat, plin de praf şi de pânze de păianjen. Madeline tuşi când inhală prima gură de aer proaspăt, dar domnul Rumbelow nu-i dădu răgaz să se scuture de praf. O trase după el, îndreptându-se cu paşi repezi spre grajduri.

Gabriel avea să vină după ea, nu se îndoia de asta. Era un bărbat onorabil, care îi ceruse să aibă încredere în el, după ce-şi câştigase acest drept. Era sigură că va veni după ea, dar de ce? Pentru că aşa îi cerea onoarea? Pentru că dorea să-l prindă pe domnul Rumbelow şi să-l răzbune pe Jerry? Sau pentru că n-ar fi suportat s-o lase în mâinile domnului Rumbelow?

Oare Gabriel o iubea? Avea să afle vreodată? Pentru că era posibil ca unul din ei să moară.

Geanta grea i se lovea de fluierul piciorului. O ploaie rară cădea din norii cenuşii şi joşi, iar cerul mohorât se potrivea cu starea ei de spirit.

Ştia tot ce dorea Gabriel, la fel de clar ca şi fum i-ar fi spus el. Voia ca ea să se ducă cu domnul Rumbelow la locul întâlnirii pentru ca oamenii lui Gabriel să-l poată captura pe Rumbelow, să-l dea pe mâna justiţiei *şi* să pună mâna pe corabia care îl aştepta, înţelegea toate astea, dar, dacă avea să meargă ceva prost – şi ea îşi amintea că mult prea multe lucruri deja merseseră prost iar ea avea să fie ucisă, oare Gabriel va plânge? Îşi va aminti cu drag de ea sau şi-o va aminti drept cea mai mare nenorocire din viaţa lui?

Dorea, trebuia să fie sigură că această dorinţă mistuitoare de a fi lângă el, acest dor, această nevoie erau reciproce. Că *tot* ce-i cerea el dorea şi ea de la el.

Când ajunseră la grajduri, domnul Rumbelow îl trezi pe grăjdar.

— Hei! Pregăteşte cabrioleta. Pune-i perechea de cai suri a lui Campion. Acum!

Grăjdarul se uită la ploaia de-afară, apoi îl privi pe domnul Rumbelow de parcă era nebun. Dar se ridică anevoie.

— Da, domnule Rumbelow. Cum ziceţi.

În timp ce grăjdarul aducea caii din boxele lor, domnul Rumbelow se sprijini de perete şi îi zâmbi lui Madeline.

— Sunt deştept, nu? Te-am recunoscut din clipa în care te-am văzut.

Madeline lăsă jos geanta cea grea şi îşi frecă braţul îndurerat.

— Foarte deştept.

— Am ştiut că mă pot folosi de tine cumva, dar nu mi-am imaginat nicio clipă că o să te câştig. Se aplecă spre ea atât de brusc, încât Madeline tresări. Sărută-mă!

Pe tonul aspru pe care îl folosea pentru a-şi convinge tatăl să renunţe la planurile sale nebuneşti, ea rosti:

— Mai întâi, hai să pornim la drum! Gabriel nu e prost. Va veni după noi în curând.

— Va trebui să spargă uşa dormitorului, dar nu va

face asta mult timp de-acum încolo. Lacheii mei îl vor ţine ocupat.

Apăsându-şi mâna pe pieptul domnului Rumbelow, ea se uită la el cu admiraţie tacită.

— Cred că ai plănuit totul foarte bine. Aş numi-o o lovitură de geniu.

— De geniu?

El îşi frecă nasul de gâtul ei.

— Să-i distragi pe lachei cu promisiunea bijuteriilor luate de la familiile jucătorilor de la care ai furat tu însuţi. Trebui să se abţină să nu-l lovească sub bărbie aşa cum îl lovise pe Marele Bill. În loc de asta, continuă să vorbească: Jucătorii sunt atât de preocupaţi de siguranţa familiilor lor, încât nu vor îndrăzni să riposteze, iar lacheii se distrează atât de bine jefuind nişte oameni care n-au nicio scăpare, încât nu ştiu că ai furat avansul.

Ridicându-şi capul, domnul Rumbelow se sprijini de perete, un zâmbet de om flatat jucându-i pe buze.

— Şi tu eşti deşteaptă. De unde ştii că am luat avansul?

Nu ştiuse, dar el îi confirmase suspiciunile.

— Eşti deştept. N-ai intenţionat nicio clipă să-l laşi acolo.

Grăjdarul veni de după colţ.

— Cabrioleta dumneavoastră este gata, domnule, dar, chiar şi cu acoperişul ridicat, o să vă udaţi. Îşi înălţă capul pentru a privi cerul. După cum cunosc eu vremea, o să fie mai mult decât o stropeală.

— Nu contează. Să mergem!

Domnul Rumbelow o luă pe Madeline de braţ şi o împinse spre uşă. Ea se opuse.

— Geanta mea. Am coroana în ea.

— Ia-o!

Ea înşfăcă geanta – la urma urmelor, poate se va folosi de o eşarfă ca să-l lege, dacă va avea ocazia – şi se

grăbi alături de el spre cabrioletă. Domnul Rumbelow o ajută să urce.

— O să mânaţi dumneavoastră caii, domnule? întrebă grăjdarul.

— Desigur.

Domnul Rumbelow se urcă şi el şi, rămas în picioare, apucă frâiele. Plesni rapid din bici şi porniră.

Înaintară repede pe drum, împroşcând apa din băltoacele prin care treceau. În timp ce lăsau Chalice Hall în urmă, domnul Rumbelow se uită spre casa văduvei de parcă se temea să nu fie văzuţi.

Era bine. Îşi făcea griji să nu-i urmărească cineva, iar mânând caii, mâinile îi erau ocupate.

— Unde mergem?

Madeline ignoră stropii rari de ploaie care zburau pe sub acoperişul de piele şi se uită în interiorul cabrioletei.

— La Adrian’s Cove. Corabia mea aşteaptă în larg, iar barca e la ţărm. Până la căderea nopţii, o să fim în Franţa.

El avea un pistol la brâu şi o puşcă într-o husă lungă şi îngustă, protejată de ploaie, aflată lângă mâna dreaptă. Pe un ton deosebit de neplăcut, spuse:

— Săculeţul tău nu e prea elegant. Poate, dacă îmi vei face pe plac, îţi voi cumpăra o garderobă nouă la Paris.

La Paris? Nu la Paris!

— La Paris or să mă vâre la închisoare.

Domnul Rumbelow îşi şterse o lacrimă inexistentă.

— În viaţa fiecăruia trebuie să plouă puţin.

Deci, plănuise să se folosească de ea şi apoi să se descotorosească de ea în câteva zile. Oare intenţiona s-o vândă autorităţilor franceze? Probabil că ar plăti bine pentru o ducesă din Anglia, pe care, la rândul lor, ar putea-o ceda, în schimbul unei răscumpărări, tatălui ei – care o promisese domnului Knight.

— Ai plănuit asta foarte bine.

Nu avea alte arme la vedere. Deci putea trage două

gloanţe. Ea avea numai unul. Dar el nu bănuia că avea un pistol. După părerea ei, acest lucru reprezenta un avantaj, dar un avantaj care cu greu conta având în vedere dimensiunile lui şi brutalitatea deprinsă pe străzi.

Indiferent ce plan avea Gabriel în minte, era bine să-l ducă repede la îndeplinire.

— Nu înţeleg de ce n-ai furat avansul în prima noapte. De ce te-ai străduit atât de mult să te prefaci?

— Mi-a făcut plăcere. Să-i farmec pe toţi, să-i fac să creadă că îmi plac, că am organizat un joc cinstit. Domnul Rumbelow mânuia frâiele cu un soi de mulţumire elegantă, de parcă era încântat de propriul talent. A fost amuzant.

— Îmi dau seama că asta te-a distrat. Dar să aştepţi până în ultima clipă pentru a pleca… Asta pare… riscant.

Luară o curbă, iar roţile se afundară în noroi. Cabrioleta se înclină. Ea se încordă, pregătită să sară dacă se răsturnau.

Biciuind caii fără milă, domnul Rumbelow strigă:

— Mişcaţi-vă, leneşilor!

Madeline tresări, dorindu-şi să-i smulgă biciul din mână. Cu o smucitură, caii eliberară trăsurica.

— Mai bine, le zise el. Apoi, pe un ton calm, îi dezvălui: Nu a fost deloc riscant. Marele Bill este singurul dintre oamenii mei care mă cunoaşte suficient de bine pentru a suspecta o înşelătorie, dar prostul mă consideră fratele lui.

Briza cu miros de sare îi atinse chipul lui Madeline.

— Nu l-ai mai trădat niciodată.

— Niciodată. Dar, când a început să te curteze, mi-am dat seama că a început să aibă fumuri.

— Iar tu eşti singurul căruia îi este îngăduit aşa ceva.

Văzu furia domnului Rumbelow şi, pentru o clipă, se temu, dar acel moment fu urmat de unul de triumf. Dorea ca domnul Rumbelow să adopte o atitudine defensivă. Dorea să se concentreze aspra altui lucru decât urmărirea

şi capturarea.

Alungându-şi furia, el îi adresă unul dintre zâmbetele lui orbitoare.

— Da, eu sunt singurul căruia îi este îngăduit să-şi dea aere. Îi mângâie obrazul. Nu-ţi face griji, micuţa mea ducesă. Vei ajunge să mă placi.

Vanitatea lui luase proporţii înfricoşătoare. Întorcându-şi capul, ea privi copacii răvăşiţi de vânt, se uită la tufişuri sperând să-i întrezărească pe MacAllister şi pe oamenii lui. Unde erau? Ce se întâmplase cu valetul?

Se apropiaseră de coastă deja. În curând, aveau să ajungă la Adrian’s Cove. Ea nu se putea urca pe acea corabie franceză. Trebuia să-l provoace pe domnul Rumbelow să vorbească până… până la sosirea lui Gabriel. „Grăbeşte-te, Gabriel. Grăbeşte-te!”

— Ai ţinut să termini jocul doar pentru a dovedi că poţi să ieşi învingător, nu-i aşa?

Domnul Rumbelow râse, scoţând din nou acel chicotit de om nebun. Iar sunetul i se păru lui Madeline la fel de înfricoşător ca înainte.

— Mai ales pe Campion. L-am bătut pe iubitul tău, cel mai bun jucător din Anglia, şi i-am luat femeia. Domnul Rumbelow puse mâna pe umărul ei. I-l mângâie. Voi fi o legendă. A fost plăcut să câştig şi va fi aproape la fel de plăcut să te am. O ducesă doar pentru mine.

Ea simţi cum o apucă ameţeala, dar nu avea de gând să cedeze în faţa slăbiciunii.

— Şi nu eşti hidoasă! rosti el.

— Complimentele tale mă fac să roşesc. Trebuia să schimbe subiectul. Unde sunt banii?

— I-am luat din seif aproape imediat după ce au fost puşi acolo. Făcu un semn în spate. Sunt încuiaţi în lada pentru bagaje.

Ea se răsuci, dar nu văzu nimic, cu excepţia acoperişului din piele neagră.

— Nu-i de mirare că n-ai permis nimănui să plece. Ar fi putut lua cabrioleta, stricându-ţi toate planurile.

— Exact. Pe un ton batjocoritor, spuse: Eşti foarte deşteaptă pentru o aristocrată.

Tonul şi cuvintele folosite o înfuriară. Îi zâmbi cu toată răceala justificată de familia, nobleţea şi descendenţa ei.

— Eşti foarte impertinent pentru un bandit.

El încercă s-o lovească peste faţă.

Ea pară lovitura blocând-o ferm cu braţul. Caii dansară într-o parte, smucind trăsurica înainte şi înapoi. Săculeţul din catifea neagră se smuci şi îl lovi în cot cu toată greutatea compactă a pistolului din interior.

— Atenţie la cai! strigă ea, dar prea târziu.

Nimic nu-l mai putea distrage. Smuci caii cu cruzime, făcându-i să se oprească şi înfăşură frâiele pe capră.

— Ce-i în ăla? Dădu să înşface săculeţul. Dă-mi-l!

Legănând cu toată forţa tocul, avu satisfacţia să simtă cum pistolul greu lovi zdravăn în coastele lui. Bărbatul căzu la loc, cu o bufnitură sonoră. Simţindu-şi inima în gât, ea se repezi spre scară. El o apucă de fuste.

Şireturile din talie i se rupseră şi, dezechilibrându-se, nu mai nimeri scara şi căzu din cabrioletă. Întinse mâinile pentru a amortiza impactul, dar căzu rău, pe burtă. Noroiul atenuă puţin izbitura, dar ea icni încercând să respire.

Aproape, mult prea aproape, caii tropăiau, copitele lor stropind-o cu noroi. Roţile se învârteau înainte şi înapoi. Apoi auzi în minte ropotul altor copite. Sau poate că lovitura îi afectase creierul. Se întoarse pe spate şi se ridică în picioare. Căută săculeţul şi vârî mâna înăuntru pentru a scoate pistolul. Domnul Rumbelow era în picioare în trăsură, luptându-se să scoată puşca.

Vântul îndoia copacii, iar ploaia cădea fără milă pe faţa ei.

— Las-o jos! îi porunci ea. Ridică mâinile!

Încă nu eliberase pistolul din tocul său elegant. El se

uită la ea. Izbucni în râs.

— Ce-o să faci, o să mă împuşti cu săculeţul?

Cu o mişcare fermă, duse puşca la umăr. Dumnezeule mare, va trebui să-l omoare. Trăgând cocoşul, ochi pe deasupra mâinii şi îi ţinti inima.

Iar de după curbă apăru Marele Bill călare pe un murg uriaş.

— Ticălosule! urlă el la domnul Rumbelow, fluturând un pistol. Ticălos nenorocit şi hoţ!

Puşca se roti rapid. Domnul Rumbelow îl împuşcă pe Marele Bill în burtă. Sângele ţâşni de sub coastele bărbatului, care scoase un strigăt incoerent de durere şi de furie amestecate. Îşi desfăcu larg braţele, parcă pentru a îmbrăţişa moartea, şi se prăbuşi de pe cal în iarba de la marginea drumului.

Armăsarul se dădu înapoi, sări peste trupul lui şi porni în galop direct spre Madeline. Repezindu-se într-un tufiş, ea se feri din calea lui. Calul trecu în goană pe lângă ea, atât de aproape, încât căldura corpului său îi atinse faţa.

Se împletici. Apoi îşi recăpătă echilibrul. Pierduse pistolul.

Domnul Rumbelow râse din nou, dar, de data asta, nu se mai opri. Cumplitul sunet al hohotelor sale continuă la nesfârşit, până când ea simţi nevoia să-şi acopere urechile. Iar el îşi scoase pistolul de la brâu.

Ea căută disperată. Văzu catifeaua neagră prinsă în tufiş. Şi pistolul ieşit din toc. Se repezi spre el, dar ştiu... ştiu că era prea târziu. Totuşi, domnul Rumbelow râdea. Îndreptă pistolul spre ea şi râse în continuare. Avea să moară. „Gabriel!”

Se auzi o împuşcătură. Dar ea nu simţi nimic. Nicio durere pătrunzătoare, paralizantă. Râsul lui Rumbelow se opri. Îl auzi înjurând. Înşfăcându-şi pistolul, Madeline îl armă, îl ridică şi ţinti... şi îl văzu pe domnul Rumbelow căzând cu o rană în piept şi cu o expresie surprinsă pe

chipul frumos.

Nu înţelegea. Apoi Gabriel apăru în galop pe mijlocul drumului, iar ea pricepu. Cu pieptul tresăltându-i, el îşi aruncă arma fumegândă şi rămase pe spinarea goală a armăsarului sur.

Îl ucisese pe domnul Rumbelow. Îl ucisese şi îi salvase viaţa. Iar acum, se uita la ea de parcă reprezenta întruparea tuturor visurilor sale.

— Gabriel! Muşchii încordaţi o durură când lăsă pistolul în jos. Se împletici spre el. Gabriel!

El coborî de pe cal şi porni spre ea. Se întâlniră în mijlocul drumului plin de noroi. Vântul şuiera în jurul lor, ploaia cădea cu găleata, dar ei nu observară. Îl răzbunaseră pe Jerry. Scăpaseră lumea de un ticălos fără inimă. Trăiau. Şi se aveau unul pe celălalt.

Gabriel o cuprinse în braţe, strângând-o atât de tare, încât ea abia mai putea respira. Dar nu avea nevoie să respire. Avea nevoie doar de Gabriel.

Lăsându-şi capul pe spate, îl sărută cu frenezie pe linia maxilarului. Apoi el îşi lipi buzele de ale ei şi o sărută de parcă ea era inima lui, sufletul lui, de parcă n-ar fi putut trăi fără ea.

Ea ar fi vrut să-i vorbească, să-i spună ce simţea. În loc de asta, savură gustul lui Gabriel, mirosul lui Gabriel, minunata căldură a lui Gabriel şi apropierea de el.

În cele din urmă, el îşi coborî privirea spre ea.

— Aş fi mai fericit dacă ai lăsa jos pistolul.

— Poftim? O! Ea se uită la arma încă încleştată între degetele care aveau încheieturile albe din pricina strânsorii. Abia dacă-i venea să creadă că se terminase. Mi-a fost frică să renunţ la el.

Cu o voce joasă şi pătrunzătoare, el rosti:

— Maddie, nu-mi pasă cât de bine tragi cu arma, nu-mi pasă că eşti ducesă şi cea mai capabilă femeie pe care am cunoscut-o vreodată, dar data viitoare când vei mai

avea de-a face cu un bandit vreau să ţipi şi să leşini.

Ea chicoti. El *nu* zâmbea. *Nu* glumea.

— În felul acesta, măcar o să ştiu unde te afli. Măcar voi şti că te pot proteja.

Devenind serioasă, ea îi mângâie obrazul ud.

— Ai fost îngrijorat?

— Îngrijorat? Râse răguşit. Îţi dai seama că am pierdut jocul intenţionat?

— Am bănuit. Eram în spatele tău, mai ştii? Clătină din cap. N-o să ştii niciodată cât de greu mi-a fost să nu ţip la tine că jucai atât de prost.

— Îmi imaginez. Nu zâmbea. Am pierdut jocul ştiind că îţi vei respecta cuvântul dat şi că te vei duce cu el.

Trupul ei deveni rigid, orice urmă de amuzament dispărând.

— Ai fost chiar atât de sigur?

— Ai jurat că eşti a mea şi că vei face ce-ţi cer. Ai jurat asta acum patru ani. Ai jurat asta în ultima noastră noapte. Şi eşti ducesa de Magnus. Gabriel îşi mută privirea de la ea de parcă nu putea suporta ce vedea pe chipul ei. Am ştiut că nu-ţi vei încălca jurământul.

Cu blândeţe, îi întoarse din nou faţa spre ea.

— După cum şi eu ştiam că ai un plan.

— Un plan! Presupun că poate fi numit astfel. Aveam nevoie de ajutor, iar fiindcă MacAllister a dispărut, tu erai singura mea speranţă.

— Singura ta speranţă? Zâmbi. Îmi place asta.

— Mie nu mi-a plăcut. Să depind de o femeie, s-o pun în pericol pentru că ştiam că are un pistol şi că ştie să-l folosească.

Clătină din cap, pe chip oglindindu-i-se oroarea şi disperarea din suflet.

— Serios? Nu m-a deranjat. Acum, că se terminase, şi se terminase cu bine, descoperi că *nu* o deranja. Ai vrut să mă duc cu Rumbelow pe corabia franceză şi să-i reţin până

când tu şi oamenii tăi ajungeaţi acolo. Aş fi putut face asta.

— Slavă Domnului că n-a trebuit s-o faci!

— Gabriel, sincer, ştiam că nu m-ai pierde la cărţi decât dacă era necesar pentru a-l opri pe domnul Rumbelow. Am avut încredere în tine.

— Când te-am pierdut, ai avut îndoieli.

Ea ezită să-i răspundă, dar onestitatea o obligă s-o facă.

— Mi-ai spus că nu eşti ca tata. Şi nu eşti. Eşti complet diferit. Pe tine mă pot baza, şi eşti tot ce am visat.

El se uită la ea, apoi încuviinţă brusc, acceptându-i afirmaţia.

— Te poţi baza pe mine, dar ştii cât de înspăimântat am fost? Să călăresc un cal neînşeuat, ca un cavaler sărac care dă fuga să salveze o domniţă? Întrebându-mă dacă voi ajunge la timp? Dacă nu cumva te voi găsi rănită sau moartă? Îi luă mâna şi îi sărută degetele. Întrebându-mă dacă mă vei ierta că te-am pus drept miză, că te-am pierdut, că te-am pus în primejdie înarmată doar cu micul tău pistol? Dumnezeule, Maddie, cum aş putea să-ţi spun vreodată…

Un zgomot slab se auzi din spatele lor. Gabriel se încordă şi se uită peste umăr.

— Ce…?

Se uită şi ea. Marele Bill se rostogolise, se târâse, se ridicase… iar acum avea pistolul îndreptat direct spre Madeline.

— Căţea! şopti el.

Ridicându-şi pistolul, ea apăsă trăgaciul. La fel făcu şi banditul, Gabriel se aruncă în faţa ei.

Armele bubuiră la unison. Trupul lui Gabriel zvâcni şi se lipi de al ei. Prinzându-l în braţe, ea se lăsă încet în genunchi, trasă de greutatea lui. Fusese rănit. Dumnezeule mare, Gabriel fusese rănit.

Capitolul 32

— Gabriel! Madeline se lăsă în jos şi îl ţinu în poală, făcând eforturi pentru a nu-l lăsa să cadă în noroi. Gabriel!

Îşi puse mâna pe pieptul lui şi îl simţi ridicându-se şi coborând. Trăia. Dar… pipăindu-i spinarea, găsi rana sus pe umărul lui drept, mică şi îngrozitoare. Sângele îi înroşi mâna, dar fu repede spălat de ploaie.

— Te rog, Gabriel!

Buzele lui se mişcară.

Aplecându-se spre el, îşi apropie urechea de buzele lui.

— Ce-i? Spune-mi.

El rosti încet:

— Nu… mai… ţipa! Sunt… teafăr.

Ea îşi îndreptă trupul.

— Eu nu ţip. Iar tu nu eşti teafăr.

— Putea fi mai rău. Deschizând ochii, se uită la cerul cenuşiu de pe fundalul furtunii. Putea să plouă.

Desfăcându-i eşarfa, i-o trase cu blândeţe de la gât.

— Nu eşti amuzant.

Dar măcar vorbea. Avea să trăiască – dacă reuşea să-i oprească sângerarea.

— N-ai simţul umorului. Trase anevoie aer în piept. Spune-mi, l-ai omorât?

Ea nici măcar nu trebui să se uite la cadavrul prăbuşit în tufe.

— O, da.

— Sunt mândru de tine! O altă respiraţie dureroasă îl făcu pe Gabriel să se cutremure. Şi eu aş ucide pentru tine.

— Ai făcut-o.

— Aş muri pentru tine.

— Să… nu… îndrăzneşti! Înfăşură eşarfa în jurul rănii şi o legă strâns. Să nu îndrăzneşti!

Se uită în jur. Avea nevoie de ajutor. Dar nu era nimeni.

— La naiba cu MacAllister! De ce nu poate fi în preajmă singura dată când vreau să fie?

Gabriel râse şuierat.

— Dacă te ajut, pot să urci în trăsură?

— Dacă mă ajuţi. Ochii lui erau îngustaţi de durere. Rămâi cu mine.

— Sigur că rămân cu tine.

— Pentru totdeauna.

— Pentru totdeauna. Lacrimi îi umplură ochii. Iar pentru totdeauna înseamnă al naibii de mult timp, aşa că ar fi bine să supravieţuieşti ca să vezi ce-o să fie.

— Iubita mea! Zâmbi şi ridică încet mâna stângă pentru a-i îndepărta părul ud de pe faţă. Deci, mă ierţi că te-am jucat la cărţi? Şi că te-am pierdut?

— Am înţeles ce făceai.

Ce prostie să-şi facă griji pentru asta acum, când amândoi tocmai înfruntaseră moartea, iar el zăcea în noroiul de pe drum cu o gaură de glonţ în umăr!

— Nu dau doi bani pe înţelegere. Vreau iertare.

— Te iert!

Trăgând-o de păr, el îi apropie capul şi o privi în ochi.

— Maddie, te iubesc.

Ea văzu sângele roşu şi strălucitor trecând prin ţesătura albă şi blestemă. El deschise larg ochii.

— Asta înseamnă că nu mă iubeşti?

— Te ador! Te iubesc! Îşi scoase eşarfa şi o legă peste a lui. Voi fi încântată şi entuziasmată că şi tu mă iubeşti… dar când tu vei fi într-un pat, iar un doctor îţi va scoate glonţul din umăr.

— Deci, mă iubeşti.

Ea dori să-i spună lui Gabriel să tacă, să nu mai facă eforturi, dar, în clipa aceea, existau lucruri care trebuiau rostite.

— Te-am iubit întotdeauna. Crezi că aş fi făcut acele lucruri… cu tine… dacă nu te iubeam?

El vorbi puţin neclar, dar zâmbea din nou:

— La care lucruri te referi?

— O să-ţi arăt când te vei simţi mai bine.

— Eu mă vindec repede.

— Ar fi cazul. Pentru că nu mai putea rezista, se aplecă şi îşi lipi buzele de ale lui. Şi Gabriel, şi Madeline erau uzi şi plini de noroi. Iar buzele lui erau calde şi generoase… şi însufleţite. Te iubesc! murmură ea. Te iubesc! Te iubesc!

— Te măriţi cu mine?

— Da.

Dar ea mai acceptase o dată, însă nu o făcuse. Aşteptă să vadă dacă el făcea vreo remarcă, dacă se îndoia de ea… în loc de asta, el zâmbi.

— Astăzi.

Se părea că plănuise să trăiască suficient pentru a ajunge la biserică, iar puţin din tensiunea ei se risipi. Dacă Gabriel decisese că avea să trăiască, atunci aşa va fi.

— Vor trebui să facă anunţul căsătoriei. Asta va dura cel puţin patru săptămâni.

El o privi cu acea intensitate profundă care îi tăia răsuflarea.

— Am o licenţă specială.

— O licenţă specială? Îl privi cu ochi goi. Când ai luat-o?

— Acum patru ani, şi am avut-o mereu la mine, aşteptând ziua când aveai să te întorci acasă, la mine. Probabil că rana îl durea, dar părea să se gândească la asta în timp ce o privea, cu o expresie serioasă în frumoşii lui

ochi cu gene negre. Mărită-te cu mine astăzi!

Ea dori să-i spună multe lucruri. Dori să-l acuze că avea o încredere exagerată în sine. Dori să-i spună că nu venise acasă la el. Dori să-şi salveze mândria pe care el i-o distrusese cu pariul lui arogant. Dar Madeline îşi strecură degetele înfrigurate în mâna lui.

— Astăzi.

*

Deasupra uriaşei Chalice Hall, tuna şi fulgera. Vântul şuiera în jurul garguielor şi trimitea fumul înapoi pe hornuri, iar ploaia cădea cu furie, făcând pâraiele să dea pe dinafară şi transformând drumurile în mlaştini.

Pe coridor, ceasul bătu miezul nopţii. Madeline şedea pe un scaun aflat lângă pat, răsucindu-şi pe deget inelul cu sigiliu al lui Gabriel şi privindu-şi soţul dormind. Flacăra lumânării tremura, aruncând o umbră pe chipul lui tras. Îl durea şi avea să sufere multe zile, dar – îi atinse fruntea rece – nu erau semne de infecţie.

Fără să-şi ia privirea de la el, se aşeză din nou. Trăgându-şi picioarele sub ea, strânse cămaşa albă de noapte în jurul său şi îşi puse pe umeri şalul de caşmir.

Era bucuroasă că se afla înăuntru într-o astfel de noapte. Avusese din plin parte de ploaie şi de vânt mai devreme în ziua aceea, când îl ţinuse pe Gabriel în poală, şi îşi făgăduiseră iubire eternă. Apoi fuseseră întrerupţi cu brutalitate de MacAllister, care şchiopăta din pricina unui accident care îl făcuse să întârzie atât de mult. Arţăgos ca de obicei, se plânsese întruna cât îl ajutase pe Gabriel să se ridice şi să urce în trăsură. Se părea că îi căutase peste tot. Oamenii regelui capturaseră corabia franceză. Cu excepţia câtorva cadavre ale bandiţilor şi a câtorva femei isterice, totul era în regulă la Chalice Hall. Îndemnând caii s-o ia din loc, bombănise:

— Dar, în mod evident, pe *voi* doi nu vă pot lăsa singuri fără să daţi de necaz.

Extragerea glonţului fusese relativ uşoară. Cu odihnă strictă la pat vreme de două săptămâni, cu supă de vită din belşug şi cu mult vin roşu, doctorul promisese că Gabriel se va reface complet.

Bătrânul preot nu fusese deloc încântat să oficieze o căsătorie pe baza unui document învechit, datat cu patru ani în urmă, dar o donaţie substanţială pentru orfelinatul lui îl convinsese să accepte. MacAllister fusese cavalerul de onoare al lui Gabriel. Thomasin fusese domnişoara de onoare a lui Madeline. Şi toţi oaspeţii şocaţi şi plini de vânătăi care reuşiseră să încapă în dormitor serviseră drept martori.

Imediat după furtună, cu toţii aveau să plece, cu bani în buzunar, şi să răspândească povestea minunatului joc şi a modului cum Lord Campion pierduse un joc de cărţi pentru a pune mâna pe un bandit, pentru a captura o corabie franceză… şi pentru a se însura, în cele din urmă, cu ducesa de Magnus.

Un zâmbet înflori pe chipul lui Madeline. Era căsătorită. Cu Gabriel. Acel ridicol pariu făcut de tatăl ei era acum nul şi neavenit. Domnul Knight avea să fie furios, desigur, dar ea urma să-i explice şi… Nu. Gabriel avea să insiste că era treaba lui să-i explice domnului Knight cum stăteau lucrurile, iar Madeline avea să accepte cu dragă inimă ca el să-şi asume acea responsabilitate. Avea încredere că va rezolva dificila situaţie.

Larma iscată pe coridor o făcu să se încrunte. Oare nu ştia toată lumea că Gabriel avea nevoie de odihnă? Pentru că zgomotul se auzea mai aproape, ea îşi puse halatul şi se grăbi spre uşă pentru a potoli larma. MacAllister se apropie şchiopătând şi îi întinse un bilet cu sigiliu.

— Excelenţă, tocmai aţi primit acest mesaj, adus de grăjdarul dumneavoastră, Dickie. E ud până la piele şi n-a

vrut să asculte când i-am zis că dormiţi. A mers pe jos, prin noroi, cea mai mare parte a drumului şi a zis că nu pleacă până nu citiţi asta. Madeline recunoscu scrisul de mână de pe hârtie.

— Eleanor,

Oare era bolnavă? Moartă? Îi făcuse rău domnul Knight? Groaza o cuprinse pe Madeline în timp ce desfăcu hârtia. După ce citi cele câteva cuvinte, îşi înălţă capul şi văzu că Gabriel era treaz şi se uita îngrijorat la ea.

— Ce este, iubito? întrebă el.

— Eleanor. Spune că, dacă nu vin imediat, mâine la prânz se va mărita cu domnul Knight.

Sfârşit